

Tử Vong Cấm Chú

Contents

Tử Vong Cấm Chú	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Mở Đầu Mờ Mịt	2
2. Quyển 1 - Chương 2	6
3. Quyển 1 - Chương 3	11
4. Quyển 1 - Chương 4	16
5. Quyển 1 - Chương 5	21
6. Quyển 1 - Chương 6	27
7. Quyển 1 - Chương 7	32
8. Quyển 1 - Chương 8	39
9. Quyển 1 - Chương 9	45
10. Quyển 1 - Chương 10	51
11. Quyển 1 - Chương 11	57
12. Quyển 1 - Chương 12	64
13. Quyển 2 - Chương 1: Phá Huỷ Cấm Chú	70
14. Quyển 2 - Chương 2	75
15. Quyển 2 - Chương 3	83
16. Quyển 2 - Chương 4	88
17. Quyển 2 - Chương 5	94
18. Quyển 2 - Chương 6	101
19. Quyển 2 - Chương 7	107
20. Quyển 2 - Chương 8	113
21. Quyển 2 - Chương 9	118
22. Quyển 2 - Chương 10	122
23. Quyển 2 - Chương 11	126
24. Quyển 2 - Chương 12	132
25. Quyển 2 - Chương 13	137
26. Quyển 2 - Chương 14	143
27. Quyển 2 - Chương 15	150
28. Quyển 3 - Chương 1: Ký Ưc Biến Mất	158
29. Quyển 3 - Chương 2	164
30. Quyển 3 - Chương 3	168
31. Quyển 3 - Chương 4	173
32. Quyển 3 - Chương 5	179
33. Quyển 3 - Chương 6	184
34. Quyển 3 - Chương 7	189
35. Quyển 3 - Chương 8	194
36. Quyển 3 - Chương 9	199
37. Quyển 3 - Chương 10	203
38. Quyển 3 - Chương 11	208
39. Quyển 3 - Chương 12	213
40. Quyển 3 - Chương 13	218

Tử Vong Cẩm Chú

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1v1, không ngược, huyền tưởng không gian, linh dị, HE, hư cấu (=))))))CP: Mã T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-vong-cam-chu>

1. Quyển 1 - Chương 1: Mở Đầu Mờ Mịt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dao gần đây ông anh trai rất phiền muộn!

Sau một tuần quan sát ông anh trai nhà mình, Hàn Khải đưa ra kết luận này. Còn về lý do tại sao Hàn Nhật Chiêu phiền muộn thì...Quá đơn giản, không phải vì phụ nữ thì là vì sự nghiệp.

Nhìn người phụ nữ đang bận rộn trong phòng bếp, tuy là nhỏ hơn mình, nhưng Hàn Khải biết, cô ấy chính xác là chị dâu của mình. Theo lý thuyết, hình như không quá giống vì phụ nữ.

Vậy chính là vì công việc...

Ông anh này dù không thể nói là một tay thám tử nổi tiếng đáng sợ nhất trong cục cảnh sát, nhưng cũng được coi là tận tâm tận lực mỗi khi làm việc, mà nghe anh nói không tới mấy tháng nữa là có thể đi thi thăng chức, vậy còn có thể phiền muộn cái gì?

Cha mẹ Hàn Khải cũng đã qua đời từ rất sớm, lúc đó cậu chỉ mới 15 tuổi mà thôi, tuy rằng cha mẹ có để lại một ít tiền, nhưng theo lời anh trai nói thì không thể chờ miệng ăn núi lở. Anh trai chỉ lớn hơn cậu một tuổi, nhưng lúc bấy giờ giống như một người cha gồng hết gánh nặng gia đình. Cho nên đối với Hàn Khải mà nói, anh trai lại càng giống như một người cha tồn tại thật sự.

Nhưng mà trong một tuần gần đây, anh trai lại thường xuyên thất thần, còn ‘không cẩn thận’ làm rơi vỡ vài cái chén trong lúc rửa chén, ngay cả ‘chuẩn’ chị dâu Dương Tử cũng nhăn mày, nhưng cho dù là Hàn Khải hay Dương Tử, đều cũng không có cách nào hỏi được bất cứ điều gì từ Hàn Nhật Chiêu.

Hàn Khải thầm nghĩ nhất định là ông anh của mình đã gặp phải một vụ án nào đó không có cách nào phá được, nhưng trong chuyện này bọn họ cũng chẳng thể giúp gì được. Không nói đến ‘chuẩn chị dâu’ Dương Tử chỉ là một giáo viên tiểu học bình thường của một trường tiểu học cũng bình thường nốt, mà ngay cả Hàn Khải cậu cũng chỉ là một tên kinh doanh một văn phòng thám tử không lớn không nhỏ, không đồ không hỏa(1) mà thôi, bình thường trầy trật đi tìm người cũng không tệ, làm sao có thể đi lo án mưu sát?

Thôi quên đi, nếu đã như vậy thì cũng không cần phải làm phiền anh hai. Hàn Khải vừa nghĩ, vừa cầm điều khiển tivi, mở cái tivi đã gần hơn một tuần mình chưa đụng đến.

Rạng sáng hôm nay phát hiện một thi thể nam trung niên trong nghĩa trang ngoại thành. Người phát hiện thi thể là một cụ già quét mộ trong nghĩa trang. Hiện nay vụ án đã được tổ trọng án thành phố tiếp nhận,

tạm vẫn chưa có tin tức mới. Cảnh sát hi vọng sẽ kêu gọi được sự giúp đỡ từ đông đảo quần chúng thông qua báo đài, nếu có người hiểu rõ tình hình hoặc người chứng kiến, xin hãy nhanh chóng liên hệ với cảnh sát. Phóng viên nhà đài...

“Mấy tay phóng viên này cập nhật tin tức khá nhanh đấy.” Hàn Nhật Chiêu có phần bất đắc dĩ ngồi cạnh Hàn Khải, thả người vào trong ghế sofa.

Hàn Khải hiểu ra: “Anh hai, gần đây anh phiền muộn vì vụ án này sao?”

“Đúng vậy, vô cùng...phiền toái.” Hàn Nhật Chiêu chớp mắt, không nhắc lại nữa, Hàn Khải cũng hiểu được anh hai không thể nói ra những gì liên quan đến vụ án, những điều đó là nguyên tắc của bọn họ.

“Anh, chị dâu gọi chúng ta ăn cơm, đừng rầu rĩ không vui nữa. Nếu như cần em giúp gì, cứ việc nói ra.”

Hàn Nhật Chiêu nhìn thằng em trai của mình nở một nụ cười, thằng nhóc này, vẫn giống hệt như trước đây. Cũng bởi vì tính tình coi trọng nghĩa khí này mà Hàn Nhật Chiêu kiên quyết chối bỏ nguyện vọng muốn thi vào trường cảnh sát của Hàn Khải, đối với tính tình của cậu, con đường này quá nguy hiểm.

Hàn Nhật Chiêu vứt bỏ hết mọi phiền não trong đầu, nét mặt hiện lên ý cười, mặc kệ thế nào, hình như gần đây khiến bọn họ lo lắng rồi, có lẽ nên ăn một bữa cơm thật vui vẻ với họ.

Lúc này Hàn Nhật Chiêu không nghĩ rằng chuyện mà Hàn Khải gặp phải còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần so với chuyện mà cảnh sát như anh gặp được...

Ngày hôm sau, sau khi Hàn Khải thức dậy vào sáng sớm, vội vội vàng vàng ăn cơm rồi lập tức đến văn phòng thám tử, sau một ngày nghỉ ngơi, tinh thần hình như...còn uể oải hơn so với không nghỉ ngơi.

Hàn Khải không khỏi chê cười mình tự làm tự chịu, biết rõ hôm nay phải đi làm mà hôm qua lại không nhận được cấm đầu hung hãn chơi game online đến hai giờ hơn.

“Dịch Thiên, Tiểu Lý, buổi sáng tốt lành.” Vẫy tay chào hai nhân viên, Hàn Khải lập tức muốn quay lại chỗ ngồi của mình ngủ tiếp một giấc thật dài.

“Đêm qua cậu mệt mỏi quá sức sao?” Tần Dịch Thiên đẩy gọng kính trên mũi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi một câu.

Lý Tầm bên cạnh đang uống nước, nghe được câu này, nhận không được phọt hết hớp nước đang ngậm trong miệng vào màn hình máy tính, sau đó vội vàng chạy ào vào WC tìm khăn lông cứu vớt cái màn hình máy tính của cô.

“Dịch Thiên...” Hàn Khải đảo cặp mắt trắng dã, “Cậu có thể không cần dùng khuôn mặt nghiêm chỉnh đó trên đùa tôi được không?”

“Tôi mặt than, xin lỗi.” Tần Dịch Thiên vẫn mặt không chút biểu cảm.

Hàn Khải cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này với hắn nữa, dù gì cũng không phải là ngày đầu biết nhau, quen nhau nhiều năm như vậy, vẫn không thấy Tần Dịch Thiên có bất kì biểu cảm dư thừa nào.

Lý Tầm đã ‘cứu vớt’ được màn hình đi ra ngoài, liếc mắt nhìn Tần Dịch Thiên, quay đầu nói chuyện với Hàn Khải: “Anh Hàn, hôm qua có một vị khách tới chỉ rõ là muốn tìm anh, tụi em nói cho cô ấy biết là anh nghỉ, cô ấy cũng không nói sắp xếp gì đó đã đi mất, lúc sắp đi còn nói hôm nay đến nữa.”

“Có nói mấy giờ không?”

“Không có.”

“...” Xem ra ý định tiếp tục ngủ bị ngâm nước nóng mất rồi, còn phải lấy tinh thần ngồi chờ, dù gì thì khách hàng cũng chính là cơm cha áo mẹ của mình.

Vội vàng kể một ít chuyện cho Hàn Khải xong, Lý Tầm và Tần Dịch Thiên mở cửa ra ngoài bắt đầu đi công việc ngày hôm nay, đại khái là đến bốn giờ chiều mới được về, Hàn Khải vẫy tay với bọn họ ngoài cửa, ý bảo không cần lo lắng, đợi bọn họ đi, tiếp tục đăng nhập chiến game.

Không biết qua bao lâu, Hàn Khải cảm thấy có hơi khát nước, cầm ly đứng lên chuẩn bị rót nước, nhưng lại thấy một cô gái đang định đẩy cửa vào văn phòng thám tử, so ra chính là người mà Tiểu Lý đã nói.

“Chào, xin hỏi có thể giúp gì cho cô.” Hàn Khải mỉm cười.

“Anh là người phụ trách?”

“Đúng vậy.”

Dẫn cô gái vào trong khu tiếp khách, bưng lên một ly nước, cô gái vẫn không uống mà chỉ đợi Hàn Khải ngồi xuống.

Hàn Khải nhìn lại bộ đồ áo thun quần jean của mình một chút, nở nụ cười.

“Xin hỏi quý danh của phu nhân?” Hàn Khải là người phá vỡ không khí yên tĩnh đầu tiên.

“Tôi tới tìm anh để nhờ các người tìm một người giúp tôi.” Cô gái không trả lời câu hỏi của Hàn Khải.

“Mời cô nói.” Hàn Khải cũng không nổi giận, vẫn tiếp tục mỉm cười trả lời.

“Người này...là bạn học cũ của tôi, tên của cậu ấy là Hạ Quân Hàng, tôi chỉ biết lúc mười tám tuổi cậu ấy rời khỏi cô nhi viện Lam Thiên đã nuôi nấng mình, tôi đã đi hỏi viện trưởng, nói là đến thành phố B, nhưng tôi không làm sao tìm được cậu ấy, tôi có hình của cậu ấy ở đây, anh xem đi...có thể tìm không?”

“Có thể mạo muội hỏi cô một câu vì sao cô muốn tìm cậu ấy không?”

“...” Cô gái không trả lời, nhưng từ vẻ ngượng ngùng trên mặt, Hàn Khải cảm thấy gần như mình có thể đoán được nguyên nhân.

“Vụ này chúng tôi nhận, cô có yêu cầu gì khác không?”

“Có, hi vọng vụ này là tự anh xử lý, không được giao cho những người khác, có thể không?”

“Đây là điều đương nhiên, cô yên tâm, có tin tức tôi sẽ đích thân liên hệ với cô, đúng rồi, làm phiền cô để lại thông tin cá nhân cho chúng tôi được không?” Hàn Khải đưa ra một bản khai, mời cô gái viết vào.

Cô gái do dự một chút, rồi viết tên của mình vào — Lý Thư Doanh.

Sau đó hỏi thăm một vài chuyện khác, Lý Thư Doanh nói chứng minh thư của mình đã mất, vẫn còn đang làm lại, cho nên chỉ có thể lấy bằng lái đưa cho Hàn Khải xem, Hàn Khải kiểm tra tên và số một chút, cũng không quá để ý.

“Vậy làm phiền anh, có tin tức xin sớm liên hệ với tôi.” Trước khi đi Lý Thư Doanh còn dặn dò thêm một lần.

“Được, không thành vấn đề, xin yên tâm.” Hàn Khải đứng lên định tiễn cô gái ra ngoài, lúc mở cửa không cẩn thận làm rơi ví da của Lý Thư Doanh.

“Xin lỗi, tôi nhặt lên giúp cô.” Nhìn động tác hốt hoảng của Lý Thư Doanh, Hàn Khải có chút áy náy.

“Không cần!” Lý Thư Doanh hét to một tiếng, dọa Hàn Khải giật mình, Hàn Khải lập tức đứng dậy, phát hiện trên tay mình còn cầm một tấm hình, ngơ ngác nhìn một chút.

Lý Thư Doanh nhặt xong hết đồ đạc rồi đứng dậy, thấy Hàn Khải đang nhìn chăm chăm vào tấm hình trên tay, cô nhanh chóng giật lại, có chút tức giận bỏ đi.

Hàn Khải không hiểu chuyện gì: Chẳng qua là làm rơi ví da mà thôi, còn chưa...Cô ấy nhìn mình cứ như nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Hàn Khải cũng là một người thẳng thắn, nếu không nghĩ ra thì sẽ bắt đầu làm việc, sửa sang lại tất cả tư liệu cô gái kia mang tới, cảm thấy có chút cảm giác như mò kim đáy bể.

Chiều về đến nhà, anh trai và chị dâu vẫn chưa về, vì thời gian làm việc của Hàn Khải tương đối không ổn định nên những lúc không bận rộn đều là cậu về sớm nhất, đương nhiên trọng trách mua thức ăn cũng rơi vào trên người cậu. Cầm rau dưa tươi sạch bỏ vào phòng bếp, sau đó không lâu chị dâu cũng về tới.

“Chị dâu, hôm nay anh có về ăn cơm không?” Hàn Khải vừa gặm táo vừa hỏi.

“Không biết, lúc chị gọi cho anh ấy, anh vẫn còn đang họp nên không tiếp điện thoại. Cứ kệ anh, chúng ta cứ ăn trước, chờ một chút cho anh là được.” Dương Tử mỉm cười nhìn Hàn Khải, thằng em trai này, đáng về chờ ăn chẳng khác gì khi đứa con nít không bao giờ lớn.

“Chị dâu, hôm nay em muốn ăn tôm thủy tinh bóc vỏ(2).”

“Được, không thành vấn đề, em ra ngoài xem tivi một lát đi.” Dương Tử đeo tạp dề bắt đầu mở tủ lạnh.

Cầm quả táo vừa gặm vừa tới phòng khách, mở tivi lên, trong lòng Hàn Khải vẫn để ý đến vụ án khiến cho anh hai mình tinh thần không yên ổn mấy hôm nay, lập tức chuyển sang kênh tin tức, xem có tin mới hay không.

Hai giờ trước nhận được điện thoại của người dân báo tìm được một nam thi thể trong một tòa nhà ở tiểu khu Tân Dân, người phát hiện ra thi thể là hàng xóm của người đã mất, hiện nay cục cảnh sát thành phố đã tiếp nhận vụ án, nếu có người dân biết rõ chi tiết xin nhanh chóng liên hệ đến đường dây nóng của cảnh sát: 6850****, người đưa tin...

Hàn Khải ngẩn ra, nhìn ảnh chụp người đã chết trên màn hình đang phát tin tức, đây không phải là...

Cậu vội vàng quay lại phòng ngủ lấy áo khoác, lúc chạy tới cửa lập tức quay đầu lớn tiếng kêu một tiếng với người trong bếp: “Chị dâu, em tới cục cảnh sát tìm anh, lát sẽ về chung với anh.” Không đợi người trong bếp kịp trả lời bất cứ cái gì, Hàn Khải đã chạy ra khỏi cửa.

Tổ trọng án cục cảnh sát thành phố.

Một luồng áp suất thấp lan tràn trong khu vực làm việc, gần như là không ai nói một câu, có người không ngừng gọi điện thoại, có người liên tục nhận điện thoại, có người không ngừng tìm kiếm gì đó trên máy tính...

“Cảnh sát Hàn, có người tìm anh.” Cậu cảnh sát nhỏ dẫn người vào, nói xong một câu, vội vàng đi, áp suất thấp như vậy, cho dù có cùng là cảnh sát cậu cũng không muốn thử.

Hàn Nhật Chiêu ngẩng đầu nhìn, khẽ nhíu mày: “Sao em lại tới đây.”

“Anh,” Hàn Khải hiếm khi vẻ mặt không chút biểu cảm, “Khi này em có xem tin phát hiện một người chết trên tivi, tên của người đó là Tạ Gia Lâm, vụ án này là các anh phụ trách đúng không?”

“Phải, thế nào...” Biết thằng em trai nhà mình nhất định sẽ không vô duyên vô cớ hỏi chuyện này, Hàn Nhật Chiêu có chút mong chờ nhìn em trai của mình.

“Em... hôm nay em đã gặp người đó, chính xác là gặp qua ảnh chụp của hắn từ một khách hàng đến nhờ.”

CHÚ THÍCH:

(1) Không đồ không hỏa – : Theo mình là nhàn nhạt, chỉ việc làm ăn của Hàn Khải không đông cũng không vắng.

(2) Tôm thủy tinh – :

.Hết chương 01.

2. Quyển 1 - Chương 2

“Vậy là sao?” Hàn Nhật Chiêu vội vàng hỏi, anh không muốn em trai mình chọc trúng những điều phiền toái không cần thiết.

“Anh chờ một chút.”

Nói xong Hàn Khải chạy ra ngoài, Hàn Nhật Chiêu đứng yên tại chỗ ngây người, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều nghe được đoạn đối thoại khi nãy, trong ánh mắt mỗi người đều loé sáng...Đương nhiên không phải là cái nhìn kiêu sắc lang.

Vụ án này đã hành hạ bọn họ hơn một tuần, bây giờ vẫn hoàn toàn không có manh mối, trong mắt bọn họ, em trai của Hàn Nhật Chiêu thật sự giống như Bồ Tát sống, vì thế cũng nhìn Hàn Nhật Chiêu bằng con mắt mang theo nhiều sùng bái hơn một chút.

Mấy phút sau, Hàn Khải quay trở lại phòng làm việc của tổ trọng án, đứng bên cạnh còn có một người đàn ông.

“Nhật Chiêu, đến đây.”

“Đội trưởng, chuyện gì vậy?” Hàn Nhật Chiêu có chút bực dọc, mặc dù cha mẹ đã qua đời của mình có giao tình với Đội trưởng Lý, còn Đội trưởng Lý cũng chăm sóc cho bọn họ rất tốt, nhưng việc chăm sóc này không thể áp dụng để biến công thành tư.

“Nhật Chiêu, Hàn Khải chính thức gia nhập vào vụ án giết người liên hoàn của các cậu, với danh nghĩa là thám tử tư được cảnh sát mời đến.”

“Đội trưởng, sao lại như vậy được...”

Đội trưởng Lý liếc mắt nhìn Hàn Nhật Chiêu, lắc đầu. Nếu có thể, ông cũng không hi vọng Hàn Khải phải mạo hiểm, nhưng Hàn Khải nói rất có lý, cô gái kia biết Hàn Khải đã nhìn thấy tấm ảnh đó, cho dù có tham gia vào vụ này hay không thì cũng chắc chắn là sẽ gặp nguy hiểm, thay vì để cậu gặp nguy hiểm ở ngoài, chỉ bằng kéo cậu vào đồn cảnh sát, tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ.

“Quyết định vậy đi, bây giờ mọi người tranh thủ thời gian, nhanh chóng tìm ra một ít manh mối, tôi không mong muốn sẽ có thêm một thi thể tiếp theo xuất hiện, rõ chưa?”

“Đã rõ!”

Mặc dù không quá tình nguyện cho em trai mình dính vào chuyện này, nhưng Hàn Nhật Chiêu cũng biết mình không thể nào làm trái lệnh được, nhất là khi nhìn thấy Hàn Khải nở nụ cười nhìn mình, rõ ràng đây là điều kiện để nó cung cấp manh mối cho mình, thẳng ranh này!

“Năm phút sau tất cả nhân viên đến phòng họp.” Bây giờ Hàn Nhật Chiêu không có thời gian rảnh rỗi để đi dạy dỗ thằng nhóc không biết trời cao đất rộng này, lập tức xem kĩ manh mối tương đối quan trọng trên tay.

Năm phút sau, phòng họp rơi vào bầu không khí yên lặng.

Xem ra còn phiền phức hơn so với mình tưởng tượng, Hàn Khải thâm nghĩ.

“Trước hết tôi sẽ nói một chút về tình hình cơ bản.” Hàn Nhật Chiêu là người đầu tiên phá vỡ im lặng, mặc dù đồng tài liệu này đã bị các điều tra viên lật tới lật lui đến muốn rách, nhưng vẫn cần phải nói cho Hàn Khải biết, “Tính đến khi Hàn Khải nhìn thấy tấm ảnh chụp của nạn nhân vào ngày hôm nay, vụ án đã có bốn người chết liên tục. Sở dĩ vụ án trở thành án giết người hàng loạt là vì tử trạng của bọn họ.”

Hàn Nhật Chiêu hít một hơi, gọi Lưu Khánh bên cạnh mở máy chiếu, dù đã nhìn rất nhiều lần, nhưng sau khi hình ảnh được chiếu lên, những người trong phòng họp đã hiểu rõ tình hình vẫn không chịu được mà cảm thấy lạnh run.

Hàn Khải nhìn phản ứng của họ, cảm thấy có chút khó hiểu, người trong hình rõ ràng chết rất thanh thản.

“Nguyên nhân tử vong của bốn người này là do mất máu quá nhiều, nhưng thi thể của bọn họ...không có bất kì ngoại thương nào, nội tạng cũng không hề bị tổn thương, tất cả xương cốt toàn thân cũng nguyên vẹn, còn máu...lại bị rút cạn.” Hàn Nhật Chiêu dừng lại một chút, nhìn Hàn Khải nói: “Tất cả máu đều bị rút cạn.”

Hàn Khải khẽ run, chuyện này là...sao...

Hàn Nhật Chiêu nói tiếp: “Trước mắt tổ pháp y vẫn còn đang tiếp tục tiến hành nghiên cứu thi thể, tạm thời bọn họ vẫn không rõ cái gì có thể gây ra nguyên nhân tử vong như thế, bọn họ chỉ nói không loại trừ khả năng chưa tìm thấy nơi sử dụng ống tiêm rút máu. Mặc dù chính bọn họ cũng biết lý luận như vậy có hơi không đúng. Hơn nữa...Những thi thể này...không hề giống như bị rút máu đến chết...Bọn họ giống như...giống như đang ngủ vậy.”

Ra hiệu bảo Lưu Khánh tắt máy chiếu và máy tính, Hàn Nhật Chiêu hỏi Hàn Khải: “Em nói hôm nay em đã nhìn thấy tấm ảnh chụp của nạn nhân cuối cùng? Từ một khách hàng của em? Tình hình thế nào?”

Hàn Khải kể đại khái tình hình lúc ấy, sau đó nói một câu với Hàn Nhật Chiêu: “Nhưng cái người tên Lý Thư Doanh này hẳn không phải là hung thủ giết người, kể từ sau khi người thứ tư chết vẫn chưa vượt quá hai mươi bốn giờ đúng không? Trên người cô ta không có...cái mùi đó.”

Những người khác có chút ngẩn ra, gì vậy? Em trai của đại ca Hàn có thể tìm hung thủ bằng cách ngửi mùi sao?

Hàn Nhật Chiêu không nói gì, đương nhiên anh biết em trai mình đang ám chỉ cái gì. Cái mà cậu nói không phải là mùi của hung thủ, mà là mùi máu. Hình như kể từ khi cậu còn rất nhỏ đã như thế, chỉ cần trên tay hoặc trên người một người nào đó dính máu không vượt quá hai mươi bốn giờ thì Hàn Khải vẫn có thể ngửi được mùi hương đặc biệt của họ mà những người khác không ngửi được. Lúc đầu Hàn Nhật Chiêu không tin, dù sao cũng được sinh ra dưới Hồng Kỳ, lớn lên là thiếu niên của Tân Trung Hoa, làm sao có thể mê tín gì đó? Nhưng mà sự thật lần lượt khiến cho anh không thể không tin. Lúc mẹ còn sống, mỗi lần sau khi làm cá còn dính mùi đều chọc cho tiểu Hàn Khải khó chịu đến khóc thét lên. Ký ức sâu đậm nhất là khi cha mẹ gặp tai nạn giao thông qua đời, Hàn Nhật Chiêu chạy đến bệnh viện đưa cha mẹ đi đoạn đường cuối cùng, không cần thận dính máu của cha mẹ, sau khi về nhà đã tắm rửa rất cẩn thận, ngay cả quần áo thay ra cũng giặt ủi sạch sẽ. Thế nhưng, khi Hàn Khải về nhà, dường như vẫn cảm nhận được có cái gì đó, căng thẳng kéo anh trai qua hỏi không ngừng, “Anh, anh sao vậy? Bị thương? Hay là đánh nhau với ai?” “Cha mẹ đâu? Cha mẹ đi đâu rồi?”...Những câu hỏi liên tiếp được đặt ra, kế hoạch muốn gạt Hàn Khải, đợi đến khi kết thúc cuộc thi đầu tháng ba mới nói cũng bị ngấm nước nóng. Mặc dù Hàn Nhật Chiêu không muốn tin những chuyện không khoa học như thế có thể xảy ra, nhưng từ lần đó về sau, anh không bao giờ quát mắng Hàn Khải nói bậy nữa.

Về việc này, Hàn Nhật Chiêu không định để cho mọi người biết, anh sợ mọi người sẽ nhìn em trai mình như quái vật, nên cho dù toàn bộ thành viên trong tổ mong đợi tổ trưởng giải thích cho bọn họ thì anh cũng không giải thích thêm bất cứ cái gì, chỉ giao việc cho cấp dưới: “Lưu Khánh và Lục Viễn, hai người dẫn Hàn Khải đi làm một phần puzzle, sau đó đi điều tra lai lịch của Lý Thư Doanh, có thể cô ta chính là manh mối quan trọng nhất của chúng ta. Dư Lượng, cậu sang tổ pháp y lần nữa, xem có phát hiện thêm manh mối gì không, cần phải biết trước tiên. Tào Vĩ Phong, chiều nay cậu với Hàn Khải chỉnh lý lại toàn bộ tư liệu của vụ án, A Khải, em phải xem cẩn thận, nói không chừng em có thể tìm ra manh mối mà bọn anh bỏ sót.” Thấy tất cả mọi người gật đầu ý bảo đã rõ, Hàn Nhật Chiêu mới nói: “Xuất phát!”

Nhìn các tổ viên đều dựa theo vai trò được sắp xếp rời đi, Hàn Khải vội vàng vào phòng làm việc của Đội trưởng Lý.

Hiển nhiên, mọi người đều nghĩ chuyện này quá mức đơn giản. Lúc đi làm vào ngày hôm sau, mọi người vẫn nghĩ mãi không ra.

Hàn Khải và Hàn Nhật Chiêu cùng nhau vào phòng làm việc. Hôm nay Hàn Nhật Chiêu đã hiểu suy nghĩ của Đội trưởng Lý, cũng tạm đồng ý với đề nghị đặt em trai mình dưới mi mắt để tiện bảo vệ, nhưng dù có như thế, anh vẫn không thể không có chút lo lắng nào, bởi vì án mưu sát này, quá kỳ lạ.

“Lưu Khánh, hôm qua cậu và Lục Viễn có phát hiện thêm gì không?” Hàn Nhật Chiêu không kịp trở lại chỗ ngồi của mình mà trực tiếp hỏi.

“Tổ trưởng, rất kỳ quái.” Lưu Khánh có chút bực dọc nói, “Hôm qua em và Lục Viễn đã điều tra tất cả những thứ liên quan đến người gọi là Lý Thư Doanh. Đầu tiên là đối chiếu số chứng minh thư của cô ta, nhưng có trời mới biết, người dùng số chứng minh đó căn bản không phải là Lý Thư Doanh, mà lại là một giáo viên tiểu học, tên Lan Đình. Tụi em đã nói chuyện với cô ấy, cô ấy không biết cái người tên Lý Thư Doanh này. Sau đó bọn em dùng cái tên ấy đi tìm tất cả những người có cái tên này, sàng lọc sơ sơ theo miêu tả tuổi tác của Hàn Khải, tổng cộng có 17 người, lát nữa sẽ cho Hàn Khải nhìn xem thử. Nếu như còn chưa đúng, vậy có nghĩa là cô ta đã dùng tên giả, mà vậy thì...chỉ có thể xin thông qua truyền thông để tìm cô ta.”

Nói đơn giản chính là phát lệnh truy nã...Nhưng bây giờ chứng cứ trên tay căn bản không đầy đủ để phát lệnh truy nã. Thật phiền phức!

Hàn Khải cũng không dám chậm trễ chút nào, lập tức đứng dậy ý bảo Lưu Khánh dẫn mình đi xem.

“Không đúng.” Hàn Khải xem xong, thất vọng dựa vào ghế xoay, “Không phải những người này, một người cũng không phải.”

Nghे thấy lời của cậu, tất cả mọi người cau mày. Làm sao có thể thế này? Thông qua số chứng minh và họ tên đều tìm không ra người này, chỉ bằng tám phần mười so với puzzle, nếu muốn đi tìm đi hỏi từng nơi một thì ở thành phố này lại là mò kim đáy bể, muốn phát lệnh truy nã lại không đủ chứng cứ để đi xin, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều im lặng.

Nếu không thì, đi tìm Đội trưởng Lý xin trước thử xem, cho dù không thể phát lệnh truy nã, vậy liên hệ đài truyền hình thành phố tìm giúp hẳn là...có thể? Hàn Nhật Chiêu không ngừng suy nghĩ.

“Anh,” Hàn Khải suy nghĩ một chút, nhìn Hàn Nhật Chiêu nói: “Em...có ý này.”

“Ý gì?” Hàn Nhật Chiêu có chút lo lắng nhìn em mình.

Hàn Khải dừng một chút, đảo mắt một vòng nhìn những ánh mắt mang theo mong chờ đang dõi theo mình của mọi người trong phòng, vô cùng nghiêm túc nói: “Cô ta có để lại số điện thoại liên lạc cho em, em có thể chủ động tìm cô ta.”

Không có tiếng reo hò, sau im lặng chỉ có tiếng than vãn.

“Không được, như vậy quá nguy hiểm. Hơn nữa cô ta cũng biết chuyện em đã nhìn thấy tấm ảnh kia, nếu như cô ta hẹn em ra ngoài rồi gây bất lợi cho em thì sao?” Hàn Nhật Chiêu phản đối, anh chỉ có một thằng em trai này thôi, không thể để cho nó đi mạo hiểm.

“Nhưng mà —— ‘nếu như’ cô ta không phải hung thủ, cũng không biết người trong hình này đã chết thì sao? Ít nhất em cũng có thể thử cô ấy.” Hàn Khải không chịu từ bỏ nói.

Hàn Nhật Chiêu đương nhiên hiểu bởi vì Hàn Khải chắc chắn người dùng cái tên giả Lý Thư Doanh này không phải hung thủ, nên mới mạnh tay đánh một trận. Nhưng...Hàn Nhật Chiêu nhắm mắt lại suy nghĩ.

“Đội trưởng, em nghĩ...thật ra cách này có thể thực hiện, anh nghĩ xem, nếu như trong lòng cô gái kia có quỹ, nhất định đã ngừng sử dụng số điện thoại đó, nếu số điện thoại kia vẫn chưa ngừng sử dụng, vậy có nghĩa là cô ta thật sự không biết chuyện án mưu sát, có lẽ là liên quan đến chuyện khác. Để Hàn Khải ra mặt làm rõ, dù sao vẫn tốt hơn con ruồi không đầu như chúng ta, hơn nữa, chúng ta sẽ sắp xếp mọi người trong tổ bảo vệ cậu ấy, Hàn Khải là em trai anh, cũng chính là người nhà của tất cả mọi người, bọn em sẽ không cho phép người nhà của mình gặp chuyện không may.” Lục Viễn nói ra từng chữ.

Hàn Khải ngẩn ra, mình...lần đầu tiên chính thức giao tiếp với các đồng nghiệp của anh trai. Nhìn gương mặt nghiêm túc của bọn họ, gần như không cách nào nhớ được đám người này thường xuyên vào nhà mình ăn liên hoan, còn cãi nhau ầm ĩ đến loạn lên. Hàn Khải nở nụ cười, có thể được nhiều người coi trọng như vậy, anh trai, anh rất hạnh phúc...

“Anh, em sẽ gọi điện thoại thử trước, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục sắp xếp hành động được không? Nếu ngay cả điện thoại cũng không gọi thì mọi thứ đều vô nghĩa.” Hàn Khải thấy anh mình không nói gì, lập tức cầm điện thoại lên gọi vào dãy số mà mình đã thuộc lòng.

“Alô...” Điện thoại được kết nối, có manh mối, nhưng Hàn Nhật Chiêu lại cảm thấy nổi bất an trong lòng ngày càng lan rộng.

Hàn Khải cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe tự nhiên một chút: “Xin lỗi đã quấy rầy cô, bên tôi đã có manh mối về người cô muốn tìm...Phải, đừng khách sáo, đừng khách sáo, tôi phải...Được, năm giờ chiều...quán cà phê ở vườn hoa quán rượu...Được, tôi sẽ đến đúng giờ, tạm biệt.”

.Hết chương 02.

3. Quyển 1 - Chương 3

Hàn Khải nhìn trên người mình gắn theo camera mini có thiết bị theo dõi với hệ thống GPS định vị toàn cầu, một máy nghe lén giấu trong tóc...Cậu cười khổ, bộ mình là đặc vụ FBI sao?

Hàn Nhật Chiêu có chút do dự, cuối cùng vẫn không giao súng cho Hàn Khải, tuy rằng trên danh nghĩa là cậu được cảnh sát mời đến để hỗ trợ phá án, nhưng mang theo súng khi không có giấy chứng nhận sử dụng súng cũng là phạm pháp, với lại...Hàn Nhật Chiêu không dám khẳng định thằng em trai vừa lười nhác vừa tùy hứng của mình có biết bắn súng hay không.

Sau khi chuẩn bị và sắp xếp mọi thứ xong, thời gian vẫn còn sớm nên Hàn Khải thẳng thắn xin được về văn phòng thám tử của mình. Nói là đến lúc đó sẽ tự bắt xe ở văn phòng thám tử của mình, để tránh bị ‘Lý Thư Doanh’ nghi ngờ, sẵn tiện cũng kiểm tra xem dụng cụ có hoạt động bình thường hay không. Thật ra là Hàn Khải chỉ muốn quay lại văn phòng thám tử thông báo mấy ngày nay có lẽ mình sẽ không có mặt ở đó, tiện thể nghe Tiểu Lý sắp xếp công việc của bọn họ. Nhìn đáng vẻ sớm đã quen của hai người trước mắt, Hàn Khải cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Quên đi, bọn họ không biết mình đang làm gì cũng tốt, đỡ phải rắc rối thêm phiền phức.

Ngồi ngốc ở văn phòng thám tử đến bốn giờ hơn, Hàn Khải đón xe đến vườn hoa quán rượu trước. Đẩy cửa bước vào quán cà phê, dù đã biết chắc chắn sẽ có người theo dõi và bảo vệ mình, nhưng Hàn Khải vẫn có chút run rẩy, có chút sợ sệt, cũng có chút...kích thích.

Lý Thư Doanh đã đến, ngồi ở một góc cạnh cửa sổ, quán cà phê không tính là quá lớn nên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy cô. Hàn Khải cố lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt tươi cười đi đến chỗ cô. Xem ra cái người tên là Hạ Quân Hàng này thật sự rất quan trọng với Lý Thư Doanh, còn quan trọng hơn so với Hàn Khải tưởng tượng.

“Xin lỗi, để cô chờ lâu rồi.” Hàn Khải gọi một ly cà phê Lam Sơn rồi mỉm cười với Lý Thư Doanh. Thật ra không phải bản thân Hàn Khải thích uống cà phê, nếu cho cậu chọn, cậu thích uống nước trái cây hơn, nhưng mà hiếm khi được đến quán cà phê cao cấp như vậy, còn không phải do mình trả tiền, làm sao cũng phải uống thử một chút.

Lý Thư Doanh không quá để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, gương mặt chỉ mang theo một chút nôn nóng: “Không sao, thật ra tôi mới đến thôi. Trong điện thoại anh nói là đã tìm được tin tức của cậu ấy, rốt cuộc là sao?”

Bề ngoài Hàn Khải vẫn tỏ ra thản nhiên, nhưng thật ra lại đang âm thầm cười khổ một cái, làm sao có thời gian đi thăm dò chứ, mà dù có điều tra thì cũng không nhanh như vậy. Tuy nhiên đám người Hàn Nhật Chiêu bọn họ đã biên soạn hết lý do cho cậu.

“Tôi đặc biệt đi điều tra về người này, trong thành phố không chỉ có một người mang cái tên đó. Nhưng sau khi loại trừ ra theo tuổi tác, cuối cùng còn dư lại ba người. Tôi định đi thăm dò từng người một trong số bọn họ. Cô xem xem có thể cung cấp thêm một ít thông tin về cậu ấy cho tôi hay không, ví dụ như chiều cao, cân nặng, đặc điểm về ngoại hình, vân vân.”

“Cậu ấy...cũng trên 1 mét 75, không mập, hình như...còn mang kính, hình như cậu ấy còn rất thích mặc áo sơ-mi trắng nữa.” Lý Thư Doanh giống như đang rơi vào kỷ ức.

Hắn là...hình như...có lẽ...Hàn Khải cảm thấy càng nghe con tim lại càng lạnh. Nhịn không được cắt ngang hồi ức của cô, hỏi một câu: “Cô chưa quen cậu ấy sao?”

“Sao lại chưa quen?” Đường như Lý Thư Doanh có chút tức giận với vấn đề này, “Trước đây chúng tôi luôn ngây ngô bên nhau, cùng nhau ngẩn ngơ cả ngày. Nhưng đã mười năm chưa gặp ...”

Giống như hiểu ra mình nói sai cái gì đó, Lý Thư Doanh dừng lại. Nhìn ánh mắt đầy nghi ngờ của Hàn Khải, cô nói thêm một câu: “Tôi gần mười năm chưa...chưa từng gặp ai thiếu lễ phép như anh.”

Hàn Khải sửng sốt một chút, cười khổ.

Sau đó lại nói một vài chuyện với nhau rồi Lý Thư Doanh rời đi, xem ra hình ảnh lần này không thể thu hoạch được gì.

Hàn Khải ra khỏi quán rượu, định đến bãi đỗ xe tìm Hàn Nhật Chiêu, bãi đỗ xe của quán rượu nằm ở con phố đối diện. Hàn Khải đi tới giao lộ, nhìn thấy đèn đỏ lập tức ngừng lại chờ đèn chuyển sang màu xanh.

Cậu nghĩ đến câu nói khi nãy của Lý Thư Doanh, cái mà Lý Thư Doanh muốn nói hẳn không phải là gần mười năm chưa từng thấy ai không lễ phép, vậy là sao? Mười năm rồi chưa gặp Hạ Quân Hàng? Chờ chút...Nếu cô ta đã mười năm chưa gặp lại Hạ Quân Hàng, vậy khi nãy cô ta nhớ tới...dáng vẻ của Hạ Quân Hàng mười năm trước? Nhưng trong tư liệu cô ta cung cấp cho mình rõ ràng viết, Hạ Quân Hàng, lúc tròn mười tám tuổi vào mấy năm trước rời khỏi cô nhi viện Lam Thiên, bây giờ chắc cũng...hai mươi hai tuổi? Mười năm trước, nói cách khác là mười hai tuổi, đứa nhóc mười hai tuổi...có thể cao hơn 1 mét 75(1), còn mặc áo sơ-mi trắng sao? Nếu như tuổi tác của Hạ Quân Hàng có vấn đề rõ ràng như vậy, nói cách khác là, bản thân mình vốn không thể dựa vào cách xác định tuổi tác để điều tra có phải là cậu ta hay không. Lẽ ra Lý Thư Doanh phải phát hiện mới đúng, nhưng vì sao cô ta không nói ra? Hay là...Không thể nói ra?

Hàn Khải cảm thấy càng nghĩ sòng lưng càng lạnh, thấy đèn dành cho người đi bộ đã chuyển sang màu xanh, lập tức nhắc chân lên định đi tới đường cái đối diện, sẵn tiện đi xuống cảm giác kỳ lạ đang cuộn cuộn trong lòng.

‘Kết...’ Tiếng ô-tô phanh gấp vang lên chói tai, cắt ngang tất cả suy nghĩ của Hàn Khải. “Không xong!” Đường như theo bản năng, Hàn Khải vừa lui về phía sau, lập tức thấy bên trái có một chiếc ô-tô khẽ ngoặt qua, lách đường để tránh cậu.

“Mày TM không muốn sống nữa phải không?” Tài xế ô-tô hùng hổ mắng vài câu, giống như là rất không có thời gian, nói xong rồi thờ phỉ phò ngênh ngang lái xe chạy đi mất.

Đầu óc Hàn Khải có chút mù mờ, đây...là chuyện gì, lúc cậu qua đường rõ ràng là đèn xanh, khi nãy tài xế gào lên mắng cậu, cậu có tình cờ nhìn thoáng qua, đèn dành cho người đi bộ lại trở thành...màu đỏ.

Nổi bất an trong lòng Hàn Khải bắt đầu lan rộng ra, bước nhanh đến cầu vượt cho người đi bộ phía trước, dù chỗ đó phải đi đường vòng một chút, nhưng mà...so ra vẫn không nên mạo hiểm.

Tuy rằng lúc này Hàn Khải cũng không nói rõ được là vì sao, nhưng trực giác của cậu cảm nhận được...mình đã chọc phải cái gì đó phiền phức.

Bước thật nhanh đến cầu vượt cho người đi bộ, Hàn Khải rất muốn tìm được đám người Hàn Nhật Chiêu nhanh hơn một chút, nhưng trong lòng càng nôn nóng lại càng cảm thấy cây cầu cho người đi bộ này, đi mãi vẫn không đến đầu bên kia.

Cậu đột nhiên dừng lại.

Vì sao trên cây cầu cho người đi bộ này không có một ai?

Vì sao đi lâu như vậy vẫn chưa đi hết?

Cậu bắt đầu cảm thấy có chút không bình thường, cậu chạy như điên về phía trước. Ngay khi cậu cảm giác được mình gần như mệt mỏi kiệt sức, cậu phát hiện, mình vẫn còn đứng thờ đốc ở chỗ một phần ba độ dài cầu đi bộ.

Hàn Khải hoảng sợ, không biết là do nôn nóng hay do mệt mà trên trán cậu rơi xuống từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu. Lúc này, dường như cậu nhìn thấy không gian chung quanh nơi mình đang đứng bắt đầu...méo mó...

Cậu không tin vào hai mắt mình, dùng sức nhắm mắt lại rồi mở ra, nhưng lại thấy cầu đi bộ dưới chân sớm đã biến mất, cả người giống như đang ở trong một không gian u tối, nói u tối cũng không hoàn toàn đúng, vì Hàn Khải còn có thể nhìn thấy được chính mình, chỉ trừ mình ra thì không còn nhìn thấy thêm cái gì nữa.

Không lẽ mình đang nằm mơ? Hàn Khải cười khổ một cái, cậu gần như muốn tát mình thật mạnh để đánh thức bản thân, nhưng cậu biết rõ rằng đây không phải là mơ, bởi vì khi này tránh xe ô-tô chân có bị treo một chút, bây giờ vẫn cảm thấy còn âm ỉ đau. Trong mơ, chắc là không thể nào cảm thấy đau được.

Chẳng lẽ...mình sẽ chết ở đây như thế này sao? Không phải chứ.

Rốt cuộc là...chọc phải thứ gì?

Hàn Khải có chút cam chịu ngồi ‘trên mặt đất’, cúi đầu, chuyện đã đi đến bước này, có phàn nàn gì cũng chỉ là dư thừa, vậy cứ như thế, nếu có ai đó thật sự muốn cậu chết, dùng cách này, cậu thật không biết phải làm sao, nhưng nếu bên kia đã không vừa tới liền giết, chỉ có thể ôm chút hi vọng nhỏ nhoi như vậy, chỉ bằng chờ bên kia chủ động tìm đến mình.

Bởi vì khứu giác của Hàn Khải đặc biệt nên trước nay cậu luôn vô cùng dễ dàng tiếp nhận những chuyện thần bí. Nhưng tiếp nhận là tiếp nhận, sợ thì vẫn có một chút. Dù sao cũng coi như đây là lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống kỳ lạ như vậy, không bị dọa cho khóc thét lên đã coi như là không thất vọng chính mình rồi.

Hàn Khải cười khổ một tiếng, thật là, đã đến lúc này rồi mà còn có thể tự giễu.

“Ngọc thanh thủy thanh, chân phù cáo minh, thôi thiên nhị khí, hỗn nhất thành chân. Ngũ lôi ngũ lôi, cấp hội hoàng ninh, nhân uân biến hóa, hồng điện tấn đình, cấp cấp như luật lệnh.”

Một âm thanh trong trẻo vang lên dồn dập giống như là phát ra từ trên trời.

Hàn Khải giật mình.

Ngay khi chú ngữ(2) kết thúc, không gian u tối bao quanh Hàn Khải từ từ xuất hiện một khe hở, bắt đầu lan rộng ra. Cảm giác đó...giống như là bầu trời âm u bị sấm sét bổ đôi ra vậy.

Cậu ngồi dưới đất nhìn thế giới u tối quanh mình đang vỡ nát ra, so với thích thú thì lúc này đây cậu càng cảm thấy kinh ngạc nhiều hơn. Bóng tối từ từ sụp đổ, ánh sáng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh, cậu giơ tay lên che mắt mình lại một chút.

Lúc ánh sáng từ từ dịu đi, Hàn Khải nhìn thấy một người xuyên qua nguồn sáng đó, đến trước mặt mình.

Hàn Khải ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đó là một người đàn ông mặc một chiếc áo thun đen rộng thùng thình với quần jean phổ thông không nổi bật, một tay cắm vào túi quần, đang nghiêng đầu.

Hàn Khải thấy trên mặt hắn đang lộ ra một nụ cười...là nụ cười của một con mèo nhỏ nhìn thấy cá lớn.

Không gian xung quanh đã trở lại bình thường, Hàn Khải phát hiện mình vẫn còn đang ở trên cầu vượt, gần đó có vài người đang trên đường đi tới, nhưng giống như không ai cảm nhận được sự khác thường ở đây lúc này. Chỉ thấy người trước mặt chìa ra một cánh tay không cầm trong túi quần tới chỗ Hàn Khải: “Nhũn chân rồi? Đứng lên đi, trên đất còn âm khí, đừng làm cái kiểu không chết trong không gian khác thường mà lại dính bệnh cảm ở đây.”

Hàn Khải không từ chối cánh tay đang vươn ra của hắn, cậu nắm thật chặt mượn sức đứng lên, hắn nói không sai, chân của mình có hơi nhũn ra.

Hàn Khải cẩn thận quan sát người trước mặt, mới nãy bị ánh sáng bao phủ nên không phát hiện ra người trước mắt này để tóc dài gần tới eo, đơn giản cột lên ở phía sau. Xem ra hắn chỉ mới chừng hai mươi, mặt

mũi xinh đẹp nhưng hoàn toàn không mang theo mị hoặc mà chỉ khiến người ta cảm thấy sạch sẽ và thuần khiết. Hàn Khải nhìn thái độ tự nhiên của người kia, lại chăm chú suy nghĩ thêm chút nữa, thật sự mình không quen người này.

“Cậu là ai?” Hàn Khải phủ bụi trên người, hỏi.

“Tôi là Mã Duyệt.”

Nói cũng như không nói. Nhưng Hàn Khải vẫn nén tính cách của mình xuống, hỏi: “Ý tôi là...Cậu có thể nói cho tôi biết chuyện khi nãy là sao à?”

Mã Duyệt nở nụ cười.

Một nụ cười vô cùng rực rỡ, nhưng sau khi Hàn Khải nhìn xong lại cảm thấy...trong lòng run rẩy, giống như gặp phải xui xẻo.

“Dĩ nhiên.” Mã Duyệt cười nói, “Tôi sẽ nói cho cậu biết lúc nãy đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể bảo vệ cậu cho đến khi giải quyết xong mọi chuyện.”

“Thật không? Cảm ơn cậu.” Không cần phải lo lắng đương nhiên rất tốt, Hàn Khải gần như thả lỏng tâm tình ngay lập tức, có lẽ là do dáng vẻ đi ra từ trong bạch quang của người kia quá nhiếp nhân tâm phách(3), Hàn Khải giống như theo bản năng mà tin tưởng hẳn nhất định sẽ giải quyết được bất cứ chuyện gì.

“Tất nhiên, cậu trêu chọc tới cái gì đó không bình thường, nên chi phí cũng không rẻ đâu.” Mã Duyệt vẫn rất vui vẻ.

“...Chi phí?” Hàn Khải sững sốt.

“Dù tôi bắt quỳ, nhưng tôi cũng phải sống, không lẽ cậu nghĩ tôi không cần ăn cơm?” Nụ cười trên mặt Mã Duyệt vẫn không biến mất.

“Hơ...không phải ý này.” Lần đầu tiên Hàn Khải cảm thấy tài ăn nói của mình tệ đến vậy.

“Vậy là cậu thà bị nó giết chết cũng không chịu để tôi bảo vệ?” Nói xong Mã Duyệt xoay người như muốn đi.

Hàn Khải theo bản năng nắm cánh tay Mã Duyệt lại: “Đừng đi.”

“Được rồi, tôi chấp nhận uy thác của cậu, còn về chi phí...tôi sẽ nói chuyện với cái người đàn ông đang trừng mắt kia.” Mã Duyệt lại nở nụ cười, dùng ngón tay không bị nắm chỉ chỉ phía sau Hàn Khải.

Hàn Khải nhìn theo hướng mà ngón tay Mã Duyệt đang chỉ, là Hàn Nhật Chiêu, trời ạ! Chỉ cái chuyện mình có thể ngửi thấy mùi máu thôi mà anh hai phải cần hơn chục năm mới đồng ý, chuyện lần này...

Hàn Khải bắt đầu cảm thấy đau đầu...

CHÚ THÍCH:

(1) Chỗ này trong raw tác giả viết là 1m78, nhưng ở trên lại viết 1m75 nên mình tự thống nhất lại là 1m75 luôn.

(2) Chú ngữ: nghĩa là thần chú, còn về tên truyện, “cắm chú” nghĩa là “thần chú bị cắm”, nhưng mình thấy để là “chú ngữ” với “cắm chú” có vẻ hợp hơn...

(3) Nhiếp nhân tâm phách – Ý chỉ một sự vật quá tốt đẹp, khiến mình đánh mất bản thân, giống như bị hút hồn. Ý ở đây là Hàn Khải bị đánh vẽ bước ra từ trong ánh sáng của Mã Duyệt hút hồn.

Setoh: PC em yêu của mình về rồi: ‘ (Mừng muốn chót luôn ;-;

4. Quyển 1 - Chương 4

Hàn Nhật Chiêu thấy em trai mình đang nói chuyện với một người đàn ông, tuy rằng người kia là nam, nhưng anh cũng không thoát khỏi việc bị vẻ ngoài của người đó làm cho rung động một chút, mỗi ngày đều đối mặt với đủ loại vụ án, đã rất lâu rồi anh chưa từng thấy người nào sạch sẽ như vậy.

Nhưng sau khi ở chung với nhau, Hàn Nhật Chiêu mới nhận ra rằng thật ra con người trước mắt này không hề thuần túy như vậy...nhưng sau này hãy nói đến chuyện đó.

Nhìn anh trai đi từng bước từng bước về phía bọn họ, Hàn Khải nhỏ giọng nói nhanh: “Chuyện tiền bạc để quay về chúng ta bàn lại, không được nói chuyện lúc này với anh tôi.”

Mã Duyệt chọn mi nhìn Hàn Khải một chút, Hàn Khải lại bắt đầu cảm thấy mặt mình nóng lên, còn Mã Duyệt dù có chút không hiểu, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Hàn Nhật Chiêu đi tới vội vàng hỏi: “A Khải, lúc này xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện...chuyện gì đâu.” Hàn Khải cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Anh ở bãi đậu xe chờ em rất lâu, gọi điện thoại cho em cũng không được nên anh mới tới tìm em, em làm gì vậy?”

Hàn Khải giả vờ lấy điện thoại ra nhìn một chút rồi nói: “À à, không có gì, em gặp được...bạn học cũ của em, trò chuyện một hồi, đúng lúc điện thoại không có sóng.” Chỉ mong là có thể ếm nhem vụ này.

“Bên này cũng không có gì, có về đồn cảnh sát chung với bọn anh không?” Hàn Nhật Chiêu hỏi.

Hàn Khải suy nghĩ một chút, có lẽ trước tiên nên thừa dịp anh hai không có ở đây nói chuyện với Mã Duyệt, ít nhất cũng phải biết rõ tình hình bây giờ. Nghĩ tới đây, Hàn Khải lập tức lắc đầu với anh mình: “Em không đi, anh mang những dụng cụ này về nhé, em...có hơi mệt.”

“Được rồi, vậy em về sớm đi, nói cho chị dâu của em biết là hôm nay anh không thể về ăn cơm.” Nói xong, Hàn Nhật Chiêu lưu loát gỡ hết máy móc trên người Hàn Khải ra, xoay người rời đi.

“Vậy bây giờ,” Hàn Khải xoay người, nhìn Mã Duyệt phía sau, nói ra từng chữ một: “cậu có thể nói cho tôi biết...Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì không?”

Trong một quán cà phê thanh lịch, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, một người trông tinh xảo thanh tú, người còn lại tuy là mặt mũi có kém hơn một chút, nhưng một thân ‘khí chất’ cũng có thể bù lại (*Túc giả: được rồi, đó là sát khí tức đến nỗi muốn giết người*). Cảnh tượng như vậy thật sự khiến cho người ta cảnh đẹp ý vui, ngay cả nữ phục vụ của quán cà phê cũng không cảm lòng được mà chia cà phê, sữa và đường ra bưng ba lần, cũng chỉ vì nhìn bọn họ thêm vài lần nữa.

Đương nhiên, việc này nhất định phải bỏ qua vẻ mặt dữ tợn gần như muốn cắn nát răng của Hàn Khải, cũng như bỏ qua ánh mắt của Mã Duyệt đang phát ra...ánh sáng chói lóa.

“Mười vạn khối? Sao cậu không cướp ngân hàng luôn đi!!” Hàn Khải tranh cãi. Cảm giác kinh thiên vi nhân⁽¹⁾ lúc mới gặp Mã Duyệt đã không tồn tại nữa, tất cả những gì còn lại là tức giận, người này, trong mắt toàn là tiền.

Mã Duyệt một tay chống cằm, một tay cầm thìa khuấy cà phê, sau đó nói: “Việc đó không có trang thiết bị, không nghĩ đến.”

Lời nói của Hàn Khải vừa ra đến khoe miệng liền nghẹn lại, cậu rất muốn hỏi người trước mắt: Chẳng lẽ cậu đã thử thật rồi sao?

Hàn Khải nhìn tên cướp trông giống như thiên thần trước mắt, suy nghĩ một chút, hỏi: “Rốt cuộc là tôi đã chọc phải cái gì?”

“Xin lỗi.” Mã Duyệt làm vẻ mặt vô tội nói, “Luật lệ quy định, nếu như cậu không xác nhận chúng ta thành lập ‘quan hệ nghiệp vụ’ thì tôi không thể nói ra.”

Thật ra làm gì có luật lệ nào như vậy, chẳng qua là do Mã Duyệt khi dễ Hàn Khải không hiểu gì mà thôi.

Hàn Khải nghĩ đến chuyện lúc này, vẫn cảm thấy có chút sồn gai ốc. Không sai, cậu có chút đặc biệt so với những người khác, quả thật cũng có vài chuyện khoa học không thể giải thích xảy ra với cậu, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu hoàn toàn không biết sợ khi đối mặt với những tình huống như thế, đó là lĩnh vực mà cậu hoàn toàn không biết.

Dứt khoát quyết định, cắn răng, Hàn Khải vỗ bàn: “Được, tôi quyết định chính thức uỷ thác cậu đảm nhiệm công việc bảo vệ cho tôi, chuyện lúc trước hoàn toàn chấm dứt tại đây.”

Sau này Hàn Khải mới biết, mấy chữ ‘hoàn toàn chấm dứt’ này, nói ra thật tốt biết bao nhiêu.

Mã Duyệt không chút bất ngờ, bất kì ai đã trải qua chuyện như vậy, thì việc tìm kiếm sự bảo hộ gần như là phản ứng của bản năng, không một ai muốn từ chối. Nhưng hắn cũng có chút không nghĩ tới, cái người tên là Hàn Khải này, sau khi suýt chút nữa chết dưới tay của một thứ không rõ mà lại có thể tự nhiên nói chuyện với mình như vậy, còn có thể bình tĩnh suy xét.

Người này, quả thật rất thú vị.

Nếu đã quăng ra nhiều tiền như vậy thì cũng không thể nào bỏ không, Hàn Khải lập tức hỏi: “Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chưa?”

“Đương nhiên có thể,” Mã Duyệt dựa lưng vào ghế salon, chỗ ngồi của quán cà phê này thật thoải mái, “bởi vì, trên thực tế, bây giờ tôi cũng không rõ lắm.”

“...” Hàn Khải chỉ cảm thấy muốn giết người, “Tôi có thể thu lại lời vừa nói không?”

“Đương nhiên là không, thoả thuận bằng miệng cũng có ràng buộc pháp lý, huống chi, tôi thật sự có khả năng bảo vệ cậu, cậu...hắn phải rất rõ mới đúng.”

Hàn Khải hơi ngẩn ra, bây giờ Mã Duyệt mới nở một nụ cười tự tin, giống như lúc hắn cứu cậu ra khỏi bóng tối, quang mang vạn trượng.

Hàn Khải thở dài, quên đi, đồng ý là hắn nói không sai.

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải một chút, hiểu rõ chuyện này đã xong. Làm người được thuê, đương nhiên vẫn phải để cho ‘ông chủ’ của mình dặn dò gì đó.

“Tôi nói không rõ nghĩa là tôi không rõ lắm vì sao cậu lại trêu chọc tôi thứ như thế, và người cậu chọc tôi là ai. Nhưng tôi không hề nói tôi không có khả năng bảo vệ cậu.” Mã Duyệt uống một hớp cà phê nói tiếp: “Thứ gieo trên người cậu được gọi là nhiếp hồn chú, nhưng uy lực của chú ngữ này cũng không lớn, có lẽ là dính vào người cậu thông qua vật trung gian. Nó chỉ có thể khiến cậu sinh ra ảo giác trong một thời gian nhất định, nhưng loại ảo giác này cũng không gây chết người, chỉ cần cậu đứng yên tại chỗ, một thời gian sau sẽ tự động giải trừ. Người khác không đi vào trong ảo giác của cậu, họ chỉ thấy cậu đứng trên cầu không nhúc nhích mà thôi. Trong vòng vài giờ này cậu có gặp ai không?”

Thấy Hàn Khải gật đầu, Mã Duyệt nói tiếp: “Vậy đúng rồi, rất có thể người này đã thi chú cậu. Có thể là trang sức trên người hắn, thậm chí là một cái cúc áo, chỉ cần cậu nhìn nó hơn ba giây là trúng chiêu. Chú ngữ cậu gặp hôm nay là chú ngữ có uy lực nhỏ nhất, nếu người thi chú trực tiếp hạ chú cậu, e rằng bây giờ cậu đã gặp như Lai Phật Tổ rồi.”

Hàn Khải nhớ lại hôm nay mình đã gặp cô gái Lý Thư Doanh kia, khuyên tai trên người cô ta thật sự làm cho mình thất thần trong nháy mắt, bởi vì khuyên tai của cô ta...rất lớn.

Hàn Khải suy nghĩ một chút, cảm thấy dưới tình huống này không nên giấu giếm gì với Mã Duyệt, không thì cái mạng nhỏ của mình rất có thể sẽ đi tong, lập tức thương lượng: “Chiều hôm nay tôi có gặp một cô gái, tên cô ta là Lý Thư Doanh, có lẽ đây không phải là tên thật của cô ta, bởi vì cô ta có liên quan đến một vụ án mạng cho nên tôi mới đi tìm cô ta xem có thể điều tra ra manh mối hay không.”

Mã Duyệt chọn mi: “Cậu là cảnh sát?”

“À, không, bởi vì vụ án này...có chút đặc biệt, tạm thời tôi sẽ giúp cảnh sát điều tra, tôi là thám tử tư.” Hàn Khải vừa nói vừa lấy ra danh thiếp của mình, việc này gần như đã trở thành một loại thói quen.

Mã Duyệt nhìn danh thiếp của Hàn Khải, có chút suy tư hỏi: “Vụ án các người điều tra có phải có cái gì...không bình thường hay không?”

“Sao cậu biết?” Hàn Khải sững sốt.

“Có tiện nói chút không?”

Hàn Khải im lặng. Nếu như chỉ một mình cậu nhận vụ án này, thì nói cho Mã Duyệt biết cũng không có gì đáng ngại, dù sao nói theo một ý nghĩa nào đó, bây giờ có thể tính là bọn họ đã hợp nhất với nhau thành ‘lợi ích chung’. Thế nhưng, đây là vụ án do bên cảnh sát đảm nhận, nếu tự tiện tiết lộ tài liệu, không biết anh hai có bị phạt hay không?

Thấy Hàn Khải có chút khó xử, Mã Duyệt lại cười một cái nói: “Không sao, cậu không muốn nói cũng chẳng hề gì, dù sao thì trách nhiệm của tôi là bảo vệ cậu chứ không phải giúp các người tra án, chỉ cần cậu không chết là được.”

Nhìn nụ cười của Mã Duyệt, bỗng nhiên Hàn Khải cảm thấy có chút lạnh nhạt, quên đi, vẫn nên tìm cơ hội

nói cho anh hai biết, dù sao việc này cũng liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, cẩn thận chút vẫn hơn. Nhưng nghĩ đến chuyện anh hai hoàn toàn không tin vào chuyện ma quỷ, Hàn Khải lại cảm thấy có chút đau đầu.

“Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết gì về cậu, chuyên môn của cậu là...xử lý những chuyện kì quái?” Hàn Khải nghĩ, tốt xấu gì cũng phải đồng sinh cộng tử với nhau, không thể để ngay cả lai lịch của người kia mà mình cũng không biết.

Mã Duyệt nở nụ cười: “Không phải, tôi tốt nghiệp hệ máy tính ở đại học S, giờ đang làm nhân viên bảo trì internet cho một công ty nhỏ.”

“...” Hàn Khải càng ngày càng cảm thấy, hình như người này không quá đáng tin.

Mã Duyệt giống như đọc được suy nghĩ của cậu: “Nhưng cậu có thể yên tâm, việc bảo vệ cậu chỉ là một bữa ăn sáng với tôi thôi.” Dù sao hắn cũng là người duy nhất trong thế hệ này của Mã gia đó có biết không, dám không tin hắn sao. Mã Duyệt đang nghĩ, không biết có nên dùng một chút chú ngữ ‘nhỏ nhỏ’ để trừng trị người trước mắt này hay không.

“Cậu có thể biết được nguồn gốc của người gây ra chuyện hôm nay không?” Hàn Khải khẽ nhíu mày, có chút không an tâm. Thật ra cậu không sợ chết, nhưng cậu sợ sẽ liên lụy đến những người xung quanh, càng sợ hơn là sau này không thể nhìn thấy anh hai, không được ăn cơm của chị dâu nữa.

“Bây giờ vẫn chưa biết.” Mã Duyệt chậm rãi trả lời: “Trong nhân đạo thuật giới có không ít chú ngữ như vậy.”

Mã Duyệt lược bỏ câu nói kế tiếp, mặc dù không ít người, nhưng cách hạ chú qua trung gian cũng không nhiều. Chỉ là không rõ người bên kia có ý gì, tạm thời không hù sợ ông bầu phát cơm cho mình vẫn hơn.

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, lấy ra một vật được xếp thành hình tam giác có màu vàng nhạt đưa cho Hàn Khải: “Đây là bùa hộ mệnh, cậu cứ mang theo bên người, nếu xảy ra chuyện gì lập tức lấy nó ra xé bỏ.” Trong bùa hộ mệnh có chút linh thức mà Mã Duyệt đã phân ra.

Hàn Khải nhận lấy món đồ chơi nhỏ đó, nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy nó có cái gì đặc biệt, nhưng cậu vẫn nghe lời dặn dò của Mã Duyệt, đặt bùa hộ mệnh vào trong túi áo sơ-mi của mình, ở vị trí gần sát ngực.

Dường như không biết phải nói cái gì, bầu không khí trở nên nặng nề, Hàn Khải nghĩ mình nên đứng dậy chào tạm biệt, trong giây lát lại chợt nhớ đến một chuyện, mở miệng hỏi: “Đúng rồi, chúng ta...có cần kí hợp đồng gì không? Hoặc là, làm sao chi trả tiền cho cậu?”

Mã Duyệt nở nụ cười, một nụ cười rất vui vẻ: “Không cần, đợi đến sau khi xong chuyện cậu sẽ trả thù lao cho tôi, tôi không sợ cậu trốn đâu, cậu quên tôi làm nghề gì à?” Hắn đương nhiên không sợ, cứ tiện tay cho một chú ngữ thôi cũng đủ khiến cho Hàn Khải sống không bằng chết, đương nhiên đó là tình huống bất đắc dĩ, những người tu đạo sẽ không làm như thế.

“VẬY...”

Mã Duyệt nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của Hàn Khải, cảm thấy buồn cười: “Chuyện gì, nói đi.”

Hàn Khải hít sâu một hơi, nhanh chóng nói một câu: “Tôi chỉ muốn hỏi chi phí cao như vậy thì có tính VIP hay không? Có giảm giá không...”

“...”

CHÚ THÍCH:

(1) Kinh thiên vi nhân – - ý chỉ việc vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy hoặc nghe nói về ai đó cho rằng chỉ có thần tiên mới có thể như người đó.

5. Quyển 1 - Chương 5

Sau khi tạm biệt Mã Duyệt, lúc Hàn Khải về đến nhà trời đã rất khuya, anh hai và chị dâu hình như đã ra ngoài. Đã trải qua một ngày không bình thường, bây giờ cậu rất mệt, chỉ muốn đi ngủ ngay lập tức, thế nhưng cậu vẫn cố gắng lên tinh thần vào phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi.

Để tiết kiệm thời gian, Hàn Khải không thả mình trong bồn tắm từ từ ngâm nước, mà chỉ dùng vòi sen tắm sơ một lần, thay đồ ngủ rồi trở về phòng mình.

Tự ném mình lên giường, Hàn Khải bắt đầu bước vào trong mơ, yên ổn ngủ tới sáng.

“Renggggg...”

Tiếng chuông báo thức inh ỏi phá vỡ sự yên lặng của buổi sáng, Hàn Khải cầm lên nhìn, kim giờ đã chỉ tám giờ. Nếu bây giờ mình đang hợp tác với cảnh sát, vậy mỗi ngày đều phải đến đồn cảnh sát trình diện đúng giờ, không thì sẽ làm mất mặt anh hai.

“A Khải, em dậy rồi sao?” Bên ngoài phát ra tiếng gõ cửa và tiếng hỏi của anh hai.

Hàn Khải vừa cởi đồ ngủ, lấy ra một chiếc áo sơ-mi ca-rô và một chiếc quần jean, vừa nói: “Dậy rồi, anh hai, chờ em đi với.”

“Được rồi, em mau lên đi, xuống ăn sáng nữa.”

Lúc Hàn Khải xuống lầu, bên dưới chỉ còn lại một mình Hàn Nhật Chiêu ngồi bên bàn uống cháo, chỗ ở của bọn họ cách trường học nơi Dương Tử đi làm không gần, nên mỗi ngày cô đều là người ra khỏi cửa sớm nhất. Tuy anh hai hay nói là muốn đưa cô đi làm, nhưng cô lại từ chối, sợ anh hai quá mệt mỏi, thà để anh ngủ thêm một chút còn hơn.

Hàn Khải múc thêm một chén cháo ngồi trước bàn ăn món dưa muối do chị dâu công phu chế biến, thỉnh thoảng trò chuyện đôi ba câu với anh hai, trong tình hình phiên toái đầy mình trước mắt, một buổi sáng như thế này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng giá trị.

Điện thoại trên bàn trà ở phòng khách vang lên, Hàn Khải thấy Hàn Nhật Chiêu cau mày, lập tức mở lời: “Sao vậy? Đòi nợ?”

“Còn kinh khủng hơn cả đòi nợ, đây là tiếng chuông dành riêng cho đồn cảnh sát,” anh vừa trả lời Hàn Khải vừa đến nghe điện thoại, “Alô? Lưu Khánh?”

“Đại ca, là em đây, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Vừa mới ăn sáng xong, chuẩn bị đi làm.” Hàn Nhật Chiêu nhíu mày, anh hiểu rõ, Lưu Khánh gọi điện thoại đến đây nhất định không chỉ muốn hỏi những vấn đề nhảm chán như thế, quả nhiên...Lưu Khánh nói: “Đại ca, thành Bắc lại xuất hiện một thi thể bị rút cạn máu.”

“Tôi tới ngay.”

Hàn Khải bên cạnh vừa nghe anh hai nói câu cuối cùng xong, lập tức uống hết cháo trong chén, chạy thẳng ra cửa chờ anh cùng đi làm, Hàn Nhật Chiêu lắc đầu thở dài, không từ chối. Bởi vì anh hiểu rất rõ tính cách của em trai mình, tuy trông Hàn Khải giống như cái kiếu có chuyện gì cũng chẳng sao cả, nhưng một khi cậu đã quyết định cái gì rồi thì rất khó thay đổi. Hơn nữa, Hàn Nhật Chiêu thật sự cũng có chút lo lắng cho sự an toàn của Hàn Khải, dẫn theo bên cạnh tương đối an tâm hơn.

Hai người đến phòng làm việc của sở cảnh sát rất nhanh, bầu không khí bên trong có vẻ rất nặng nề.

Số lượng thi thể đã tăng lên con số năm, nhưng bọn họ vẫn chưa có manh mối gì, càng không biết nên điều tra từ đâu, mối quan hệ của những người chết cũng đã điều tra, phương thức tử vong lại quá đặc biệt, đừng nói là tìm chứng cứ, ngay cả kêu bọn họ giải thích chuyện này là sao bọn họ còn không làm được.

Hàn Khải hiểu được tâm tình của họ, bản thân cậu cũng cảm thấy thật khó khăn, vừa nghĩ đến những chuyện đã xảy ra hôm qua, đột nhiên cậu cảm thấy...Những...những xác chết này, có thể liên quan đến người hạ chú mình hôm qua hay không? Bởi vì Hàn Khải còn nhớ, hình như ngày hôm qua Mã Duyệt đã vô tình hỏi vụ án của mình có phải có cái gì không bình thường hay không.

Nếu như hắn có thể bảo vệ mình, vậy thì cũng có thể...có thể giải thích chút ít về những chuyện không bình thường này?

Hàn Khải nghĩ tới đây, quyết định phải nói chuyện với anh mình một lần.

Cậu đến gõ cửa phòng làm việc của Hàn Nhật Chiêu.

“Anh, có rảnh không? Em muốn nói chuyện với anh.” Hàn Khải nhỏ giọng hỏi người đang xem tài liệu.

Hàn Nhật Chiêu có chút nghi ngờ ngẩng đầu nhìn cậu, tuy không biết em trai mình muốn nói gì, nhưng anh vẫn gật đầu, ý bảo cậu ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Khải vẫn không lập tức mở lời, dường như cậu đang suy nghĩ gì đó, Hàn Nhật Chiêu cũng không làm phiền cậu.

Hàn Khải cũng cảm thấy có chút không biết thế nào, theo lý thuyết, lúc đó trên người mình có gắn camera và máy nghe lén, nhưng vì sao người theo dõi máy lại không phát hiện? Chẳng lẽ Mã Duyệt đã giả trò gì?

“Anh,” rốt cuộc cũng đợi đến lúc Hàn Khải mở miệng, Hàn Nhật Chiêu phát hiện ra trên gương mặt cậu có nét khó xử. “Em muốn nói một chuyện với anh, nhưng anh phải đồng ý với em, không được quá kích động.”

Thấy Hàn Nhật Chiêu gật đầu, Hàn Khải mới chậm rãi kể ra hết đầu đuôi mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm qua cho anh hai nghe, nhưng vẫn bỏ qua chuyện ‘hiệp nghị bằng miệng’ giá mười vạn khối giữa cậu với Mã Duyệt.

Chân mày Hàn Nhật Chiêu càng nhíu chặt hơn, tuy vụ án này có chút không bình thường, nhưng anh vẫn không muốn để cho vụ án dính đến chuyện ma ma quái quái linh tinh.

“Ý em là, hôm qua em bị thứ gì đó không biết tấn công? Được người tên là Mã Duyệt đó cứu?”

“Vâng...Với lại cậu ấy có nhắc tới vụ án chúng ta đang xử lý, nên em cảm thấy nếu mời cậu ấy hỗ trợ, có lẽ sẽ tìm được manh mối gì đó.”

“Không được!”

“Anh...”

“Chuyện liên quan đến sở cảnh sát là tuyệt mật, nếu như để lộ cái gì đó, sẽ gây ra hậu quả càng thêm nghiêm trọng...”

“Em chịu trách nhiệm...” Hàn Khải kiên quyết.

Đối mặt với em trai mình như vậy, Hàn Nhật Chiêu hiển nhiên có chút không biết phải trả lời thế nào, anh im lặng.

Hàn Khải cũng không biết vì sao cậu lại cảm thấy mình chắc chắn có thể tin tưởng vào Mã Duyệt, cho dù người bên kia không tìm ra manh mối gì thì cũng có thể là người giữ chữ tín, chỉ cần bảo hấn đồng ý không tiết lộ ra ngoài.

“Anh, đã chết năm người rồi, nếu chúng ta không hành động thì bất cứ khi nào cũng sẽ có thêm một người bỏ mạng, với lại, em chỉ muốn cho cậu ấy xem tài liệu và hình ảnh của những người đã chết, những thứ khác chúng ta đã điều tra được em sẽ không nói cho cậu ấy biết, để cậu ấy xem xem có thể tìm ra thêm manh mối gì cũng tốt, anh...”

“Anh không biết...Anh không biết gì cả...” Hàn Nhật Chiêu đứng lên, đi đến bên cửa sổ. Muốn anh chính miệng đồng ý loại chuyện này, anh thật sự không làm được, như thế này đã là cực hạn.

“Cảm ơn anh, em hiểu rồi.” Hàn Khải đứng lên ra khỏi phòng làm việc, nếu anh hai đã thờ ơ cho qua, chỉ cần mình không quá đáng là được. Hàn Khải chỉnh sửa lại tài liệu, lấy số điện thoại hôm qua Mã Duyệt để lại trước khi đi gọi cho hấn rồi ra ngoài.

“Alô...” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh lười biếng.

“Mã Duyệt, tôi là Hàn Khải, cậu đang làm gì thế?”

“Ngủ...”

“Cậu không đi làm à? Sao vẫn còn ngủ.”

“Hôm nay tôi xin nghỉ phép...”

“Ừm, có chút việc cần nhờ cậu, 30 phút sau tôi chờ cậu trong quán cà phê Lam Thiên nằm ở trung tâm chợ, tạm biệt.”

Đến lúc này Mã Duyệt mới tỉnh lại, nghe tiếng treo máy tút tút trong điện thoại, hồi lâu mới nói một câu: “Tôi nợ cậu...”

Phàn nàn thì phàn nàn, nhưng Mã Duyệt vẫn thức dậy chuẩn bị ra ngoài, ai bảo tên kia đang tạm thời là ‘ông chủ’ của hấn.

Một tiếng sau Mã Duyệt mới tới quán cà phê.

Lần này Hàn Khải cũng không nói gì, cậu biết Mã Duyệt đang ngủ nhưng vẫn nói câu kia rồi treo máy, mục đích chính là không muốn Mã Duyệt từ chối, với tình huống như vậy, hẳn đồng ý đến cũng tốt rồi, dù sao là mình cần nhờ người ta, Hàn Khải không dám phản nản hẳn đến muộn.

Mã Duyệt ngồi xuống, sau khi gọi một ly cà phê mới làm vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn người đối diện: “Tổ tông, cậu sao vậy? Hôm qua phải khuya lắm tôi mới được ngủ.”

“Hơ...xin lỗi, nhưng tôi thật sự có chuyện rất quan trọng cần tìm cậu.” Hàn Khải nói xong, lấy ra vài tờ giấy và một xấp ảnh trong túi tài liệu, đặt trước mặt Mã Duyệt.

Mã Duyệt nhìn từng món đồ trên bàn, vẻ mặt của hắn cũng bắt đầu từ từ cứng lại.

“Đây là tài liệu vụ án lần này của các người?” Hắn nghiêm túc hỏi.

“Phải, tôi muốn nhờ cậu giúp một tay, có phải là có thể tìm ra manh mối gì không?” Trực giác của Hàn Khải tuy tin tưởng Mã Duyệt, nhưng cũng không đưa bản báo cáo khám nghiệm tử thi của họ cho hắn, một mặt là vì lo lắng cho anh hai, một mặt cũng muốn biết rốt cuộc Mã Duyệt thần thông quảng đại bao nhiêu, cho nên lúc Hàn Khải nghe Mã Duyệt hỏi, cậu thoáng chốc giật mình.

Mã Duyệt nói: “Những người này, có phải đều bị rút sạch máu khi chết hay không?”

“Làm sao...cậu biết.”

“Hàn Khải,” Mã Duyệt nghiêm mặt nói, “có lẽ cậu đã gặp phải phiền phức to rồi, tôi bắt đầu hối hận vì chỉ lấy mười vạn của cậu.”

“Vậy...là sao?”

“Những người mà cậu cho tôi xem này, cậu có chú ý đến ngày sinh của từng người bọn họ không? Nếu như tôi tính toán không sai, năm người đàn ông này đều sinh ra trong ngày tháng năm âm, máu của bọn họ là vật phẩm tu luyện rất tốt cho ma quỷ. Nhưng người và quỷ khác nhau, cho dù muốn dùng máu của những người có ngày sinh âm tính này để tu luyện thì cũng cần phải trải qua một khoảng thời gian tương đối dài mới có thể chuyển hoá từng chút một, không thể nào cần phải giết nhiều người như vậy trong một thời gian ngắn. Tình hình này, hoặc là do có nhiều quỷ quái cùng nhau thống nhất hành động để tu luyện, nhưng kiểu tình huống này đối với quỷ giới mà nói gần như là không có khả năng, còn tình huống khác là...thu thập máu người để âm mưu những chuyện khác.”

“Là...chuyện gì?”

“Tạm thời tôi vẫn chưa rõ, bởi vì loại máu này là...thứ tốt đối với pháp thuật dị giới, có thể dùng nó cho rất nhiều tà chú, nhưng cần một lượng lớn như vậy, có thể là huyết chú.”

“Huyết chú?”

“Phải, nhưng thi triển huyết chú phải cần lượng máu âm tính bảy bảy bốn mươi chín ngày của người thuần âm sinh ra vào ngày âm tháng âm năm âm, nói cách khác, nếu tìm không ra người này, có thể sẽ còn người chết.”

“Cậu có cách gì không?” Hàn Khải nôn nóng hỏi.

“Khả năng của tôi chỉ có thể là ra tay phá hoại lúc hắn ta thi triển huyết chú để ngăn chặn, nhưng tôi vẫn chưa mạnh đến mức có thể tìm ra được mục tiêu hắn muốn giết trong số mấy triệu người, nếu như muốn truy lùng người này, ít nhất phải lấy được một vật tuý thân của hắn hoặc là tóc, vân vân, bây giờ các người tra xét lâu như vậy, ngay cả là ai còn không biết, cho dù tôi có muốn theo hết cách.” Mã Duyệt khoanh tay nói.

Tuy hắn tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh tự nhiên, nhưng trong lòng hắn lại âm thầm có chút tính toán.

Thật ra Mã Duyệt vẫn chưa nói hết với Hàn Khải, cái mà hắn nói chỉ là tình huống tốt nhất. Nếu như chỉ là huyết chú, hắn thật sự có cách ngăn chặn, không cần Hàn Khải phải lo lắng, còn về tra án, Mã Duyệt không muốn tham gia.

Nhưng...Nếu như là...

“Mã Duyệt, nếu cậu có cách, hãy giúp tôi...” Hàn Khải hiểu Mã Duyệt có thể làm gì, nhưng hắn cũng có lập trường của riêng mình, hình như hắn có chút...thành kiến với cảnh sát.

“Tôi không muốn dính líu tới chuyện nội bộ của cảnh sát, trừ khi bọn họ chính thức mời tôi thông qua cam kết tôi sẽ trừ ma cho bọn họ.” Mã Duyệt thương lượng.

“Mã Duyệt...”

“Nhưng,” Mã Duyệt cắt lời Hàn Khải, nói: “nếu như người kia gây ra chuyện bất lợi với cậu, tôi sẽ ra tay trừng trị hắn.”

.Hết chương 05.

6. Quyển 1 - Chương 6

Hàn Khải nằm trên giường nhưng không ngủ.

Đầu óc cậu vẫn không ngừng xoay vòng, nghĩ về chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, vô tình lại hiện ra gương mặt của Mã Duyệt.

Lúc chiều, cậu thuật lại những gì Mã Duyệt đã nói cho anh hai nghe, anh hai không nói gì, Hàn Khải hiểu rõ anh hai không quá tin vào điều đó, chẳng qua là do chuyện lần này vô cùng kỳ dị nên mới mất nhắm mắt mở mặc kệ Hàn Khải tìm hẩn giúp.

Huyết chú...cái tên này vừa nghe là biết không phải thứ tốt đẹp gì, lại còn thu thập máu của nhiều người như vậy, nhất định chính là tà chú, nhưng mà...Hàn Khải đột nhiên nghĩ đến, hình như mình đã quên không hỏi Mã Duyệt, rốt cuộc huyết chú dùng để làm gì.

Vốn định lấy điện thoại di động gọi cho Mã Duyệt, nhưng nhìn thấy thời gian hiển thị trên điện thoại, Hàn Khải do dự. Sáng hôm nay đã làm phiền giấc ngủ của hẩn, bây giờ lại quấy rối lần nữa, hẩn sẽ nổi điên lên mất.

Quên đi, mai rồi tính...

Đặt điện thoại xuống, Hàn Khải cũng từ từ tiến vào mộng đẹp.

“Cộc cộc cộc...”

Hàn Khải mở mắt ra, nín thở, nghe thấy tiếng gõ cửa yếu ớt phát ra từ bốn phía, cậu mở cửa, tiếng gõ xung quanh bắt đầu lớn dần lên, ngoài phòng rất tối, hơn nữa, hình như là càng ngày càng tối, cuối cùng là hoàn toàn tối tăm.

Hàn Khải biết cảnh tượng này không lâu, bản thân mình vừa mới trải qua, cho nên cậu không hoảng loạn, mà nhớ kỹ những lời Mã Duyệt nói với cậu, đứng tại chỗ không cử động, không lâu sau là có thể tự giải trừ.

Hàn Khải đứng yên tại chỗ, đợi đến lúc chú ngữ giải trừ..., thế nhưng bây giờ lại không giống như thế, bởi vì qua một khoảng thời gian không lâu sau đó, cậu phát hiện phía trước có một người đang chậm rãi đi tới.

Là phụ nữ!

Cô ta tới càng ngày càng gần, Hàn Khải nhận ra người này chính là Lý Thư Doanh đã nhờ cậu tìm người.

“Anh thật sự không kinh ngạc chút nào.”

“Khoảng thời gian kinh ngạc nhất đã qua.” Hàn Khải tuy không yên lòng, nhưng vẫn không biểu hiện ra mặt. Cậu không biết đây là đâu, rõ ràng mình đang ở nhà, nhưng tại sao bây giờ lại không thấy cái gì, cũng không cảm nhận được gì.

Lý Thư Doanh nở một nụ cười vô cùng kỳ quái, chậm rãi nói: “Đừng điều tra nữa, không tốt cho anh đâu.”

“...”

“Anh cũng không cần phải tìm người giúp tôi nữa, tôi đã tìm được cậu ấy rồi.” Ánh mắt hiện tại của Lý Thư Doanh loé lên hào quang.

Nhất định là cô ta... rất yêu người kia.

“Vì sao?” Hàn Khải vẫn nhìn không được, hỏi.

“Hửm?” Lý Thư Doanh dường như không hiểu, nhìn cậu.

“Tại sao lại hạ chú tôi, nếu như tôi cản trở các người, vậy tại sao không giết tôi?” Hàn Khải tin nhất định bọn họ có thể làm thế.

“Không...bây giờ vẫn không thể...anh vẫn còn...” Bóng dáng của Lý Thư Doanh từ từ biến mất, cuối cùng cũng không nhìn thấy nữa.

“Đợi đã, cô nói hết rồi hãy đi.” Hàn Khải gào to lên.

Cậu quan sát xung quanh, cảnh tượng quen thuộc, phòng ngủ của mình, còn cậu đang ngồi trên giường, có ba người đang đứng bên cạnh.

Đúng, không sai, ba người, Hàn Nhật Chiêu, Dương Tử, và Mã Duyệt.

Hàn Nhật Chiêu thấy Hàn Khải tỉnh lại, vội vàng tiến đến sờ trán cậu, tốt rồi, đã hạ sốt.

“Có...chuyện gì xảy ra?” Hàn Khải có chút khó hiểu.

Hàn Nhật Chiêu không trả lời, ngược lại chỉ nói với Dương Tử: “Chúng ta đi mua chút đồ ăn cho nó, mới tỉnh lại, nhất định là đã đói bụng rồi.”

Dương Tử gật đầu, cô hiểu Hàn Nhật Chiêu muốn để cho Mã Duyệt giải thích với Hàn Khải, lập tức không nói gì, theo Hàn Nhật Chiêu ra ngoài, cô nhớ rõ Hàn Khải rất thích ăn cháo trứng muối thịt nạc của cửa

tiệm ở đầu phố.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người.

Mã Duyệt ngồi bên giường Hàn Khải, nhìn bùa hộ mệnh trong tay.

Hàn Khải vốn định chờ hân mở miệng trước, nhưng cuối cùng vẫn không nhin được: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mã Duyệt nghiêm mặt nói: “Cậu đã hôn mê hai ngày, nếu không phải anh cậu gọi điện thoại cho tôi, không biết cậu còn ngủ bao lâu, vì sao cậu không mang theo bên mình bùa hộ mệnh tôi đưa hả?”

Hàn Khải thoáng chốc không nói nên lời, hai ngày? Cậu còn tưởng mình chỉ ngủ vài giờ thôi mà thôi.

“Tôi...Hai ngày trước, tôi tháo xuống lúc tắm, quên không mang lại.” Mã Duyệt nghiêm túc như vậy khiến cậu cảm thấy có chút xa lạ.

“Quên đi.” Mã Duyệt mềm giọng, nhìn dáng vẻ của Hàn Khải, cũng không tiện trách móc gì cậu cái gì, cũng may lần này chưa xảy ra chuyện gì, “Tôi thu hồi bùa hộ mệnh này lại.”

“...” Hàn Khải nghĩ Mã Duyệt không muốn lo chuyện của cậu nữa, “Thoả thuận của chúng ta...”

Mã Duyệt đảo cặp mắt trắng dã, hân giống loại người bỏ dỡ nửa chừng lắm sao?

“Ý của tôi là, bùa hộ mệnh không thể dùng cho tình huống của cậu nữa, cậu cứ cầm lấy cái này.” Mã Duyệt tháo một mặt ngọc Quan Âm trên cổ, giao cho Hàn Khải, “Đây là thứ theo tôi từ nhỏ đến lớn, với lại, nếu cậu gặp phải chuyện gì khác thường, nó sẽ báo cho tôi biết, nhưng cậu phải nhớ cho kĩ, ngàn vạn lần không được tháo xuống lần nữa, tắm cũng không được.”

“Lúc đó sẽ bị ướm.”

“...Nó sẽ tự bảo vệ mình...”

Hàn Khải không từ chối Mã Duyệt đeo ngọc Quan Âm lên cổ mình, dây đeo khá dài, ngọc Quan Âm giống như có thể hoàn toàn tránh trong quần áo, không bị lộ ra ngoài, cậu cầm lên nhìn, mặt ngọc màu trắng trong suốt, có chút phiếm lục quang, cậu có chút ngần ra.

“Cái này...rất quý...”

“Yên tâm, tôi sẽ không tăng tiền.”

“Tôi không có ý này, “ Hàn Khải có chút bất đắc dĩ, “Nếu tôi làm hư thì sao bây giờ.”

“Cứ yên tâm, nếu thật sự bị hư, nhất định cũng không phải do cậu làm, tôi sẽ tìm chính chủ đòi tiền.” Mã Duyệt trầm nghĩ, thật sự cậu cũng chẳng có bản lĩnh kia. Nhưng mà, nếu như các trưởng lão trong gia tộc biết mình giao vật này cho Hàn Khải, nhất định sắc mặt sẽ rất dễ nhìn. Nghĩ tới đây, Mã Duyệt không khỏi thấy buồn cười trong lòng.

“Nói đi, cậu thấy cái gì?” Mã Duyệt hỏi.

“Chính là cô gái nhờ tôi tìm người, cũng chính là người mà cậu nghi ngờ đã hạ nhiếp hồn chú lên người tôi qua vật trung gian, cô ta nói, nói tôi không được nhúng tay vào chuyện này, còn nói cô ta đã tìm được người muốn tìm.” Hàn Khải suy nghĩ một chút, “Nhưng lúc tôi hỏi bọn họ vì sao lại không lấy mạng của tôi, cô ta còn chưa nói hết, tôi đã tỉnh lại. Chỉ nghe cô ta nói, bây giờ vẫn không thể gì đó.”

Mã Duyệt chọn mi: “Cậu đang trách tôi cứu cậu quá nhanh?”

“Hả, tôi không nói vậy...” Hàn Khải cúi đầu lẩm bẩm.

“Xin lỗi.” Mã Duyệt đột nhiên nói.

Hàn Khải có chút khó xử, ngẩng đầu nhìn hắn: “Vì sao lại nói xin lỗi?”

“Lần này tôi đã đoán sai, lúc đó không phải nhiếp hồn chú, mà là phụ hồn chú. Cô ta thông qua vật trung gian, truyền chút linh thức bám vào hồn phách cậu, kể từ khi đó, nhất cử nhất động của cậu, cô ta đều biết.”

“Hả?”

“Nhưng mà tôi đã bắt linh thức xuống, hơn nữa bây giờ đã có vật này bảo vệ cậu, vì vậy yêu ma quỷ quái không thể tiếp cận cậu, cậu cứ yên tâm.” Người thi chú này không hề đơn giản, Mã Duyệt lẩm bẩm một chút trong lòng, những đạo thuật giả nổi tiếng trong mấy năm nay, hắn đều biết, nhưng tìm một người, lại hoàn toàn không thể biết rõ lai lịch. Hơn nữa...Mã Duyệt cảm giác có lẽ mình đã đánh giá thấp đối phương, thứ đối phương muốn làm, là chú ngữ mình không muốn nhìn thấy nhất. Nhưng trước khi tất cả đều chưa có kết luận, Mã Duyệt quyết định vẫn không nói cho Hàn Khải biết.

Mã Duyệt nói: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi chút đi, trước mắt bọn họ sẽ không ra tay với cậu. Cậu phải nhớ kĩ, dù sao cũng không thể tháo vật này xuống.”

Mã Duyệt cách quần áo, chỉ vào ngọc Quan Âm trước ngực Hàn Khải, Hàn Khải lo lắng gật đầu.

Cậu cảm thấy...lòng ngực mình, có chút nóng...

Chắc, cậu nói xem, cậu là đàn ông, nhưng sao lại đẹp như thế chứ?

Hàn Khải có chút ngẩn ngơ nhìn Mã Duyệt, Mã Duyệt còn có một ít nghi ngờ muốn hỏi cậu, cửa phòng ngủ lại vang lên tiếng gõ cửa, bầu không khí hoàn toàn yên lạnh chung quanh thoáng chốc bị phá vỡ.

Mã Duyệt đứng lên mở cửa, Hàn Nhật Chiêu gật đầu với hắn: “Chúng tôi mua điểm tâm về rồi, A Khải, dậy ăn chút gì đi, nhất định là em đói bụng rồi, Mã Duyệt, cậu cũng ăn luôn đi.”

“Tôi còn phải đi làm.”

“Bây giờ thời gian còn sớm, nếu chờ lát nữa không kịp, tôi lái xe đưa cậu đi.”

“Vậy...được rồi, cảm ơn anh Hàn.” Mã Duyệt nở một nụ cười rực rỡ, hai người còn lại nhìn thấy đều có chút sững sốt.

Dù chỉ có thể nhìn thấy gò má của Mã Duyệt, nhưng Hàn Khải vẫn cảm thấy mặt mình có hơi nóng lên, cậu vén chăn lên, chuẩn bị ra ngoài ăn sáng, nhưng vừa đứng lên lại cảm giác chân có hơi nhũn, rồi cứ ngã xuống.

“Cẩn thận.” Hàn Nhật Chiêu không kiềm chế được, gào lên.

Cảm giác đau đớn đã chuẩn bị không hề xuất hiện, Hàn Khải nhìn người đang đỡ lấy mình.

“Cậu đấy, không ăn uống gì suốt hai ngày, chân như nhũn ra cũng là bình thường, cần tôi công ra ngoài không?” Mã Duyệt có chút buồn cười nhìn cậu.

“Không...không cần...” Hàn Khải muốn tránh khỏi lòng ngực của hắn, tiếc rằng lại có chút lực bất tòng tâm.

“Đừng nhúc nhích, tôi đỡ cậu.”

“Cảm ơn...”

“Không cần khách khí như vậy, ‘ông chủ’, cậu ít tìm phiền phức một chút là cảm ơn trời rồi,” Mã Duyệt cười nói.

Hàn Nhật Chiêu quan sát hai người đi ra khỏi cửa.

Nhìn thấy rõ từ động tác khi nẩy đến phản ứng, bây giờ có hẳn bảo vệ em trai mình, Hàn Nhật Chiêu lại càng yên tâm hơn so với ngày trước. Có lẽ là liên quan đến những chuyện đã trải qua từ trước đến nay mà anh có một loại trực giác theo bản năng với...nguy hiểm. Ở trên người Mã Duyệt, anh chỉ cảm giác được ấm áp, anh nghĩ, có lẽ có thể tin tưởng được người này, nhất là sau khi nhận được cú điện thoại vào nửa đêm, hẳn chỉ dùng nửa giờ để đi từ ngoại thành đến đây, chắc chắn rằng hẳn rất quan tâm đến Hàn Khải.

Không ngờ, thật ra lúc này, Mã Duyệt chỉ coi Hàn Khải là ‘phiếu cơm’, với người yêu tiền như hẳn, Hàn Khải đương nhiên là quan trọng nhất.

Trong phòng khách chỉ có ba người, Dương Tử vội vàng ăn xong bữa sáng, dặn dò Hàn Khải ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, không nên ra ngoài đi làm, đến sở cảnh sát với anh hai cậu.

Hàn Nhật Chiêu suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên nói với em trai mình một tiếng, dù sao bây giờ trên danh nghĩa cậu cũng là cố vấn đặc biệt của sở cảnh sát.

“A Khải, anh có chuyện muốn nói với em.”

Hàn Khải ăn một chút, không còn yếu ớt nữa, cậu nhìn gương mặt nghiêm túc thêm một phần so với thường ngày của anh hai, có chút linh cảm xấu.

“Ngày hôm qua, bọn anh có tìm được một thi thể bị rút sạch máu, đã có sáu người rồi.”

.Hết chương 06.

7. Quyển 1 - Chương 7

Ăn sáng xong, Hàn Nhật Chiêu và Mã Duyệt cũng ra ngoài đi làm, cơ thể Hàn Khải vẫn còn khá yếu, đương nhiên chỉ có thể bị bỏ lại nghỉ ngơi, mặc dù bản thân cậu không hề muốn như thế.

Trước khi đi, Mã Duyệt đứng ngoài cửa tự lẩm nhẩm một hồi, sau đó bố trí kết giới quanh nhà, một khi có chuyện bất thường, hẳn sẽ biết ngay lập tức, nếu không có chuyện khẩn cấp thì không cho Hàn Khải ra khỏi nhà.

Hàn Khải cảm thấy có chút buồn cười, hình như Mã Duyệt làm hơi quá rồi.

Nhưng mà cái cảm giác được người khác quan tâm thật sự rất tốt.

Suốt cả ngày, Hàn Khải thật sự ném trải cuộc sống hết ăn rồi lại ngủ, không biết có liên quan đến mặt ngọc Quan Âm hộ thân của Mã Duyệt hay không mà Hàn Khải cảm giác được thân thể mình đặc biệt thoải

mái sau khi nghỉ ngơi.

Còn Mã Duyệt đang ở bên kia thành phố lại không nhàn nhã như vậy. Thật ra hôm nay hắn xin nghỉ một ngày, không đến công ty đi làm. Mã Duyệt chỉ để Hàn Nhật Chiêu đưa mình đến trạm tàu điện ngầm rồi xuống xe trở về nhà mình.

Có vài việc cần phải kiểm tra một chút.

Hắn không nói cho Hàn Khải biết, lúc đến nhà Hàn Khải vào nửa đêm hôm qua, mình và anh trai của cậu ta có nói chuyện với nhau.

Nếu như không phải do Hàn Khải hôn mê bất tỉnh, sốt cao không lùi, bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân thì Hàn Nhật Chiêu tuyệt đối sẽ không tìm số của hắn trong điện thoại Hàn Khải rồi gọi cho hắn. Bùa hộ mệnh lại đang nằm trên tủ đầu giường của Hàn Khải, cậu ta không mang theo bên mình, Mã Duyệt không dám tưởng tượng, nếu như mình không biết chuyện này, lỡ như qua bảy ngày thì hồn phách của Hàn Khải có lẽ sẽ vĩnh viễn mắc kẹt trong cái bẫy mà đối phương đã tỉ mỉ bày ra.

Nếu như không phải mình không hề giấu giếm mà ra tay trước mặt Hàn Nhật Chiêu, e rằng Hàn Nhật Chiêu đó cũng sẽ không dễ dàng mặc kệ Mã Duyệt đến bảo vệ Hàn Khải, Mã Duyệt có thể nhìn ra được, hình như Hàn Nhật Chiêu rất ghét những ‘hiện tượng thần bí’, khó trách khi đó Hàn Khải sống chết không cho mình tìm anh hai cậu ta bàn chuyện thù lao.

Thế nhưng, cho dù anh trai có tin ma quỷ thật sự tồn tại trên thế giới này hay không thì anh ta cũng sẽ không dễ dàng dùng mạng sống của em trai mình để đùa giỡn.

Anh hai...

Mã Duyệt cười khổ một cái rồi chuyển suy nghĩ sang chuyện khác ngay lập tức.

Trước mắt, chuyện quan trọng nhất là tìm được người ‘thao túng’ Lý Thư Doanh kia, nếu nhớ không lầm, Hàn Khải có nói người kia là Hạ Quân Hàng, trong ấn tượng của Mã Duyệt, giới đạo thuật không có người nào mới hoặc là tiền bối nào có cái tên đó. Nhưng mà trước hết cứ bỏ qua mấy thứ này, Mã Duyệt nhìn trang giấy trong tay, đây là những thứ liên quan đến những người mang tên ‘Hạ Quân Hàng’ trong thành phố này mà Hàn Nhật Chiêu đã giao cho hắn, sau khi được bọn họ loại trừ, chỉ còn lại tư liệu của ba người.

Tư liệu cũng không quá đầy đủ, chợt xem lại, ba người này hoàn toàn không đáng nghi. Nhưng nếu dựa theo lời Hàn Khải, người mà Lý Thư Doanh cần tìm đến từ một thành phố khác, chỉ mới hơn hai mươi tuổi, còn xuất thân từ cô nhi viện... rõ ràng không phải là một trong ba người này.

Là dùng tên giả? Hay là... Lý Thư Doanh cũng là người bị gạt?

Dù thế nào thì những tài liệu này vẫn chưa đủ. Là một người tốt nghiệp hệ vi tính, tốt xấu gì Mã Duyệt

cũng có vài cách để tìm ra thứ hấn muốn.

Không sai, hấn có thể làm hacker, nhưng cũng không phải là hacker.

Vừa mở máy tính lên chuẩn bị làm việc, vừa lấy điện thoại ra nhấn một dãy số quen thuộc.

“Alô.” Đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm ồm.

“Chú Nguyên, là con.”

“Ừ, chú biết, sao lại tìm tới chú Nguyên?”

“Ha ha, có chút chuyện làm phiền chú.”

“Không phải là chọc đến cái gì phiền toái nữa đâu chứ.”

“Không phải.” Mà là phiền toái tìm đến con, hơn nữa còn là phiền toái không nhỏ, Mã Duyệt le lưỡi, không dám nói ra câu đó. “Gần đây có nhận một uỷ thác, có vài chuyện cần phải phiền chú điều tra một chút.”

“Nói đi.”

“Chú Nguyên, giúp con điều tra xem gần đây có ai đang thu thập máu người hay không. Còn nữa, có ai từng nghe đến hai ‘người’ tên là Hạ Quân Hàng và Lý Thư Doanh hay không.”

“Được, chú biết rồi, con cũng cẩn thận.”

“Vâng, con biết.”

“Gần đây anh hai rất hay nhắc đến con, có thời gian thì về thăm một chút.”

“...Con...con biết rồi.” Mã Duyệt cúi đầu khẽ nói, thật ra, không phải là hấn không muốn về, mà là...

“Chuyện kia đã qua lâu vậy rồi, con cũng nên quên đi, đó không phải lỗi của con.”

“Chú Nguyên, khách hàng của con đến tìm, sau này nói tiếp.”

“Con đây...thôi được rồi, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Mã Duyệt có chút ngẩn ngơ, đúng vậy...đã qua...lâu rồi...

Quên đi, bây giờ nghĩ đến những chuyện đó làm gì. Nhìn máy tính đã mở, ngón tay Mã Duyệt di chuyển thật nhanh trên máy tính.

Quả nhiên...là như thế...Hạ Quân Hàng đó...

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, quyết định ra ngoài thăm ‘ông chủ’ của mình một chút.

Lúc tới cửa nhà Hàn Khải, hắn vừa lúc gặp được Dương Tử về nhà sau khi tan ca, vì thế cũng cùng nhau vào nhà.

Trong phòng khách không có ai, nhưng Mã Duyệt có thể cảm giác được hơi thở của Hàn Khải trong phòng ngủ, bên trong mặt ngọc hộ mệnh, không phải chỉ có ‘một chút’ linh thức đơn giản như thế.

Chào hỏi Dương Tử một tiếng, Mã Duyệt vào trong phòng Hàn Khải. Thật ra người này ngủ rất yên ổn, không có tư thế nào khó xem cả.

Dường như cảm giác được trong phòng ngủ có người, Hàn Khải chậm rãi tỉnh lại, ngồi dậy dụi mắt, nhìn rõ người phía trước.

“Cậu về rồi?”

Mã Duyệt buồn cười nhìn cậu, người này còn mơ ngủ à, bình thường không phải nên nói “Sao cậu đến đây” mới đúng sao?

Nhưng mà, câu nói này lại giống như một con gió xuân thổi qua con tim Mã Duyệt.

“Chị dâu cậu đang nấu cơm, tôi vào đây để nói cho cậu biết một chuyện.” Vô tình, giọng hắn cũng mềm mại hơn.

Cuối cùng Hàn Khải cũng tỉnh táo lại: “Chuyện gì?”

“Lúc này tôi có điều tra một chút về người tên Hạ Quân Hàng, có phát hiện một chuyện. Cậu...khăng định muốn nghe?”

Hàn Khải dùng ánh mắt ‘nói nhảm’ liếc nhìn hắn.

Mã Duyệt mỉm cười: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là Hạ Quân Hàng mà Lý Thư Doanh muốn tìm không phải là một trong ba người cậu đã sàng lọc ra. Mà là...cái này...”

Mã Duyệt đưa tờ giấy trên tay cho Hàn Khải xem, tiện thể ngồi lên mép giường của cậu.

Hàn Khải xem không chớp mắt, sắc mặt càng ngày càng trắng.

“Đây là...”

“Không sai...xem ra, cậu thật sự chọc phải phiền phức lớn rồi, ông chủ...cậu nói xem tôi có nên tăng thêm tiền không?”

“Không nên...” Hàn Khải làm vẻ mặt đau khổ, “Tôi đã táng gia bại sản rồi, không xong thì ngay cả vợ cũng cưới không được.”

Mã Duyệt chỉ mỉm cười, hẳn không muốn nói cho Hàn Khải biết, thật ra phí thù lao này đã được anh hai cậu trả.

Mã Duyệt nói: “Hàn Khải, từ giờ trở đi, cậu nhất định phải làm theo lời tôi, bằng không, tôi thật sự không thể xác định được mình có đủ năng lực bảo vệ sự bình yên của cậu hay không.” Mã Duyệt vẫn không nói, thật ra bây giờ hẳn còn phải bảo vệ cả Hàn Nhật Chiêu và Dương Tử, đương nhiên là do Hàn đại ca trả tiền, hơn nữa không chỉ có mười vạn.

Hàn Khải gật đầu, “Cậu nói đi.”

“Cậu nhất định bất cứ lúc nào cũng phải mang theo vật này, mặt khác, ở đây có vài đạo phù, mười hai giờ trưa mai cậu chia chúng nó ra treo lên cửa phòng, gồm cửa phòng anh cậu, cửa phòng cậu, và cửa phòng tắm, ngàn vạn lần phải nhớ cho rõ. Số còn lại cậu nhớ mang theo bên mình, nếu gặp nguy hiểm thì hãy dùng lửa đốt nó, sau đó nhắm câu ‘Thái âm hoa cái, địa hộ thiên môn, ngô hành vũ bộ, huyền nữ chân nhân, minh đường tọa ngọ, ẩn phục tàng thân, cấp cấp như luật lệnh’. Hiểu chưa?”

“Chờ đã...cái gì mà hộ thiên môn..., cậu nói lại lần nữa đi.” Hàn Khải có chút đau đầu.

Mã Duyệt mỉm cười nhìn cậu: “Cậu khẳng định chỉ đọc lại một lần là nhớ được? Có muốn đọc thêm vài lần không?”

“...”

Thật sự là bị hắn nói trúng, Hàn Khải chưa từng tiếp xúc với đạo thuật và chú ngữ, muốn hoàn toàn nhớ được mấy câu ngắn ngủi này cũng phải mất gần một tiếng đồng hồ.

“Đó là gì?”

“Hộ thân chú.”

“Được rồi, cậu...bây giờ có định gì không?” Hàn Khải nhú mày hỏi, nếu đã biết Hạ Quân Hàng là ai, bọn họ hẳn là nên chủ động ra trận, khoanh tay chờ chết không phải là tác phong của cậu.

Mã Duyệt nhìn vẻ mặt của cậu, cũng đoán ra được cậu đang nghĩ gì, nhưng mà, để cho ‘phiếu cơm’ của mình xuất thân mạo hiểm chưa bao giờ là chuyện mà Mã Duyệt sẽ làm.

“Ngày mai, tôi sẽ dành thời gian đi thăm hỏi vị ‘Hạ Quân Hàng’ này...Về mặt đó của cậu là sao...không có cửa đâu, cậu đừng mơ.”

“Ừây, sao cậu biết tôi đang nghĩ gì?”

“Tôi không tìm ra được mục đích của hắn ta, cậu ngồi ngây ngốc ở nhà ổn hơn, ngoài ra, nói ngày tháng năm sinh của cậu cho tôi biết đi.”

“Ngày tháng năm sinh gì?”

“Ngày tháng năm sinh âm lịch của cậu.”

“Tôi nhớ là... ngày 6 tháng 8 năm 1981, âm lịch hình như là mồng bảy tháng bảy, có lẽ vậy.”

“Ngay cả ngày sinh của mình cũng không nhớ?”

“Xin cậu đấy, tôi chưa bao giờ dùng tới ngày sinh âm lịch.”

“Ngày không tệ, ngày lễ tình nhân thất tịch.” Mã Duyệt mỉm cười.

Mồng bảy tháng bảy năm Tân Dậu...Sao chứ? Trước lập thu một ngày, nếu tính không sai, ngày đó, chính là phá nhật(1).

Mã Duyệt hơi nhú mày, xem ra, gần hơn một bước so với mình nghĩ, cho nên phải nói rằng thời gian vẫn chưa tới. Hạ Quân Hàng này...không đúng...nếu như hắn ta thật sự là người thì mình cần gì phải lo lắng, Mã Duyệt cười khổ.

“Cộc cộc...” Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Hai người ra ăn cơm đi.”

“Vâng.” Hàn Khải vui vẻ xuống giường, cậu ngửi được mùi tôm thủy tinh bóc vỏ, biết ngay là chị dâu sẽ làm món này mà.

Hàn Nhật Chiêu đã ngồi trước bàn trong phòng ăn, đang xới cơm vào chén cho cả bốn người.

Hàn Khải vô cùng thông minh, không nói cho anh hai với chị dâu biết đoạn đối thoại giữa mình và Mã Duyệt, cậu cũng không muốn bọn họ phải lo lắng, cậu chuyển đề tài sang vụ scandal của mình tình đang được phát trên tivi. Hàn Nhật Chiêu hiểu rõ suy nghĩ của cậu, cũng chỉ cười một cái không nói gì.

Ăn xong cơm tối, Mã Duyệt xin tạm biệt về nhà, hắn còn phải đi chuẩn bị một vài chuyện cho chuyến thăm dò vào ngày mai, dù không rõ Hạ Quân Hàng có bao nhiêu cân lượng, nhưng hắn không muốn mặc kệ cho người khác xâu xé mình.

“Tôi đưa cậu đi.” Hàn Khải do dự một chút, nói với Mã Duyệt đang mang giày.

“Tôi cũng không phải con nít, không lạc đâu.” Mã Duyệt mỉm cười với cậu.

“VẬY...cậu cẩn thận một chút.” Hàn Khải biết ngày mai hắn phải đi thăm hỏi ‘Hạ Quân Hàng’ kia, mặc dù biết mình có đi cũng chỉ được xem là gánh nặng, nhưng cậu vẫn có chút không yên tâm Mã Duyệt. Dù sao...không chừng không phải chỉ có một người...

“Tôi biết rồi, mai cậu ở nhà nghỉ ngơi, không được đi ‘chỗ nào’ hết, có biết không?”

“...”

Tại sao lại phải nhấn mạnh hai chữ kia chứ, Hàn Khải giả vờ như không nghe thấy, Mã Duyệt lắc đầu, ra khỏi cửa nhà Hàn Khải.

CHÚ THÍCH:

(1) Phá nhật – – là ngày xấu trong âm lịch.

8. Quyển 1 - Chương 8

Ngày hôm sau, Mã Duyệt dậy thật sớm.

Nếu tài liệu không sai, vậy chỗ của người kia cũng cách nơi mình ở không xa.

Xuống xe taxi, ngẩng đầu nhìn ngôi biệt thự trước mắt, Mã Duyệt có chút nhú mày, không cần vào cửa mà hẳn vẫn có thể ngửi thấy được không khí đang phiêu tán bên trong, là mùi bùn đất trộn lẫn với máu tanh.

Đây là một khu biệt thự gần núi, so với căn nhà ở ngoại thành của mình xa hơn một chút, căn biệt thự chỉ đứng một mình, bởi vì đa số biệt thự đều thuộc về những người có tiền dùng để nghỉ mát, cho nên một năm bốn mùa không có mấy ai đến ở, vì thế cũng lộ ra sự quạnh quẽ khác thường.

Mã Duyệt bước tới cửa, nhấn chuông, không có động tĩnh. Có lẽ đã lâu không ai dùng nên bị hỏng, vì thế hắn đành nhẹ nhàng gõ cửa.

“Két...” một tiếng, cánh cửa gỗ của biệt thự tự mở ra.

Mã Duyệt nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn bên trong, không giống lắm với những gì hắn tưởng tượng. Dù rèm cửa xung quanh đã được kéo lại, bên trong có vẻ u ám nhưng vẫn có thể tính là rộng rãi sạch sẽ. Có một người đàn ông đang ngồi trên ghế salon phòng khách, hắn ước chừng người đó khoảng hai mươi lăm tuổi, mặt mày vẫn còn trẻ trung, chỉ có điều cặp mắt toát ra sự thâm thúy và nụ cười có lẽ trên khoe miệng khiến cho dáng vẻ của hắn ta trông lạnh lùng không ít, và cũng chín chắn hơn không ít.

Mã Duyệt không nói gì, đi thẳng đến ghế salon đối diện rồi ngồi xuống.

“Mã Duyệt.” Trong giọng điệu của người đàn ông kia không hề có chút nghi vấn, giống như là rất chắc chắn thân phận của hắn.

Mã Duyệt đáp: “Nếu cậu đã biết tên tôi, vậy không cảm thấy hắn là nên có qua có lại sao?”

“Tôi không tin cậu không biết.”

“Hạ Quân Hàng? Không, tôi hỏi...” Mã Duyệt nghiêng người về trước, nhìn thẳng vào mắt của người phía trước, đáng tiếc là không nhìn thấy gì bên trong, “Tôi muốn biết, tên thật của cậu.”

“Biết quá nhiều chuyện không tốt cho cậu đâu.” Vẫn là nụ cười nhất thành bất biến(1) ấy, Hạ Quân Hàng trước mắt này, ngay cả sắc mặt cũng không có một tia hoảng sợ nào.

Có lẽ cũng là do Mã gia tuy không còn huy hoàng như năm đó nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa nên Mã Duyệt không hề bất ngờ khi người kia biết lai lịch của mình, vậy mà bản thân mình vẫn không thể điều tra

ra hẳn, thật sự là có hơi kỳ quái.

Một giờ trước, lúc chú Nguyên gọi điện tới có chút ấp úng, khiến Mã Duyệt có hơi để ý, nhưng nếu chú đã không muốn nói, vậy thì cũng không cần phải hỏi.

“Những chuyện kia là do cậu làm?” Mã Duyệt lộ ra vẻ mặt có chút không vui.

Hạ Quân Hàng chỉ mỉm cười, không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận.

“Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?” Mã Duyệt có chút không nhịn được nữa, hẳn không thích dính líu đến người này, cả thân âm khí ấy khiến cho hẳn cảm thấy rất khó chịu.

“Tôi tưởng...cậu đã biết rồi.”

“Tôi đoán được vài điều, nhưng mỗi một điều tôi đều không hi vọng là thật.”

“Vậy cứ đoán là điều cậu không hi vọng nhất.”

Mặc dù vẫn chưa xác định rõ, nhưng vẫn được tám chín phần mười. Vẻ mặt Mã Duyệt khó chịu: “Cậu, muốn dùng cái đó...để triệu hồi ai?”

“Cậu sẽ không muốn biết đâu.” Hạ Quân Hàng đứng lên, “Tôi chỉ nói như thế, còn những thứ khác, thứ cho tôi không tiện tiết lộ, mời.”

“Không được ra tay với Hàn Khải.” Mã Duyệt đứng lên, đi đến trước mặt Hạ Quân Hàng.

“Việc này...không phải do tôi làm chủ, nếu được lựa chọn, tôi cũng không muốn chống lại người của Mã gia.”

“Cậu muốn dùng nó, nhất định sẽ chống lại Mã gia.”

“Thật ra, có cần phải động vào Hàn Khải hay không, bây giờ vẫn chưa thể biết được.” Hạ Quân Hàng lạnh nhạt nói.

“Trên thực tế, mặc kệ các người có động vào Hàn Khải hay không thì việc chống lại Mã gia cũng là đương nhiên. Chỉ khác nhau ở chỗ có tôi tham gia vào hay không mà thôi.” Mã Duyệt vươn tay kéo tấm rèm cửa đang chặn ánh sáng mặt trời.

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào khiến cho căn phòng bỗng trở nên sáng sủa, chỉ còn có một mình Mã Duyệt đứng bên cửa sổ.

Cơ thể của hắn ta bắt đầu nhạt dần, càng ngày càng nhạt cho đến khi trong suốt.

“Tôi biết,” Mã Duyệt nhìn người trước mắt đã biến mất, lẩm bẩm nói, “đã sớm đoán được cậu không dùng chân thân đến gặp tôi, nhưng mà, nghi ngờ của tôi hình như ngày càng nhiều.”

Ở chỗ ‘Hạ Quân Hàng’ biến mất có một là bùa chậm rãi rơi xuống...

Mã Duyệt nhìn tờ giấy dưới đất, suy nghĩ, sau đó kết một thủ ấn triệu hồi thức thần của mình.

Người của Mã gia sau khi 18 tuổi đều có thể thu nhận được thức thần bằng bản lĩnh của mình, năm đó Mã Duyệt phải trải qua tầng tầng lớp lớp gian nan hiểm trở mới qua được thử thách Chu Tước, nhưng ai lại ngờ thức thần nhận được này lại vô cùng..... Mỗi khi triệu hồi ra nó đều không dùng cùng một hình dạng, có lúc là ngựa, có khi là chim, chỉ rất ít khi mới hiện ra nguyên hình Hoả Phượng Hoàng. Sau khi bên nhau đã lâu Mã Duyệt mới hiểu, hình dạng Hoả Phượng Hoàng này càng ít thấy càng tốt, chỉ cần nó hiện ra với cái hình dạng ấy thì y như rằng có nghĩa là đối thủ rất khó xơi, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Qua ít năm như thế, tổng số lần nhìn thấy chân thân của nó chỉ có hai lần mà thôi.

Tên của nó là Liệt, Liệt Hoả Liệt.

Lúc này lại hiện ra một con vệt màu trắng, xem ra Chu Tước cũng đoán được ý của mình.

“Theo dõi.” Mã Duyệt chỉ lá bùa trên mặt đất, nói với nó.

Liệt hình như có chút bất mãn, liếc mắt nhìn Mã Duyệt: “Chuyện nhỏ này mà cậu cũng tìm tôi.”

“Nếu như tôi đoán không sai, lần này mà làm không xong cậu sẽ phải hiện chân thân.”

Liệt không nói gì thêm, bay đến chỗ là bùa nhìn: “Hai ngày sau, tám giờ triệu hồi tôi.”

“ ... ”

Thức thần này cũng thật lười, còn muốn mình dùng thuật triệu hồi mới tới, ngay cả tự mình bay đến cũng không chịu.

Nhưng việc cấp bách bây giờ là tìm được thân phận thật của Hạ Quân Hàng, nên Mã Duyệt cũng không tính toán những chuyện đó, sau khi nhìn Liệt rời đi, Mã Duyệt lại dạo một vòng quanh biệt thự, mùi máu khi này đã biến mất. Thật sự không sai, tất cả những thứ này đều là ảo tưởng do Hạ Quân Hàng tạo ra, bao gồm cả ảo ảnh của ‘Hạ Quân Hàng’.

Mã Duyệt nhất định phải tìm được gã, xác nhận thực lực của gã, nếu thật sự giống như mình đoán, vậy rất có thể còn có những người khác trợ giúp sau lưng gã, nếu như hắn ta muốn làm thứ đó...Mã Duyệt hơi nhủ mảy, nếu thật sự là như vậy, e rằng mình không thể nào chống lại.

Lấy điện thoại ra, gọi cho một dãy số quen thuộc: “Chú Nguyên.”

“À, là con à, phải rồi, bên chú đã có chút manh mối về chuyện mà con nhờ chú điều tra, hai ngày nữa chú sẽ tìm con.”

“Có được không? Ở đây cách chỗ chú hơi xa.”

“Không sao, chú sẽ chọn một đêm để tới.”

“...” Mã Duyệt hiểu chú Nguyên muốn làm phép đến đây, cũng không nói gì thêm, chỉ hỏi: “Có cần không?”

“Chuyện đó...”

“Chú Nguyên,” Mã Duyệt ngắt lời chú nguyên đang áp ứng, “Con phải biết rõ sự thật, nếu như là bịa đặt, vậy con thả tự mình thăm dò còn hơn.”

“Ừ...thằng nhóc này, được rồi, hai ngày nữa chú sẽ cho con biết sự thật, dù không phải là toàn bộ, nhưng... Quên đi, trước không nói nữa, chờ chú.”

“Vâng, chú Nguyên.”

Cúp điện thoại, một vài suy nghĩ hình thành trong đầu Mã Duyệt nhưng cũng không được hoàn chỉnh, không thể phủ nhận rằng nhất định có người sau lưng làm chỗ dựa cho Hạ Quân Hàng. Nhưng người này lại khiến cho chú Nguyên cảm thấy khó mở miệng, vậy rốt cuộc là ai?

Lần thứ đến Hàn gia là đã khoảng năm giờ chiều, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Mã Duyệt vẫn có chút thấp thỏm. Nếu đã như vậy, không bằng đến nhà Hàn Khải xác nhận tình hình của cậu ta một chút, cũng để mình tránh được cái danh không làm tròn bổn phận, ít nhất là trước khi tất cả đều có manh mối, hắn vẫn có thể cố gắng hết sức bảo vệ Hàn Khải.

“Đã về rồi?” Hàn Khải mở cửa, nhìn thấy gương mặt mệt mỏi của Mã Duyệt, trong lòng có chút không đành. Dù sao cũng do mình liên lụy đến hắn, lúc này Hàn Khải lại quên mất mình đã không cam lòng cỡ nào khi bị người trước mắt này bóc lột.

“Ừm, tới thăm cậu một chút, hôm nay có việc gì không?” Mã Duyệt ngồi trên ghế salon có chút mệt mỏi, hôm nay ngoại trừ đến ngôi biệt thự kia, hắn còn phải dựa theo địa chỉ trên tài liệu tìm nơi ở của Hạ Quân Hàng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, ngoại trừ Liệt, hắn còn thả vài con hạc giấy ra ngoài, vẫn chưa

nhận được hồi âm, tuy rằng Mã Duyệt đã đoán trước được rằng đối phương có thể sẽ bố trí kết giới che giấu hành tung, nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Hàn Khải rót một ly nước đưa cho Mã Duyệt: “Không có việc gì cả, ngủ suốt cả ngày, chờ chị dâu về nấu cơm rồi lại ăn, sống như thế giống hệt heo.”

“Vậy tôi về trước, nhớ kĩ chuyện tôi đã dặn dò cậu.”

“Ừm, những thứ cậu dặn tôi dặn tôi đều đã làm xong, còn cái đó vẫn mang theo bên người không hề lấy ra. Mã Duyệt, trông cậu rất mệt mỏi, không bằng ăn cơm rồi hãy đi.”

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, trở lại đó cũng chỉ có một mình trong phòng, hẳn cũng không muốn nấu cái gì để ăn, lập tức gật đầu: “Vậy tôi không khách khí, tôi hơi mệt, mượn phòng cậu ngủ một chút.”

“Muốn tắm trước không?”

“Không cần, tôi nằm một chút là được.” Mã Duyệt đứng lên đi vào phòng Hàn Khải.

“Cậu ngủ đi, đợi lát nữa nấu cơm xong tôi sẽ gọi cậu.”

Sau đó không lâu, Dương Tử cũng về tới nhà, không hề ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Hàn Nhật Chiêu báo không thể về nhà ăn cơm. Hàn Khải có chút nôn nóng nhưng cũng không thể làm gì. Cậu biết anh hai mình vì vụ án, lúc đầu còn cho rằng mình ít nhiều cũng có thể giúp một chút, không ngờ kết quả lại là mình trở thành nhân vật cần được bảo vệ.

Nhớ đến những thi thể bị rút sạch máu, Hàn Khải cảm thấy trong lòng hơi run lên một chút. Nếu như đó là mình, anh hai...sẽ có phản ứng gì?

Hàn Khải còn nhớ, lúc cha mẹ qua đời, anh hai đau lòng đến cả hốc mắt đều đỏ, nhưng vẫn ôm cậu không ngừng nói: “Không sao đâu A Khải, em còn có anh, chúng ta sẽ ổn thôi.”

Một ông anh như vậy, khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Trong không khí tràn ngập mùi cơm và mùi thức ăn nhàn nhạt, đó là hương vị của gia đình. Hàn Khải rất cảm ơn Dương Tử, kể từ sau khi chị và anh hai bên nhau, ngôi nhà này càng ngày càng khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Khẽ mở cửa vào phòng mình, Hàn Khải có hơi sững sốt, trên giường không có ai, Mã Duyệt nghiêng người nằm ngủ trên ghế salon, ghế salon là kiểu ghế hai người nên không đủ dài, hẳn phải nằm co chân lên, tư thế trông rất không thoải mái.

Hắn sợ chưa tắm rửa sẽ làm dơ giường mình sao? Hàn Khải nở nụ cười, đi đến vỗ nhẹ vào tay hắn: “Mã Duyệt, dậy ăn cơm.”

“Ừm.” Mã Duyệt gần như là ngồi dậy ngay lập tức, do thói quen tu luyện lâu dài từ trước đến nay nên hắn thật ra đã tỉnh dậy ngay khi Hàn Khải mới vào cửa.

Ba người trên bàn đều ăn cơm với tâm sự nặng nề của riêng mình, trong lúc nhất thời có hơi ngột ngạt, Mã Duyệt suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc cũng nói ra: “Hàn Khải, cậu... gần đây không có chuyện gì đặc biệt cần phải xử lý?”

“Thật ra không có, nhưng ngày mai tôi muốn quay lại thăm văn phòng thám tử một chút.” Nếu không đến, e rằng hai người kia sẽ phát điên mất.

Mã Duyệt buông chén đũa, trên mặt không còn nụ cười kia nữa, vô cùng nghiêm túc nói với cậu: “Ngày mai cậu thu dọn những thứ đơn giản, dời vào nhà tôi ở.”

Hàn Khải sửng sốt, sắc mặt có hơi tái nhìn Mã Duyệt: “Có..có chuyện gì nghiêm trọng sao?”

“Trước mắt tôi vẫn chưa biết,” dường như cảm giác được phản ứng của mình không đúng, Mã Duyệt lại bưng chén lên, không biết tại sao hắn lại không muốn nói cho Hàn Khải biết suy nghĩ của mình, hắn sợ sẽ dọa Hàn Khải, “nhưng tôi phải chịu trách nhiệm về an toàn của cậu, không muốn có gì sơ sẩy, đến lúc đó là tự phá hỏng hiệu quả của mình.”

Dương Tử ngồi bên cạnh vẫn luôn im lặng, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Mã Duyệt, mỉm cười: “Mã Duyệt, nếu không thì cậu dọn đến đây ở đi. Hai người là con trai nhất định sẽ không biết nấu cơm, tôi không nhìn nổi A Khải ngày nào cũng ăn đồ bên ngoài.”

“Vậy... Cũng không phải là không được, nhưng không cần báo cho anh hai cậu ấy sao?”

“Những chuyện như thế này đều do tôi quyết định.”

“Vậy..., được rồi, ngày mai tôi dọn sang.” Mã Duyệt không tranh luận nữa, dù sao chuyện này chỉ là chuyện lông gà vổ tỏi, mục đích của hắn là bảo vệ Hàn Khải, chỉ cần đạt được mục đích này là được.

Hàn Khải bị bỏ quên không nhận được lên tiếng: “Em muốn hỏi, cậu ấy dọn qua đây vậy ngủ ở đâu?”

“Đương nhiên là ở cùng phòng với em.”

“Đương nhiên là ở với cậu.”

Hai người kia đồng thanh trả lời.

Hàn Khải hiểu mình không thể nào phản bác lại, dù sao để Mã Duyệt ngủ trên salon cũng không tốt, vả lại hắn còn bảo vệ mình, đương nhiên phải gắn bó với nhau như hình với bóng, nhưng mà..... Hàn Khải sờ con tim đang đập có hơi loạn, cái này... là vì sao?

CHÚ THÍCH:

(1) Nhất thành bất biến – – một khi đã hình thành thì không thay đổi, ý ở đây là nụ cười của Hạ Quân Hàng không hề có chút thay đổi.

9. Quyển 1 - Chương 9

Nói làm liên làm luôn là thói quen hành động của Mã Duyệt, sáng ngày hôm sau, hắn đưa Hàn Khải đến văn phòng thám tử, sau khi bố trí một kết giới nhỏ ở đó, hắn lập tức thu dọn những đồ đạc thường dùng từ nhà mình sang nhà Hàn Khải.

Hàn Nhật Chiêu cũng không có ý kiến gì với lần này, nhưng số lần anh về nhà càng ngày càng ít, chân mày cũng nhíu ngày càng chặt, số thì thể lệ lòng đã lên tới tám người, không chỉ cảnh sát, mà tất cả người dân trong thành phố đều cảm thấy hoảng sợ, Hàn Khải cũng có chút nôn nóng.

Trong hai ngày này, chỉ có mỗi Mã Duyệt thản nhiên tự đắc. Đương nhiên, đó chỉ là cảnh tượng trong mắt Hàn Khải, còn Mã Duyệt dĩ nhiên sẽ không để cho người của Hàn gia tận mắt nhìn thấy quá trình mình điều tra hành tung của Hạ Quân Hàng trên ban công vào nửa đêm.

Thế nhưng, vẫn không thu hoạch được gì.

Mã Duyệt vẫn không gọi cho chú Nguyên, hắn biết, nếu như chú Nguyên đã đồng ý với mình thì nhất định sẽ không lỡ hẹn, bản thân mình chỉ cần chờ chú ấy đến giải câu đố là được, mặc dù không nhất định là toàn bộ sự thật.

Cuộc gặp mặt đáng mong đợi đến thật nhanh mà không hề báo trước.

Mã Duyệt định tối hôm nay sẽ triệu hồi Chu Tước quay lại, nếu chú Nguyên vẫn chưa tới, vậy nên nghe thử xem Liệt báo cáo những gì trước. Trong nhà chỉ còn lại Mã Duyệt và Hàn Khải ngồi ngẩn ra, Mã Duyệt xin công ty được nghỉ phép một tháng, có trời mới biết hắn dùng lý do gì, Hàn Khải chỉ cảm thấy lạ lùng, nhân viên như vậy... nếu là cậu, cậu đã đuổi từ sớm.

Hàn Khải đang nhàm chán cầm điều khiển nhấn tới nhấn lui, cậu rất muốn ra ngoài, nhưng lại không muốn làm cho Mã Duyệt phiền lòng, cân nhắc tới lui vẫn là nên bỏ ý định, đang lúc nhàm chán đến phát điên, bỗng một tiếng chuông vang lên cắt đứt tâm trạng cậu.

Mã Duyệt ở bên cạnh đã sớm biết người bên ngoài là ai, cho nên vẫn không đứng dậy.

Hàn Khải mở cửa ra nhìn, là một người trung niên không quen biết, trông đáng vẻ ước chừng bốn mươi tuổi, mặc cả thân tây trang màu đen, tướng mạo trung bình, nhưng khiến cho người ta cảm giác được một loại nghiêm túc.

“Ngài...tìm ai?” Hàn Khải nghi ngờ là đi nhầm cửa.

“Hàn Khải, để chú ấy vào đi.” Mã Duyệt ở bên cạnh lên tiếng.

Người vừa đến mỉm cười với Hàn Khải, trong đầu Hàn Khải có một ánh sáng chợt loé, nụ cười này... cảm giác thật quen thuộc.

Người khách thay dép xong liền đi tới ghế salon bên cạnh Mã Duyệt ngồi xuống, Hàn Khải theo thói quen rót một ly nước cho khách. Tốt xấu gì cũng làm thám tử tư lâu như vậy, vừa nhìn là biết người kia đến tìm Mã Duyệt, hơn nữa... quan hệ của bọn họ không tệ, bởi vì lúc Mã Duyệt nhìn ông, trông rất chuyên chú. Chuyên chú? Hàn Khải cảm thấy hình như mình không vui lắm khi phát hiện ra chuyện này.

“Có cần...tôi tránh đi không?” Hàn Khải thấy hai người vẫn nhìn nhau mà không nói lời nào, có chút tức giận nói.

Mã Duyệt quay sang nhìn Hàn Khải, đột nhiên bật cười: “Cậu tránh đi làm gì, nếu không vì cậu tôi sẽ không gặp chú ấy.”

Dù biết những lời này của Mã Duyệt không có ý gì, nhưng Hàn Khải vẫn không cảm lòng được mà trống ngực đập thịch một cái.

Người vừa đến cũng không ngại, mỉm cười nhìn Mã Duyệt, vươn tay sờ đầu hắn: “Con đây.”

Nghe giọng điệu cưng chiều của ông, Hàn Khải cảm thấy có chút không thoải mái, cậu im lặng ngồi đó xem kịch.

“Thôi đi.” Mã Duyệt tránh né, “Chú Nguyên, con không hỏi thì người không nói?”

Chú Nguyên im lặng một chút, giống như còn đang đấu tranh cái gì đó, Mã Duyệt nói tiếp: “Nếu không định nói cho con biết, vậy người hao tổn thật nhiều linh lực chạy đến đây làm gì?”

“Uầy...” Chú Nguyên lắc đầu, từ khi còn nhỏ ông đã không có cách nào với thằng nhóc này, “Không phải là chú không muốn nói cho con biết, mà chú đang suy nghĩ nên nói cho cháu biết bao nhiêu...”

“Tất cả.”

“Nghe chú, thu tay lại, về nhà, dẫn cậu ta về tổ trạch.”

“Không muốn.”

“Duyệt...”

“Nếu là con tự rước vào người, con sẽ phải tự giải quyết, vừa có chuyện đã chạy về nhà thì ra cái dạng gì. Con không muốn khiến cho cha hối hận vì người ở lại năm đó là con.”

“Con đây, con biết rõ từ trước đến nay cha con không hề hối hận, anh ấy chỉ tự trách bản thân mình thôi.”

“Đừng nói chuyện đó với con...”

“Được rồi,” Mã Nguyên bắt đầu dựa lưng vào ghế salon, “Chú biết chú không thể thuyết phục con, con đã nhờ chú điều tra, vậy chú cũng không thể không cho con một kết quả.”

“Là... thứ mà con đã đoán sao?”

“Tám mươi phần trăm. Chú có nhờ Thiên Nhất Bang, cậu ấy nói gần đây trong linh quỷ giới có rất nhiều vong hồn bị cắn nuốt, nhưng mà, những vong hồn này lại có một đặc điểm.”

“Chú nói...”

“Không sai, mỗi một vong hồn đều là linh thể sinh vào ngày âm tháng âm năm âm.”

“Xem ra hần ta không gặp cháu.”

Về mặt Mã Nguyên có chút phức tạp: “Cháu nói, cháu đã gặp gã?”

Mã Duyệt trả lời: “Không phải là chân thân, chỉ là hoá thân chú mà thôi.”

“Gã muốn triệu hồi ai đó.”

“Không nói đến, nhưng mà xem ra không đơn giản.”

Không để ý đến Hàn Khải bên cạnh có nghe hiểu được hay không, thật ra ý định ban đầu của Mã Duyệt là để cho Hàn Khải nửa hiểu nửa không, muốn để cho cậu biết được rằng bây giờ rất nguy hiểm, không thể chạy đi khắp nơi, nhưng lại không muốn cậu biết rõ ràng mối nguy hại ấy đến từ cái gì.

Hai người lại đánh giá một hồi, Hàn Khải bên cạnh tuy luôn vểnh tai nghe, thật sự là có nghe nhưng lại không hiểu gì, cậu chỉ có thể loáng thoáng nghe được các từ “âm hồn”, “âm thời”, “phá nhật”, “thức thần” vân vân, cậu mờ mờ nháy nháy mắt nhìn Mã Duyệt, Mã Duyệt khẽ cau mày, không nhìn về phía cậu, Hàn Khải có chút buồn bực.

Hai người nói chuyện thật lâu, mãi cho đến khi mặt trời ngã về tây Mã Nguyên mới đứng lên: “Chú không tiện ở đây, chú đến chỗ con là được, có chuyện cứ tới tìm chú, chú ở lại đó vài ngày, con...Lần sau con có đi tìm hấn ta thì cho chú biết một tiếng.”

“Vì sao ở lại?”

“Chuyện này...”

“Chú Nguyên...”

“Được rồi được rồi.” Mã Nguyên đến bên tai Mã Duyệt, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy nói: “Thiên nói, gần đây Huyền Vũ có chút không đúng lắm, thường xuyên chạy đến thành phố này, cho nên, chú tới đây xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.”

Mã Duyệt nhíu mày, Huyền Vũ...

Mãi cho đến sau khi Mã Nguyên rời đi, đôi chân mày đang cau chặt của Mã Duyệt vẫn không giãn ra.

Huyền Vũ khác lạ, chuyện này nói lên điều gì?

Mã Duyệt vẫn nhớ rõ, vào một ngày nào đó mười năm trước, chủ nhân của Huyền Vũ đã...

“Mã Duyệt,” Hàn Khải nhìn hấn không quá thoải mái, xem ra lần này mình thật sự gặp phải chuyện phiền toái, “lúc này chị dâu gọi điện thoại nói phải ở lại lớp dạy thêm cho mấy đứa nhóc, bảo chúng ta cứ tùy ý tìm đồ ăn.”

“Gọi thức ăn bên ngoài đi.”

“Được.” Hàn Khải không hỏi nhiều, cậu biết rõ Mã Duyệt gạt mình rất nhiều chuyện, nhưng không biết vì

sao cậu lại tin người này, nhất là sau khi Mã Duyệt giao ngọc Quan Âm cho cậu, thỉnh thoảng cậu có thể cảm nhận được sự ấm áp truyền ra ngoài từ ngọc Quan Âm, có thể khiến cho tinh thần người ta thoải mái.

Hai người ăn một bữa cơm đơn giản, Hàn Khải vừa rửa chén vừa ngẩng đầu nhìn người đang xem tin tức trong phòng khách.

Cậu biết, Mã Duyệt đang tìm tin tức về vụ án lạ lùng kia. Nhưng vì cảnh sát phong toả nghiêm mật nên tin tức được tiết lộ ra ngoài cũng không ‘mới’ chút nào, cũng không có giá trị tham khảo.

Mã Duyệt vào nhà bếp, dựa vào trên cửa nhìn bóng lưng Hàn Khải, không tự chủ nhếch khoé môi mỉm cười: “Không ngờ cậu rửa chén rất nhuần nhuyễn.”

“Không có cách nào cả, việc tôi có thể làm ở nhà chỉ có rửa chén. Chị dâu rất hiền lành, nếu không phải anh hai sợ tay chị ấy trở nên thô ráp, không chừng ngay cả rửa chén cũng không tới lượt tôi.” Hàn Khải nhún vai.

“Chị dâu cậu thật sự rất tốt, là một hiền thê lương mẫu.” Mã Duyệt cười nói.

Hàn Khải đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Mã Duyệt, nhìn đến hần nổi da gà toàn thân, rất không tự nhiên nói: “Sao thế?”

Hàn Khải nói: “Tôi cảnh cáo cậu, không được có ý định với chị dâu tôi.”

“...Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi.” Mã Duyệt nhìn trời.

“Anh hai tôi... rất không dễ chịu, hi vọng cuối cùng của tôi là mong anh ấy có thể hạnh phúc, anh ấy... trả giá cho tôi quá nhiều, tôi nợ anh ấy.” Hàn Khải tiếp tục rửa chén, nhưng giọng nói lại không tự chủ mang theo chút đa cảm.

Mã Duyệt thoáng sửng sốt, mình... lại có thể nghe hiểu được tình cảm của cậu ta.

“Yên tâm đi, chị dâu cậu rất ghét tôi.” Mã Duyệt trêu đùa nói.

Hàn Khải quay đầu nhìn hần, “Cũng chưa chắc, cậu ấy... đáng vẻ đúng là hại nước hại dân, nếu tôi là nữ...”

Hàn Khải im lặng, mình đang nói cái gì vậy?

Mã Duyệt chớp mắt nhìn cậu, thuận tiện nhận cái chén mà Hàn Khải đã rửa xong, lấy khăn ra lau khô bỏ vào tủ: “Cậu là nữ... thì sao?”

Hàn Khải trợn mắt liếc hắt, cười cười cười, quên nụ cười của cậu đi. Nhưng Hàn Khải sẽ không tỏ ra yếu kém như vậy, không phải chỉ nói nhằm một câu thôi sao, nói ngược lại cũng không tốt.

“Tôi nói, nếu tôi là nữ, nhất định tôi sẽ lấy thân báo đáp gả cho cậu.”

“...” Mã Duyệt không ngờ Hàn Khải sẽ ‘thăng thẩn’ như thế, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

“Đáng tiếc tôi không phải nữ.”

Rửa sạch tay trở lại phòng khách, Mã Duyệt mới phát hiện mình lại câu được câu không nói chuyện phiếm với Hàn Khải, trò chuyện... cũng đã lau xong toàn bộ chén...

“Muốn ăn chút trái cây không?” Hàn Khải thò đầu ra khỏi phòng bếp hỏi.

“Ừm... tạm thời không cần”, Mã Duyệt suy nghĩ một chút, vẫy tay với Hàn Khải, “Cậu qua đây ngồi, tôi có chuyện muốn nói cho cậu biết.”

“Chuyện gì?” Hàn Khải vừa gặm táo vừa ngồi bên cạnh Mã Duyệt.

Mã Duyệt nói: “Chờ một lát, có lẽ cậu sẽ thấy một... à... chuyện kỳ dị, tôi dự phòng cho cậu trước, tránh để cho cậu sợ đến hết lên.”

“Tôi vô dụng như thế sao?”

“Cũng chưa chắc, phải biết rằng, tên kia...”

“Cái gì?”

“Không có gì, thấy rồi sẽ biết.”

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, Hàn Khải và Mã Duyệt vì muốn tránh cho chị dâu và anh hai về nhà trễ thấy được nên chọn quay lại phòng chờ.

Tám giờ đúng.

Hàn Khải thấy Mã Duyệt đi đến bên cửa sổ, cầm một vật trong tay nói lẩm bẩm.

Chỉ chớp lát, Hàn Khải thấy có một ánh sáng màu đỏ bay tới từ phía xa xa, chỉ thấy ánh sáng xuyên qua tường, rơi trên sàn nhà. Từ từ biến thành hình người.

Hàn Khải nhìn thứ mà Mã Duyệt nói là ‘chuyện kỳ quái’, có hơi nói lắp hỏi: “Đây là... chuyện kỳ quái... mà cậu nói?”

Mã Duyệt cũng nhìn hình dáng con người trước mắt, có chút nghiêng rằng: “Phải!”

“Nhưng mà...” Hàn Khải nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Cậu khẳng định cậu ta không phải là anh em song sinh của cậu?” Cho tôi xin, một Mã Duyệt thôi cũng đã làm cho lòng người nhộn nhạo, tới thêm một người nữa thì làm sao chịu được.

“Đệch!” Mã Duyệt nổi giận, quát to một tiếng với Liệt: “Cậu TMD trở về hình dạng lúc trước cho tôi!”

.Hết chương 09.

10. Quyển 1 - Chương 10

Liệt không để ý đến Mã Duyệt, vẫn cứ chường cái mặt của hắn ra đi tới trước mặt Hàn Khải: “Đây là thằng nhóc P mà cậu phải bảo vệ?”

“Này...”

“Quên đi, tùy cậu, tôi chỉ có trách nhiệm đến nói kết quả điều tra của tôi cho cậu biết mà thôi.”

“Thế nào?” Mã Duyệt hỏi.

“Không tìm được.” Liệt nói với vẻ chả sao cả.

Hàn Khải nghe thấy mấy chữ này, suýt chút nữa đã ngã xuống khỏi giường.

Nhưng Mã Duyệt lại không phản ứng gì, gương mặt cũng không có cảm xúc gì. Hắn biết, tuy đôi khi Liệt rất không đáng tin cậy, nhưng nó sẽ không buông bỏ công việc của mình. Nói cách khác, lần này Hạ quân Hàng thật sự rất giỏi, ngay cả Liệt cũng không có cách để tìm ra hắn ta.

Dường như Liệt cảm thấy rất hứng thú với phản ứng của Hàn Khải, đi đến bên cạnh cậu nửa nằm trên giường, nói với Mã Duyệt: “Nhưng tôi có nghi ngờ một nơi.”

Mã Duyệt chọn mi, có nghi ngờ một nơi, nhưng lại không thể đến đó điều tra?

“Cậu nói...”

“Không sai, nếu lần này cậu muốn kiểm tra suy nghĩ của tôi, chỉ sợ là dù không tình nguyện thì cậu vẫn phải trở về một lần.” Liệt nghiêm túc nói, nhưng Hàn Khải lại rõ ràng cảm giác được trong giọng nói của nó... có chút hả hê.

Đương nhiên, với sự thấu hiểu của Mã Duyệt đối với Liệt, hẳn không thể nào không phát hiện ra, nhưng hẳn lại không nói gì, có lẽ Liệt nói đúng.

Mã Duyệt đứng bên cửa sổ suy nghĩ, trong phòng nhất thời không có ai nói chuyện, Liệt nằm lì trên giường nhìn Hàn Khải một chút, thằng nhóc này có chỗ nào hơn người mà lại khiến cho Mã Duyệt không ngại trở về Mã gia chỉ vì bảo vệ cậu ta?

Liệt cũng chỉ là thức thần, vẫn không hiểu lắm với cái suy nghĩ của loài người, thật ra Mã Duyệt suy nghĩ rất đơn giản, ban đầu là do mình rước vào người, không thể nào bỏ dỡ nửa chừng, có lẽ Liệt không biết, nhưng Mã Duyệt lại hiểu rất rõ, nếu như thật sự dẫn đến kết quả mà mình nghi ngờ, vậy Mã gia cũng không thể nào tránh khỏi việc phải ra tay thu xếp. Chẳng qua chỉ là mình nhúng tay vào trước mà thôi, nhưng trở về Mã gia... hẳn vẫn chưa sẵn sàng.

Kể từ sau khi bỏ đi vào năm mười tám tuổi, hẳn vẫn chưa trở về lần nào, nháy mắt cũng đã qua sáu bảy năm.

Có muốn... về thăm chút hay không?

Thật ra hẳn chỉ thiếu một cái cớ để quay về mà thôi...

Trong phòng ngủ của Hàn Khải không mở đèn, ánh trăng màu bạc ngoài cửa sổ chiếu lên người Mã Duyệt, khiến cho cả người hẳn được bao phủ bởi một quang sáng nhàn nhạt, Hàn Khải nhìn hẳn, giống như lại trở về cảnh tượng lần đầu tiên họ gặp nhau.

Không lâu sau, Mã Duyệt xoay người lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Hàn Khải, hẳn khẽ mỉm cười: “Được, ngày mai tôi sẽ về một lần, sẽ đi chung với chú Nguyên.”

Hàn Khải nhìn hẳn cười đến mức ngẩn ra, trong phòng rất tối, nên không ai thấy được cậu vội vàng xoay đầu che đi cái mặt đang ửng hồng.

Cái loại hại nước hại dân như cậu làm gì mà mỉm cười bầy bọ với tôi!

Mã Duyệt đi tới, ngồi trên giường, nhìn gương mặt giống hệt mình vẫn đang nằm trên giường, hẳn chậm

rãi nở nụ cười: “Liệt, trong khoảng thời gian tôi đi, Hàn Khải giao cho cậu.”

“Hả?”

“Cảm ơn!”

“...” Mã Duyệt, cậu điên rồi!

Liệt quay đầu nhìn Hàn Khải, nó dường dường là Chu Tước trong mười hai thức thần mà phải ở đây bảo vệ một thằng nhóc chưa đủ lông đủ cánh, nó đâu phải là bảo mẫu! Nhưng mà, từ trước đến nay Liệt không bao giờ làm trái yêu cầu của Mã Duyệt.

Hàn Khải nghĩ đến Mã Duyệt phải đi, tuy trong lòng có hơi mất mát nhưng nghĩ đến người kia phải đi đến chỗ không muốn đi chỉ vì chuyện của mình, không khỏi có chút quan tâm: “Mã Duyệt, cậu... không sao chứ?”

Cậu muốn Mã Duyệt cam đoan, bảo đảm rằng hắn sẽ bình yên vô sự.

“Yên tâm đi, anh cậu còn chưa trả thù lao, tôi sẽ không để mình có chuyện.”

Mã Duyệt nghĩ đến số tiền Hàn Nhật Chiêu vẫn còn nợ mình, vậy cũng đủ để cho hắn sử dụng khả năng lớn nhất. Hơn nữa, hắn cũng có chút nhung nhở cái cảnh Hàn Khải nói ‘Cậu đã về’ với hắn.

Giống như, nơi này mới là nhà của hắn.

Hàn Khải suy nghĩ một chút rồi nói với Liệt: “Vậy... tôi có thể gọi cậu là Liệt không?”

“Thật ra thức thần không có tên, nếu có thì cũng chỉ là mã số, cái tên Liệt này là do Mã Duyệt đặt, nếu cậu thích gọi, vậy cũng không có gì không thể, hoặc cậu cũng có thể gọi tôi là Chu Tước.”

“Liệt... có thể làm phiền cậu một việc hay không?”

“Cái gì?” Liệt nhú mày, nó âm thầm cầu nguyện mình có thể dù làm gì cũng không dính phải nhân vật phiền toái.

Hàn Khải ngừng một chút, nói: “Làm phiền cậu đổi mặt được không? Thế này rất không quen.”

Nhưng Hàn Khải cũng không nói, nhìn một người có khuôn mặt giống hệt Mã Duyệt nằm trên giường mình, mặc trường sa màu đỏ của cổ đại, còn bày ra dáng vẻ nửa nằm hút hồn thể này, rồi lại nhìn sang bên kia

là Mã Duyệt mặc áo thun quần jean, thật sự là... rất kích thích.

Không sao, không sao, chỉ tại Mã Duyệt có gương mặt hại nước hại dân thôi, không nhìn gương mặt đó là được.

“À, phải rồi, Liệt, mấy ngày này cậu không được xuất hiện với dáng vẻ con người, tôi lười giải thích với Hàn Nhật Chiêu.” Mã Duyệt nghe lời Hàn Khải nói xong, cũng bổ sung thêm ý kiến của mình, “Anh trai cậu ấy hình như rất ghét mấy chuyện kỳ quái giống vậy.”

“Vậy ‘ngài’ định cho tôi xuất hiện với hình dạng gì? Nguyên hình Chu Tước được không?” Liệt cắn răng nhấn mạnh từ ‘ngài’.

Mã Duyệt bày ra dáng vẻ không cảm thấy gì nói: “Tôi nghĩ, hình dạng của đại hoàng bên dưới khu nhà của tôi rất tốt.”

“Đại hoàng là gì?” Hàn Khải nhìn dáng vẻ đang nắm chặt drap giường của Liệt, nghĩ có nên cứu drap giường hay không.

“Là một loài chó ở nông thôn Trung Quốc.” Mã Duyệt sờ sờ cằm.

“...” Ngài nói thẳng ra là chó cỏ không phải tốt hơn sao?

Liệt không thèm nói gì nữa, chỉ nhanh chóng biến hoá.

Một con chim bồ câu trắng bay một vòng quanh phòng, cuối cùng dừng trên vai Hàn Khải.

“Được rồi, thế này cũng ổn.” Mã Duyệt rõ ràng vẫn chưa thoả mãn, nhưng nhìn ánh mắt của Hàn Khải, cũng sáng suốt quyết định nên dừng lại ở đây.

Một lát sau, trong phòng phát ra tiếng hét của Hàn Khải.

“Liệt! Người trên chóc cậu là Mã Duyệt, vì sao cậu lại ị phân chim lên quần áo của tôi?!”

Liệt bay lên chiếc đèn treo đứng bất động, trợn mắt nghĩ: Tốt xấu gì cậu ta cũng là chủ của tôi, chỉ có thể lấy cậu ra trút giận mà thôi.

Sáng hôm sau, Mã Duyệt rời khỏi nhà Hàn Khải, nếu đã quyết định đi theo chú Nguyên trở về, vậy nên thừa lúc quyết tâm chưa biến mất mà đi thật nhanh, không thì Mã Duyệt cũng chẳng thể bảo đảm mình có rút lui nữa chừng hay không.

Mã Duyệt đứng trước cửa khu nhà trọ giải thích mục đích của mình xong, lập tức thấy được vẻ mặt sợ hãi của chú Nguyên giống như trong dự đoán của mình, đối mặt với người muốn lôi kéo mình dùng phép, Mã Duyệt vô cùng kiên định với lựa chọn sử dụng phương tiện giao thông —— máy bay.

Xách hành lý đứng trước cổng của Mã gia lão trạch là chuyện của chàng vạng tối, ngồi phi cơ cả ngày khiến cho Mã Duyệt cảm thấy eo mỗi lưng đau.

Mã gia lão trạch nằm ở bên cạnh của một thôn không tính là phồn hoa, là một toà nhà bốn tầng độc lập gần núi, mặt hướng ra sông.

Cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc, giống như là quay về mấy năm trước, mỗi lần mừng năm mới đều có người về đây đoàn viên, nhưng hôm nay lại có người mãi mãi không về nữa...

“Vào thôi.” Chú Nguyên kéo tay hắn.

Mã Duyệt không nói gì, mỉm cười với chú Nguyên, đẩy cửa đi vào.

Trên ghế salon của phòng khách lầu một, có một người đàn ông trung niên đang ngồi ở đó, khi nhìn thấy cánh cửa mở ra trong nháy mắt, đột nhiên ông ta đứng lên. Ông nhìn Mã Duyệt, trong mắt có chút tâm tình phức tạp không giải thích được.

Mã Duyệt đi tới, hơi cúi người chào: “Cha.”

“Tốt lắm, tốt lắm, quay về là tốt rồi... Con trai...” Người đàn ông có chút ghen ngào, ông hít sâu một hơi: “Đến đây, để chú Nguyên dẫn con về phòng nghỉ ngơi, đến lúc ăn cơm tối lại xuống.”

“Vâng.” Mã Duyệt kính cẩn trả lời, trở về phòng bằng trí nhớ của mình.

Mã Nguyên cũng theo sau Mã Duyệt vào phòng.

“Sạch sẽ lắm phải không? Mỗi ngày đều có người quét dọn.”

“Vâng, rất sạch, nhưng lại không thấy một vài thứ, có chút không quen.”

“Duyệt...”

“Chú Nguyên, con không sao, tập thích nghi chút là được.”

“Ừây, con đây, nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa ăn cơm tối chú sẽ gọi con.”

Mã Duyệt gạt đầu, bắt đầu sửa sang lại đồ đạc mình mang tới, chú Nguyên nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Mã Duyệt, hắn ngẩng đầu nhìn căn phòng, vẫn giống như mười năm trước, nhưng thiếu mất một cái giường, một ít ảnh chụp, và một ít ấm áp.

Mã Duyệt đứng lên đi ra ban công, mặt trời xa xa đã sắp hạ xuống sau núi, trước mắt là thanh sơn lục thủy(1), ánh mặt trời hoàng hôn vô cùng xinh đẹp, giống như tất cả mọi thứ đều bị nhuộm thành một màu vàng, nhưng cảnh đẹp như vậy cũng chỉ oanh liệt một thời mà thôi.

Thì ra, về đây, đối mặt với tất cả, không hề khó khăn như mình nghĩ.

Nhưng vừa nghĩ đến căn phòng này đã từng tồn tại một gương mặt trẻ tuổi, Mã Duyệt vẫn cảm thấy con tim có chút co rút đau đớn.

“Anh...” Xoa xoa lồng ngực, ngoại trừ chữ này, Mã Duyệt không thể nói thêm cái gì khác.

Cơm tối, chỉ có Mã Duyệt, Mã Nguyên và cha của Mã Duyệt – Mã Thần ngồi trên bàn cơm.

“Nào, ăn nhiều một chút, bây giờ không có ai khác quay về lão trạch, chỉ có cha và chú Nguyên của con, khó tránh có chút vắng vẻ, đợi đến mừng năm mới...”

“Cha...”

“À, được, cha không nói chuyện đó. Đúng rồi, chú Nguyên đã nói cho cha biết mục đích trở về lần này của hai người. Con nghi ngờ có người trốn trong kết giới của Mã gia?”

“Đúng vậy, Liệt là thức thần của Mã gia, chỉ có thể là do trốn ở đây nó mới không có cách điều tra, mà gần đây Mã gia lão trạch rất ít người, chắc chắn hai người sẽ không thường xuyên kiểm tra, cho nên chúng con mới đoán như thế, tất nhiên cũng có thể là do hắn ta dùng phương pháp bí ẩn hơn trốn ở nơi không muốn người khác biết.”

“Vậy con định điều tra thế nào?”

“Nếu phải di chuyển kết giới thì quá phiền phức, cũng quá nguy hiểm, nếu không di chuyển, vậy con định đến vùng sau núi lục soát, nhưng có lẽ phải mượn đến Thanh Long của cha.”

“Con định điều tra cả trên không trung?”

“Đúng vậy, phạm vi điều tra của con chỉ có thể nằm trong đường kính 200 mét, nên chắc cần khoảng vài

ngày.”

“Cha và chú Nguyên sẽ giúp con.”

“Không cần, hai người phải giữ sức, con sợ... lai giả bất thiện(2).” Mã Duyệt có chút lo lắng nhíu mày nói.

CHÚ THÍCH

(1) Thanh sơn lục thủy: -ý chỉ cảnh non sông tươi đẹp.

(2) Lai giả bất thiện: - người đến không có ý tốt

11. Quyển 1 - Chương 11

Sáng hôm sau, Mã Duyệt dẫn Thanh Long đi ra sau núi, giống như Chu Tước, hình dạng bình thường của Thanh Long cũng là con người, Mã Duyệt chọn Thanh Long là vì thuật dịch chuyển không gian của nó, hơn nữa, ngoại trừ chủ nhân ra thì Thanh Long sẽ không cho phép bất kì ai cưỡi nó, cho dù hẳn là con trai của chủ nhân.

Thanh Long khẽ niệm hai câu trong miệng, ngay lập tức nó và Mã Duyệt bị một luồng sáng vây quanh, luồng sáng chậm rãi bay lên cao, một phút sau trở nên trong suốt, người bên trong có thể nhìn mọi cảnh vật bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thể nhìn thấy được người bên trong, ngay cả cái vòng trong suốt bên ngoài cũng không thấy được.

Thanh Long chỉ có thể thay đổi vị trí theo yêu cầu của Mã Duyệt, nó cũng là một trong mười hai thức thần, không thể nào điều tra hành tung của những người trong kết giới Mã gia, đây là quy định do lão tổ tông lưu truyền lại, vì trong phạm vi nhà mình phải giữ chút việc riêng tư.

Ngày đầu tiên và ngày thứ hai, lúc về đến nhà Mã Duyệt rất mệt mỏi. Tuy đã sớm đoán được là sẽ không thu hoạch được gì, nhưng đến lúc thật sự đối mặt với loại bất lực này, vẫn chưa thích ứng cho lắm.

Mã Nguyên có hơi đau lòng nhìn Mã Duyệt, nói: “Ngày mai con nghỉ ngơi một chút, để chú đi.”

“Không cần đâu chú Nguyên,” Mã Duyệt nằm trên giường, dùng mu bàn tay che mắt lại: “Chuyện này với con cũng là một hình thức tu luyện.”

Mã Nguyên không lên tiếng khuyên can nữa, ông hiểu tính cách của thằng bé này, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi được, giống như việc quay về Mã gia chỉ vì bảo vệ Hàn Khải, nếu như nó sẵn sàng không nhớ không tiếc rời khỏi Mã gia...

Sang ngày thứ ba, thời gian lục soát bắt đầu sớm hơn, Mã Duyệt và Thanh Long đến nơi sâu hơn ở phía sau núi.

“Chỗ này... thật quen thuộc.” Mã Duyệt khẽ nói.

Không lâu trước đây, có một người dẫn mình đi vào rừng cây này mỗi khi mình tu luyện mệt mỏi.

“Chỗ đó có cái hồ.” Mã Duyệt chỉ tay, Thanh Long dựa theo hướng hắc chỉ, điều chỉnh cho luồng sáng đi xuống bên bờ hồ trong rừng cây.

Diện tích hồ không lớn, nhìn kỹ lại thấy giống như một cái đầm tích nước do trời mưa lâu ngày, chỉ có điều nước hồ trong veo. Mã Duyệt đi đến bên bờ hồ, ngồi xổm xuống đưa tay vào trong nước.

Đột nhiên sắc mặt Mã Duyệt có chút thay đổi, nói với Thanh Long: “Chờ ở đây, nếu nửa giờ sau không thấy tôi quay lại thì phải đi tìm... cha tôi ngay lập tức.”

Mã Duyệt biết sức lực của thức thần sẽ bị ảnh hưởng trong phạm vi kết giới của Mã gia lão trạch, cho nên hắc không có ý định gọi Thanh Long đi xuống với mình. Nói xong, hắc cởi áo khoác ném cho Thanh Long rồi nhún người nhảy vào giữa hồ.

Nước trong hồ rất lạnh, là cảm giác lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy. Cho dù Mã Duyệt có sử dụng tị thủy chú để ngăn cản dòng nước xung quanh thì cũng không thể nào hoàn toàn chống lại cái cảm giác lạnh băng thấm vào trong cơ thể. Mã Duyệt biết nhất định sẽ phát hiện điều gì đó ở đây.

Quả nhiên dưới đáy hồ có một ngôi nhà.

Cảnh tượng này rất kỳ quái, một ngôi nhà rơm đơn sơ đứng sừng sững giữa đáy hồ, Mã Duyệt biết nhất định xung quanh ngôi nhà này có kết giới, không thì đã sập từ lâu, Mã Duyệt bấm ngón tay niệm niệm, kết giới bên ngoài ngôi nhà vẫn không nhúc nhích, xem ra không có cách nào phá hủy nó.

“Nếu đã tới, vậy mời vào nhà một chuyến.”

Âm thanh chạm thẳng vào màng tai Mã Duyệt, rung động khiến đôi tai vang lên ong ong. Mã Duyệt cũng không khách khí, đi thẳng vào trong nhà.

Hắc nhận ra âm thanh kia.

Dù không có cách phá huỷ kết giới, nhưng muốn đi vào cũng không có vấn đề gì, nhất là khi đã được sự cho phép của chủ nhà. Sau khi vào nhà quả thật không còn cảm giác được dòng nước xung quanh nữa, nhưng lại giống như tồn tại một luồng khí âm u lạnh lẽo.

Phá giải tị thủy chú trên người, Mã Duyệt đẩy cửa ra đi vào.

Trong nhà rất đơn giản, chỉ có chiếc giường làm bằng gỗ, một cái bàn và vài cái ghế.

Bên cạnh bàn có một người mặc trường sam xanh đang ngồi rót trà, Mã Duyệt cong khoé miệng cười một tiếng, cũng may sức chịu đựng của con tim hắn khá mạnh, bằng không bây giờ còn tưởng rằng mình đã xuyên qua.

Người này chính là Hạ Quân Hàng mà Mã Duyệt vẫn luôn tìm kiếm.

Hoặc nói, tên hiện tại của hắn ta là Hạ Quân Hàng.

“Cậu sớm biết tôi sẽ đến.” Mã Duyệt ngồi xuống hỏi.

“So với tôi đoán có nhanh hơn chút.” Hạ Quân Hàng đưa một chén nước, Mã Duyệt không nhận lấy, Hạ Quân Hàng cũng không nổi giận mà chỉ đặt trước mặt Mã Duyệt.

“Bây giờ là chân thân của cậu?” Mã Duyệt có hơi nghiêm túc nhìn người trước mắt.

“Cậu có thể xem thử.” Hạ Quân Hàng làm vẻ mặt không sao cả, tiếp tục uống trà.

“Thử như thế nào? Cậu muốn hồn phi phách tán hay là trọng nhập luân hồi?”

“Đáng tiếc, bây giờ tôi không muốn cả hai thứ đó.”

Mã Duyệt đứng lên nói: “Vậy cũng không phụ thuộc vào cậu.”

“Cậu muốn giết tôi.” Lời này của Hạ Quân Hàng không hề có chút nghi vấn.

“Trông cậu hình như không tin lắm?” Mã Duyệt âm thầm tích tụ linh lực vào tay phải.

“Cậu thật sự không muốn biết tôi định làm gì sao?”

Mã Duyệt hơi do dự, thành thật mà nói, không tò mò là không thể, nhưng cái tò mò này có đáng để cho

mình bỏ qua cơ hội tiêu diệt ‘Hạ Quân Hàng’ này hay không?

Dường như biết được Mã Duyệt đang do dự, Hạ Quân Hàng mỉm cười: “Mã Duyệt, tôi dám cam đoan, chuyện tôi muốn làm không có ảnh hưởng xấu với cậu, ít nhất là cậu có thể gặp được người mà cậu muốn gặp nhất.”

Mã Duyệt ngẩn ra, vẻ mặt bình tĩnh lại rất nhanh: “Cậu biết tôi muốn gặp ai?”

Hạ Quân Hàng đến bên tai Mã Duyệt, nhẹ nhàng nói ra một cái tên.

Đầu óc Mã Duyệt nhất thời có chút rối loạn, luồng sáng tích tụ trên tay cũng theo đó mà không còn nữa.

Qua một lát sau, Mã Duyệt bình tĩnh lại: “Vì sao?”

“Hửm? Tôi nghĩ cậu có thể đoán được.” Hạ Quân Hàng thản nhiên nói.

“Tôi đoán không được và cũng không muốn đoán.”

“Mã gia mấy trăm năm qua, anh ta là người duy nhất có được sự thừa nhận của mười hai thức thần khi chỉ mới 10 tuổi, với tôi chỉ thế là đủ.” Hạ Quân Hàng ngồi xuống tiếp tục uống trà.

“Sau đó thì sao? Cậu đừng nói với tôi rằng, bày ra chuyện lớn như vậy chỉ để gặp anh ấy một lần.”

“Đương nhiên là không, nhưng tại sao tôi phải nói cho cậu biết?”

“Vậy thì cậu phải chết.”

“Cậu thật sự không muốn gặp anh ta? Quá vô tình rồi.” Hạ Quân Hàng có chút đùa cợt nói.

“Tôi không muốn thấy cảnh cậu giật dây anh ấy.” Mã Duyệt bắt đầu bấm tay niệm chú.

Hạ Quân Hàng không hề lo lắng: “Nếu ngay cả tên của anh ta cũng không lay động được cậu, vậy người này thì sao.”

Hạ Quân Hàng vung tay, trong phòng xuất hiện một màn nước, phía trên là khuôn mặt của Hàn Khải và con bồ câu trắng trên vai cậu.

“Chỉ cần tôi chết, Lý Thư Doanh đang theo dõi Hàn Khải cho dù có hồn phi phách tán cũng sẽ giúp tôi giết

chết Chu Tước và Hàn Khải, vậy cậu cũng cảm thấy không có vấn đề gì sao?”

Mã Duyệt buông tay.

Hạ Quân Hàng nở nụ cười: “Nếu đã bị cậu phát hiện ở đây, vậy tôi phải đổi sang chỗ khác, hãy nhớ, lần sau không được rời khỏi người cần bảo vệ dù chỉ một bước. Chờ đến lúc cậu tìm được tôi lần nữa, e rằng không phải cậu chết thì là tôi vong.”

Ngay lúc Hạ Quân Hàng quay lưng về phía Mã Duyệt, Mã Duyệt ra tay thật nhanh.

Hạ Quân Hàng ngay cả đề phòng cũng không kịp, phun ra một ngụm máu.

“Cậu... không sợ...” Hạ Quân Hàng đỡ cửa xoay người nhìn Mã Duyệt.

“Sợ chứ, tôi sợ muốn chết. Lúc này tự cậu nói nếu cậu chết, Lý Thư Doanh sẽ ra tay nên tôi đoán nhất định cậu đã thi triển chú thuật với cô ta, khiến cho cô ta cảm giác được cái chết của cậu, dù sao ở khoảng cách xa như vậy cũng không thể nào truyền âm, vậy thì, tôi không khiến cậu chết không phải tốt hơn sao, bởi vì không đánh cậu một trận thì cơn giận trong lòng tôi thật sự khó mà tiêu hoá được.”

“Ha ha ha” Hạ Quân Hàng không nổi giận mà bật cười, “Thú vị, cậu rất thú vị, tôi có chút tiếc nuối khi phải làm kẻ thù với cậu.”

“Cảm ơn, cậu quá khen.” Mã Duyệt âm thầm nghĩ, định giữ Hạ Quân Hàng lại.

Hạ Quân Hàng cười một tiếng, hai tay chắp thành chữ thập trước người, niệm một câu, cơ thể của hắn lập tức hoà quyện vào trong nước, cuối cùng biến mất. Kết giới quanh nhà cũng bị huỷ theo sự biến mất của Hạ Quân Hàng, ngôi nhà bị nước cuốn trôi chỉ trong nháy mắt.

“Chết tiệt, rốt cuộc tên này có lai lịch gì.”

Câu chú ngữ đó, Mã Duyệt ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy, đừng nói đến chuyện nhìn tận mắt.

Hắn không thể không thừa nhận, Hạ Quân Hàng đã thủ hạ lưu tình, bằng không mình có mấy cái mạng cũng không đủ để chết, huống chi là đã thương hắn ta.

Nhưng vì sao hắn ta lại thủ hạ lưu tình?

Mã Duyệt vật vờ lên bờ, nhìn cả người mình ướt đẫm, có chút tự giễu chính mình, nếu là người kia, vậy cũng sẽ chặt vật giống như mình sao?

Cảm giác như vậy rất không tốt, Mã Duyệt rất không thích loại cảm giác không mạnh mẽ như vậy.

Sống bên ngoài vài năm, Mã Duyệt cũng giúp người khác xử lý một vài chuyện kỳ quái, nhưng đa số toàn gọi thức thần của Mã gia ra để tiêu diệt mấy con quỷ nhỏ, chưa từng đụng phải một kẻ địch nặng kí như thế này.

Chung quy là do mình vẫn chưa đủ mạnh.

Trở lại Mã gia đại trạch, Mã Duyệt đơn giản kể lại câu chuyện từ đầu đến đuôi với chú Nguyên, chỈ có điều không nhắc tới tên của người đó.

“Chú Nguyên, ngày mai con phải đi.” Mã Duyệt vừa thu dọn hành lý vừa nói.

“Sao không ở thêm vài ngày, cha con...”

“Chú Nguyên, con ở lại đây cũng chỉ làm ông ấy khó chịu thôi.” Mã Duyệt thờ ơ.

“Con... uầy... quên đi, chú Nguyên không ép con, nhưng mà, theo tình theo lễ thì con phải đến nói với cha con một tiếng.”

“Vậy... được rồi.” Mã Duyệt có hơi do dự, đứng lên ra khỏi cửa.

Chỉ để lại Mã Nguyên ở trong phòng khe khẽ thở dài.

Dù đã nhiều năm chưa về, nhưng Mã Duyệt vẫn có thể biết được bây giờ Mã Thần nhất định đang ở trong phòng sách.

Khẽ gõ cửa, Mã Duyệt nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh “Mời vào”, đẩy cửa vào phòng sách.

Cách bày trí vẫn như mười năm trước, không hề thay đổi, có khác đi cũng chỉ có kệ sách đã được thay đổi.

“Có chuyện gì không?” Thấy con trai vào, dù có chút vui vẻ, nhưng Mã Thần vẫn không thể hiện ra ngoài.

“À, ngày mai con phải đi, đến để thông báo một tiếng với ngài.” Mã Duyệt nói.

“Nhanh như vậy...”

“Vâng, con còn có một số việc phải hoàn thành.”

“Ừ, cha biết.” Mã Thần tiếp tục vùi đầu đọc sách, không muốn để cho con trai phát hiện sự mất mát trong đáy mắt mình.

“Cha...” Mã Duyệt do dự, vẫn mở miệng kêu một tiếng: “Quyển bí pháp Mã gia lúc trước ngài đưa cho con, bây giờ con muốn lấy lại, có trễ hay không?”

Mã Thần hơi ngạc nhiên, run rẩy nói: “Con nói con đồng ý học tập chú ngữ được ghi lại trong bí pháp?”

“Vâng, con muốn xem thử một chút.”

“Được, được, cha lập tức đưa cho con.”

Đó là một quyển sách vốn đã ngả vàng, tuy không biết các lão tổ tông đã sao in bao nhiêu lần, nhưng lúc Mã Thần cầm ra vẫn cẩn thận giống như thờ phụng thần linh.

“Duyệt, cho con, nếu như có gì không hiểu, có thể đến hỏi cha và... chú Nguyên bất cứ lúc nào đều được.” Với đứa con trai này, Mã Thần không phải là không nhớ nhưng, nhưng nhiều chuyện đã qua, khiến ông cảm thấy có chút không thể kéo gương mặt này xuống. Hôm nay con trai chủ động trở về, còn muốn học bí pháp, điều đó đã nói lên rằng, nó sẽ không đẩy món tài sản này đến nơi xa lạ, sẽ không biến Mã Thần ông thành người xa lạ nữa.

Mã Thần cũng rất hối hận, một câu tức giận của năm đó lại khiến mình suýt chút nữa đã mất đứa con trai này.

“Vâng, con biết rồi, cha, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Vì sao đột nhiên lại muốn tu luyện bí pháp?” Mã Thần vẫn không nhận được, hỏi ra câu hỏi lớn nhất trong lòng, ông cho rằng con trai mình không phải là người dễ nhân nhượng.

“Bởi vì... con cũng có người mà con muốn bảo vệ.”

Mã Duyệt bước nhanh ra khỏi phòng sách, đúng vậy, hắn muốn bảo vệ Hàn Khải, không phải vì tiền, mà là để được nhìn thấy nụ cười của cậu, được nghe cậu nói câu ‘cậu đã về’, hoặc là chỉ vì được ngắm dáng vẻ bận rộn trong bếp của cậu...

Nhớ nhưng, vào giờ khắc này, bắt đầu trở nên rõ ràng...

.Hết chương 11.

12. Quyển 1 - Chương 12

Ngồi trên máy bay trở về, Mã Duyệt không tự chủ mà nhớ tới Hạ Quân Hàng. Đêm qua lật xem phần giới thiệu của một loại phép thuật trong bí pháp mới phát hiện thì ra việc hấn ta biến mất cũng không giống như kiểu hoà vào nước mình đã nghĩ, mà là hút linh hồn. Hiển nhiên, ‘Hạ quân Hàng’ này chắc chắn đã sớm chết, nên sau khi linh hồn bị hút vào nước liền hoá thành tro, biến mất trong nước.

Loại chú thuật này chỉ được giới thiệu đơn giản, đây là thứ bị liệt vào cấm chú sơ cấp, Mã gia không cho phép người đời sau sử dụng, bởi vì nếu sử dụng thì một ngày nào đó sẽ gây ra tai hoạ mất mạng.

Mã Duyệt suy nghĩ cẩn thận, hấn ra tay tương đối nặng, nhưng cũng không đến nỗi chết, cho nên linh hồn của tên ‘Hạ Quân Hàng’ ấy tất nhiên sẽ có thể tìm ra một thân thể khác, vậy chẳng phải là sẽ điều tra lại từ đầu sao?

Mã Duyệt khẽ chau mày, chuyện phiền phức như vậy, thật sự là khiến người ta rất chán ghét.

Mã Duyệt xách hành lý gọi một chiếc taxi, vô cùng tự nhiên đọc ra địa chỉ nhà Hàn Khải, đương nhiên là ngay cả hấn cũng có chút kinh ngạc.

Mãi cho tới khi đến nơi, phần ngạc nhiên này lại bị tức giận thay thế, thứ chào đón hấn là cánh cửa nhà đóng chặt.

Hàn Khải này, thật sự không coi cái mạng của mình ra gì cả.

Sau khi gọi điện thoại, cuối cùng Mã Duyệt cũng xác nhận được Hàn Khải đã đến văn phòng thám tử. Mặc dù có Chu Tước đi cùng, nhưng bây giờ Mã Duyệt vẫn chưa thể khẳng định rằng ‘Hạ Quân Hàng’ có động vào cậu hay không, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Xách hành lý, Mã Duyệt không ngừng chạy tới văn phòng thám tử của Hàn Khải.

Không biết có phải là do gần đây không có nhiều án hay không mà cả ba người của văn phòng thám tử đều ở đó. Mã Duyệt đứng ngoài cửa nhìn cô gái tên là Lý Tầm bắt lấy con bò câu trắng đùa nghịch cười không ngừng, hấn gần như có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ mắt trợn trắng, miệng sùi bọt mép của Liệt.

“A, ngài là... Phải rồi, tôi nhớ lần trước có gặp anh, anh và Hàn Khải đã từng đến đây.” Lý Tầm nhìn Mã Duyệt nói.

Mã Duyệt mỉm cười gật đầu, nhìn vào trong phòng làm việc: “Cậu ấy đâu?”

“Đang ở bên trong, có muốn tôi gọi anh ấy ra không?”

“Không cần.”

Mã Duyệt đưa mắt hỏi Liệt vì sao để cho Hàn Khải ở một mình.

Bồ câu trắng trợn mắt, yên tâm đi, tôi đã hạ chú lên người cậu ta rồi, không sao đâu.

Mã Duyệt không nói gì, đẩy cửa bước vào, sau đó đóng lại.

Lý Tầm không ngừng vuốt ve lông vũ của con bồ câu trắng, nhỏ giọng nói: “Anh ấy thật đẹp...”

“Đồ mê trai.” Tần Dịch Thiên vẫn luôn im lặng lạnh như băng ném ra một câu.

“Này...”

“Tôi nói sai à?”

“Tôi tình nguyện mình mê trai.”

“Cô tình nguyện nhưng chỉ sợ người ta không vui lòng.” Tần Dịch Thiên nhìn cánh cửa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nghĩ rằng Hàn Khải đang bận mà Mã Duyệt lại đi vào, sau đó sẽ mắng mình một trận đến nơi đến chốn.

Hoá ra tên này đang ngủ, cũng khó trách Liệt không muốn trông chừng cậu ta. Có ngọc hộ thân của mình, nếu Hạ Quân Hàng muốn vào giấc mơ của Hàn Khải để tìm cậu ta thì cũng không thể.

Mã Duyệt kiểm tra một chút, xung quanh Hàn Khải thật sự có kết giới do Liệt bài trí, Mã Duyệt giơ tay phá kết giới.

Nếu như là trước đây, Mã Duyệt sẽ cảm thấy bảo vệ một người như thế này cũng đã đủ. Nhưng sau khi biết được thực lực của Hạ Quân Hàng, Mã Duyệt có chút lo lắng.

Chẳng lẽ phải như hắn nói, gần bó như hình với bóng?

Không thể nào, ngoại trừ bảo vệ Hàn Khải ra, bây giờ Mã Duyệt còn phải điều tra ‘Hạ Quân Hàng’ bởi vì hắn ta đã nói ra một cái tên cấm kị, điều này khiến cho Mã Duyệt bắt đầu cảm thấy bất an.

Dường như cảm nhận được có người khác trong phòng, Hàn Khải cũng từ từ mở mắt.

Sau khi thấy rõ người trước mắt, Hàn Khải mỉm cười.

“Về lúc nào?” Hàn Khải ngồi dậy dụi mắt.

Một bụng tức tối của Mã Duyệt bỗng chốc biến mất, chỉ khẽ cười một cái, nói: “Mới xuống máy bay, tôi lặn lội ngàn dặm đi làm việc, cậu thì ngược lại, rất nhàn nhã.”

“Hả?” Hàn Khải đang buồn ngủ hoàn toàn tỉnh táo, “Vậy sao?”

“Ừm, phải nói là có phát hiện ra một vài thứ, nhưng không tính là tin tốt.”

“Thế nào?”

“Tôi đã thương hấn ta, trong một thời gian ngắn hấn ta sẽ không có động tác gì, nhưng hấn ta vẫn chưa thu thập đủ máu người, nhất định sẽ ra tay lần nữa, phiền phức nhất là...tôi không biết hình dáng hiện tại của hấn ta.”

Mã Duyệt đơn giản kể lại những việc mình đã làm, đương nhiên là lược bỏ bớt một phần mà hấn không muốn Hàn Khải biết.

Hàn Khải nghe xong, vẻ mặt có hơi trắng bệch: “Ý của cậu là hấn ta sẽ dùng cơ thể của người khác?”

“Ừm, nhưng muốn thoả mãn điều kiện của phụ thân chú cũng không dễ, ngoại trừ ngày tháng năm sinh và thiên thời địa lợi ra, ý chí của người bị dính phụ thân chú cũng rất quan trọng. Nên tạm thời hấn ta sẽ không vội tìm một thân thể mới.”

“Vậy... lại mất thêm một cái mạng?”

“Phải, nhưng tôi đành bó tay. Tôi từng thử nhưng cũng không điều ra được linh hồn của hấn ta, có lẽ là hấn ta trốn ở nơi nào đó đặc biệt.” Mã Duyệt ngồi trên ghế salon nói.

“Tôi không trách cậu.” Hàn Khải vội vàng nói.

“Tôi biết,” Mã Duyệt cười một tiếng, “là do tôi học nghệ không tinh, không thể trách người khác, tôi mệt rồi, cho tôi mượn salon của cậu nghỉ ngơi một chút.”

“Mã Duyệt...” Hàn Khải còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại thấy Mã Duyệt đã nhắm mắt lại, lập tức im lặng.

Hàn Khải đứng lên, đi đến bên bàn làm việc, do dự một chút, sau đó cầm điện thoại lên.

“Anh hai.”

“À, A Khải, có chuyện gì?”

“Các anh có manh mối của vụ án kia chưa?” Hàn Khải hỏi.

“Vẫn chưa,” Âm thanh của Hàn Nhật Chiêu khi xa khi gần, giống như đang bận, “Nhưng hai ngày nay không phát hiện thêm thi thể mới, số lượng thi thể bây giờ là mười hai.”

“Có gì đặc biệt sao?”

“Không có gì, chín thi thể trước là nam, nhưng từ thi thể thứ mười trở đi lại là nữ, với lại rất kỳ quái, thi thể nữ không bị rút máu.”

“Vậy sao...” Hàn Khải như đang suy nghĩ.

“Đúng rồi, Mã Duyệt về chưa? A Khải, e rằng chuyện này không đơn giản như vậy, em đừng nhúng tay vào quá nhiều.”

“Anh...”

“Anh đang bận, cúp trước.”

Không đợi Hàn Khải trả lời xong Hàn Nhật Chiêu đã cúp điện thoại, anh bận cũng không phải vì cái gì khác, mà là vì vụ án kỳ quái đó có nói ra cũng không ai tin, bài báo cáo này nên viết như thế nào? Phạm nhân vẫn chưa bắt được, thậm chí ngay cả manh mối hữu dụng cũng không có, mặc dù bây giờ tạm thời không xuất hiện thêm thi thể mới, nhưng ai có thể bảo đảm rằng sau này cũng không có? Vụ án này thật sự muốn phá cũng không thể phá, muốn kết thúc cũng không thể kết thúc, tóc trên đầu Hàn Nhật Chiêu cũng sắp bị bứt hết sạch.

Hàn Khải nhìn chằm chằm cuộc gọi đã bị anh hai mình ngắt, cười khổ một cái.

Cậu cũng không phải đồ ngốc, làm sao không biết chuyện này có vấn đề? Nhưng biết thì sao, đó không phải chuyện cậu có thể giải quyết, việc cậu có thể làm chính là cố gắng không để mình biến thành gánh nặng của người khác mà thôi.

Quay đầu nhìn Mã Duyệt đang ngủ say trên ghế salon, Hàn Khải có chút không đành lòng, chắc chắn mấy ngày nay hắn đã mệt đến sắp chết. Mặc dù nói hơi qua loa, nhưng Hàn Khải có thể chú ý đến Mã Duyệt

có hơi nắm chặt đầm tay khi đang miêu tả mọi chuyện. So với được người khác bảo vệ, Hàn Khải càng mong Mã Duyệt coi mình là bạn bè. Không phải Hàn Khải không biết Mã Duyệt che giấu rất nhiều chuyện, nhưng nếu hắn không muốn nói, vậy mình cần gì phải hỏi.

Hàn Khải đi đến bên cửa sổ lười biếng duỗi thắt lưng.

Quên đi! Dù sao trời có sập xuống cũng không đến lượt mình gánh, nếu đã như vậy thì cứ để cho nó như vậy.

Đến lúc mặt trời sắp xuống núi, rốt cuộc Mã Duyệt cũng tỉnh lại, nhìn thời gian đã gần bảy giờ.

“Trễ thế này rồi, sao cậu không gọi tôi dậy.”

“Không sao, tôi gọi về nhà cho chị dâu dặn chị chùa cơm cho chúng ta thôi.” Hàn Khải lấy áo khoác trên ghế tựa đưa cho Mã Duyệt, “Đi thôi, về nhà.”

Mã Duyệt hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Hàn Khải, nở một nụ cười nhàn nhạt: “Ừm.”

Hàn Khải không hỏi Mã Duyệt muốn ở trong nhà mình đến khi nào, Hàn Nhật Chiêu cũng coi như không biết. Thái độ của họ giống như là Mã Duyệt vẫn luôn sống trong căn nhà này, mà gần như ngay cả Mã Duyệt cũng cho là như vậy.

Hàn Khải cũng biết, Mã Duyệt không rời khỏi nghĩa là chuyện này còn tiếp tục.

Lúc vào cửa cũng đúng lúc Dương Tử bày món ăn ra bàn, thấy hai người vào lập tức ra đón.

“Chị còn tưởng hai người không kịp về ăn cơm, đã chờaa thức ăn. Nhật Chiêu, vào bếp bưng hết thức ăn ra đi.”

Hàn Nhật Chiêu không nói gì, nhưng vẫn làm theo lời dặn dò của vợ mình.

“Nào nào, ăn cơm trước đi, lát nữa rồi hãy thu dọn hành lý.” Dương Tử vẫn mãi cười hì hì nói.

“Tâm trạng hôm nay của chị dâu rất tốt.” Hàn Khải vừa uống canh Dương Tử đưa vừa nói.

“A Khải.” Hàn Nhật Chiêu vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng, “Anh và Dương Tử định tháng sau kết hôn, chỉ làm giấy chứng nhận, không mời tiệc.”

“Vì sao?” Hàn Khải hỏi.

“Em không đồng ý?” Hàn Nhật Chiêu có hơi ngạc nhiên.

“Không phải,” Hàn Khải vội vàng khoát khoát tay, “Em đang hỏi vì sao không mời tiệc.”

“À, em hỏi Mã Duyệt đi.” Hàn Nhật Chiêu làm dáng vẻ không sao cả chỉ Mã Duyệt.

“Tôi?” Mã Duyệt vừa mới bưng chén lên định ăn lại chợt nghe thấy tên mình.

“Con quỷ hút máu này đã bóc lột hết tiền của anh nên không có tiền mời tiệc.” Hàn Nhật Chiêu vùi đầu ăn cơm.

“...” Hàn Khải và Mã Duyệt đồng thời im lặng. Mã Duyệt bị oan, mười vạn kia vốn ngay cả một phân tiền cũng chưa lấy được nhưng lại chi ra ngoài không ít, đây vốn không phải là phong cách vẫn luôn vắt cổ chày ra nước của hắn.

“Đừng nghe anh em nói, anh ấy nói nhầm đấy.” Dương Tử mỉm cười giải thích, “Thật ra là do chị không muốn phiền phức, mời vài người bạn tốt cùng đến ăn một bữa cơm là được rồi. Chị và anh em...đều là người không có cha mẹ, không cần thể hiện ra ngoài để đối phó với người lớn.”

“À, em không có ý kiến, anh chị vui là được.” Hàn Khải gạt đầu ý bảo đã hiểu, thật ra Dương Tử đã sớm hoà nhập vào cuộc sống của bọn họ, khác biệt thì cũng chỉ nằm ở chỗ có giấy chứng nhận hay không.

Mã Duyệt nói: “Tôi tốt xấu gì cũng đã ở đây lâu như vậy, hai người kết hôn mà tôi không tặng quà thì hình như có hơi không ra gì.”

Ba người ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy Mã Duyệt cười một tiếng, chậm rãi nói: “Như vậy đi, anh Hàn, số tiền anh nợ tôi coi như còn tám vạn. Món quà này cũng coi như khá lớn.”

“Tôi còn tưởng cậu sẽ tặng không.” Hàn Khải nghiêm túc nói.

“Tặng? Tặng cho ai? Tặng tôi cho cậu, cậu muốn không?” Mã Duyệt cười hỏi.

Hàn Khải thoáng cứng người, thật ra cậu rất muốn nói “Đương nhiên tôi muốn.”

Hàn Nhật Chiêu gạt đầu: “Cậu rộng rãi thật đấy. Nhưng cũng đã nói xong rồi, sau khi chuyện này kết thúc rồi tính.”

“Tôi biết, đến lúc đó tôi sẽ không quên.” Mã Duyệt cười nói, sau đó còn nói thêm một câu trong lòng, nếu đến lúc đó tôi còn sống.

Bốn người câu được câu không nói về chuyện kết hôn của hai người kia, có hai người Dương Tử và Hàn Khải điều hoà bầu không khí, cũng coi như hoà thuận vui vẻ.

Ai cũng không ngờ rằng, trong một toà nhà không có vết tích con người ở sâu trên núi, bên dưới một miệng giếng cổ hoang phế, một luồng khí đen đang chậm rãi ngưng tụ....**Hết quyển 01.**

13. Quyển 2 - Chương 1: Phá Huỷ Cẩm Chú

Ánh nắng sáng xuyên qua tấm rèm cửa màu trắng, chiếu rọi trên mặt đất.

Cảnh tượng như vậy đáng ra phải nên kết hợp với tiếng chim hót mới đúng, nhưng tiếc rằng, con chim mà nhà này nuôi chỉ biết nói tiếng người.

“Hàn Khải, dậy mau. Cậu là heo à?”

Hàn Khải cảm giác nơi má phải của mình hơi ngứa, lập tức vươn tay ra phỉu phỉu, đem qua học chú ngữ với Mã Duyệt đến hơn nửa đêm, tuy cậu ngay cả một nửa linh lực cũng không có, nhưng phối hợp với bùa Mã Duyệt cho, cậu cũng có thể tự bảo vệ được chính mình vào lúc nguy cấp. Vì vậy đối lại được kết quả là, bây giờ đã chín giờ rưỡi rồi mà Hàn Khải vẫn chưa chống giường dậy nổi.

Bị Hàn Khải phỉu phỉu hai cái, con bò câu trắng lập tức vỗ cánh bay đi, Liệt đã biến thân như vậy được gần một tháng, mà trong suốt một tháng này, nó luôn đóng vai trò của một cái đồng hồ báo thức không hện giờ. Bởi vì Hàn Khải sẽ không dậy khỏi giường nổi chỉ bằng cái đồng hồ báo thức, nhìn đi, thi thể của cái đồng hồ báo thức nằm bên kia góc tường đã chứng minh hết tất cả.

Liệt bay đến một độ cao nhất định rồi thành linh bồ xuống dưới, hướng thẳng đến chỗ Hàn Khải, đâm vào bắp chân cậu.

“A!” Rốt cuộc lần này Hàn Khải cũng tỉnh dậy, “Liệt!! Cậu làm gì vậy?”

“Tôi sợ nếu tôi không đánh cậu tỉnh được, tôi sẽ không kiềm chế được xúc động của mình, muốn dùng phép thuật đốt chết cậu.”

“...”

Hàn Khải chậm rãi bước xuống giường, gần đây cậu cũng cảm thấy hình như mình càng ngày càng lười, cũng may vẫn phòng thám tử mình mở không có việc gì nhiều, với lại hai nhân viên cũng rất có trách nhiệm, không thì có lẽ đã sập tiệm rồi.

Hàn Khải mặc quần áo xong, vào phòng vệ sinh bắt đầu rửa mặt, người trong nhà đều đã ra ngoài đi làm, cho nên chỉ còn có một người một chim, Hàn Khải cũng lười khoá cửa.

Cậu vừa rửa mặt vừa hỏi: “Liệt, Mã Duyệt đi đâu rồi?”

“Đi làm, cậu nghĩ ai cũng sắp thành heo giống cậu sao?”

“Đi làm?” Hàn Khải ngạc nhiên, “Không phải cậu ấy đã từ chức rồi sao?”

“Đúng vậy, lần này làm việc cho một công ty khác, vẫn làm nghề bảo trì internet. Hết cách rồi, cậu ta vì bảo vệ cậu mà ba ngày hết hai ngày không đi làm, người ta đành phải ‘khuyên lui’ để cậu ta đỡ phải mất mặt.”

“À.” Hàn Khải cúi đầu.

“Sao vậy?” Liệt cảm thấy Hàn Khải có chút lạ.

“Không có gì, nằm mơ thôi.” Hàn Khải không nhanh không chậm nói, bỏ đồ trên tay xuống đi vào phòng bếp, nhìn cơm chị dâu đã chữa lại cho mình.

Mấy hôm trước, Dương Tử và Hàn Nhật Chiêu đã làm giấy kết hôn, mặc dù không mời tiệc rượu, nhưng cả bốn người ngồi chung với nhau ăn một bữa cơm cũng đã đủ để xác nhận rằng, Dương Tử từ ‘chuẩn chị dâu’ của Hàn Khải đã trở thành ‘chị dâu’.

Gần đây Liệt cũng rất rảnh rỗi vô vị, nhưng Mã Duyệt không cho nó đi, cũng không cho nó biến thành hình dạng khác, khiến nó cảm thấy rất buồn bực.

“Cậu mơ thấy cái gì?” Liệt đứng trên vai Hàn Khải hỏi.

“Cũng chẳng có gì.” Hàn Khải không trả lời, Liệt không hỏi thêm nữa.

Nên nói cảnh tượng quái lạ trong mơ như thế nào đây, nói cho Liệt biết rằng cậu nằm mơ thấy Mã Duyệt thành linh xuất hiện trong bóng tối cùng với máu tươi dính đầy người?

Chỉ suy nghĩ một chút, Hàn Khải cũng cảm thấy không thể chịu được.

Cách tốt nhất cho thời điểm này chính là tìm thêm chuyện đời đi sự chú ý của bản thân mình, nên Hàn Khải vừa ăn sáng xong liền chạy thật nhanh đến văn phòng thám tử, tiện đường mua thêm điểm tâm thăm hỏi hai người nhân viên số khổ của mình.

Trong phòng làm việc chỉ có một mình Lý Tầm, thấy Hàn Khải vào cửa, có chút mặt ửng mảy ề nói: “Ông chủ, rốt cuộc anh cũng đã tới, không sợ em và Dịch Thiên ôm tiền quý bỏ trốn sao?”

“Ồ đây làm gì có tiền cho cô ôm?”

“Nói vậy cũng đúng...” Lý Tầm cười cười, nhìn thứ Hàn Khải đang xách trên tay, “A, cảm ơn ông chủ, em thích tiramisu nhất.”

Đưa đồ cho Lý Tầm, đặt một phần bánh phô mai khác lên bàn Tàn Dịch Thiên, Hàn Khải mới chậm rãi hỏi: “Hai ngày nay có chuyện gì đặc biệt không?”

Lý Tầm vừa ăn vừa trả lời: “Vâng, hẳn là không có...Đúng rồi, hôm qua có một khách hàng đến, ngồi cả buổi cũng không nói lý do vì sao, nhưng anh ta có để số điện thoại lại, bảo đến khi anh về thì liên lạc với anh ta, anh ta nói anh ta là bạn cũ của anh.”

“Bạn cũ?” Hàn Khải có hơi nghi ngờ, nói thẳng ra bạn mình cũng không nhiều lắm, người mà Lý Tầm không biết lại càng ít hơn.

Nghi ngờ, Hàn Khải tiếp tục trở về phòng làm việc của mình, cầm điện thoại lên, gọi cho dãy số ghi trên thẻ.

“Alô?” Thanh âm của người nhận điện thoại là một người đàn ông, Hàn Khải quả thật cảm thấy có hơi quen thuộc.

“Tôi là Hàn Khải.”

“A, cậu là Hàn Khải? Rốt cuộc cậu cũng gọi cho tôi, ha ha ha, tôi là lão Phùng đây!”

“Lão Phùng?” Cuối cùng Hàn Khải cũng nhớ ra người này, lúc mới mở văn phòng thám tử, cậu có tình cờ giúp một người khách, còn nhớ người đó là giám đốc của công một ty, nhưng mà anh ta tìm mình có chuyện gì? Hàn Khải nhớ lại quá trình hai người biết nhau, mỉm cười: “Lão Phùng, con mèo nhà anh lại đi lạc?”

“Ừây, phải chỉ chỉ là loại chuyện mèo đi lạc nho nhỏ này thì tốt rồi.” Lão Phùng ở đầu bên kia thở dài.

“Hả? Sao vậy?”

“Nói trong điện thoại không tiện, không thì trưa nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm được không?”

“Được.” Hàn Khải vừa trả lời, vừa nghe tiếng động bên trong loa, hình như có người cần tìm lão Phùng.

“Bây giờ tôi có chút việc, trưa nay tôi sẽ đến văn phòng thám tử tìm cậu.”

“Được.”

Nói xong, hai người nhanh chóng cúp điện thoại.

Trưa hôm nay, văn phòng thám tử rất nhàn hạ, Hàn Khải trong lúc rảnh rỗi lấy mấy quyển sách ra lật tới lật lui, cả hai tháng nay vì bị chuyện kia ảnh hưởng nên cậu rất ít khi ra ngoài xử lý vụ án, cho nên cũng đã nhốt như dẫu, phát tiền cho Lý Tầm và Tần Dịch Thiên xong, sau đó còn chi cho tiền thuê văn phòng kinh doanh, tiền điện tiền nước vân vân, số tiền còn lại chỉ còn không đến một nửa.

Khẽ thở dài, cậu chỉ mong chuyện này kết thúc nhanh một chút. Thời gian trôi qua, Hàn Khải cũng không còn cảm thấy sợ chuyện này nữa, ngược lại là sắc mặt Mã Duyệt càng ngày càng nặng nề.

Cất xong sổ sách kiểm tra, Hàn Khải ngồi tại chỗ uống từng hộp cà phê chơi game. Không bao lâu sau lại truyền đến tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Tuy đã đoán được người đến là ai, nhưng Hàn Khải vẫn không muốn tự mình đứng dậy mở cửa.

“Hàn Khải, đã lâu không gặp.”

“Lão Phùng, thật sự là đã lâu không gặp.” Hàn Khải nở nụ cười, “Gần đây Tiểu Hoa nhà anh có khoẻ không?”

“Tiểu Hoa, tháng trước đã mất rồi.” Đường như Lão Phùng có chút buồn bã.

“A, xin lỗi.”

“Không sao, mong rằng kiếp sau nó có thể đầu thai làm người.” Lão Phùng lắc đầu.

Thật ra, làm người cũng không vui vẻ như làm mèo, Hàn Khải muốn nói như thế, nhưng lại nuốt lời nói xuống. Cậu đứng lên ra ngoài với lão Phùng.

“Lý Tầm, trưa nay cô muốn ăn gì?” Nhớ đến trong phòng làm việc còn hai người, Hàn Khải hiếm khi có lương tâm hỏi một câu.

“Ông chủ, nếu như em nói em muốn anh mang về giúp em, vậy có quá đáng không?” Lý Tầm vừa nhìn màn hình máy tính vừa cười, Hàn Khải biết rõ, gần đây con nhóc này có mê một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, xem đến trời đất tối sầm.

“Được, chờ xem.”

Đến một nhà hàng phụ cận với lão Phùng, lão Phùng đặt một phòng nhỏ, biết anh ta có chuyện cần nói, Hàn Khải cũng không từ chối.

Đội bia và thức ăn được đem lên một lượt, lão Phùng dặn dò nhân viên phục vụ rời khỏi phòng, sau đó rót một ly bia cho Hàn Khải.

“Lão Phùng, xem ra chuyện này khiến anh rất khó mở miệng.” Hàn Khải vừa ăn đồ ăn vừa nói.

“Chính xác.” Sắc mặt lão Phùng nặng nề, “Hàn Khải, cậu phải đồng ý với tôi một chuyện, mặc kệ cậu có nhận vụ án này hay không thì cũng phải giữ bí mật giúp tôi.”

“Giữ bí mật cho khách hàng là quy tắc cơ bản của chúng tôi.” Hàn Khải mỉm cười, “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lão Phùng cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Chuyện xảy ra từ mười ngày trước. Ngày hôm đó vẫn yên bình như mọi ngày, sau khi tôi đến công ty liền bắt đầu tiếp nhận email công việc như thường lệ, sau khi xử lý xong hết mọi email, tôi lại bắt đầu phê duyệt tài liệu cho cấp dưới đưa tới. Làm xong chuyện này cũng đã đến gần xế chiều, tôi đang chuẩn bị đi đến các bộ phận để kiểm tra công việc của họ một chút thì đột nhiên lúc đó thư kí của tôi xông vào. Bình thường cô ấy là người vô cùng bình tĩnh, tôi thấy mặt cô ấy không còn chút máu nên biết đã có chuyện xảy ra. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn trong lòng, nhưng vẫn không thể không có hơi.....Cô ấy nói cho tôi biết có một nhân viên trong công ty.....nhảy sân thượng.”

Hàn Khải sửng sốt, tình huống như vậy chắc được xem là chết do tai nạn lao động? Công ty nhất định phải bồi thường. Nhưng trong công ty này, lão Phùng chẳng qua cũng chỉ là người làm thuê, bồi thường cũng không tới lượt anh ta, vậy anh ta đến tìm mình làm gì?

Dường như đoán được sự nghi ngờ của Hàn Khải, lão Phùng uống một hớp bia nói tiếp: “Đừng nóng vội, nghe tôi nói hết rồi cậu sẽ biết. Người nhân viên kia không phải trong bộ phận của tôi, nên lúc đó cũng không quan tâm mấy, cảnh sát đến điều tra hiện trường cũng không phát hiện ra dấu vết mưu sát, cho nên quyết định là tự tử. Đoán có thể là do áp lực quá lớn nên dẫn đến hành động đổ vỡ. Đương nhiên công ty đã cấp phí an táng cho người thân của nhân viên, nhưng không ngờ, chuyện này chưa qua được năm ngày.....Lại xảy ra một sự kiện nhảy lầu khác.”

Hàn Khải cau mày: “Các anh bồi thường bao nhiêu tiền?”

“Mười vạn khối, bấy nhiêu cũng chỉ có được một phần tấm lòng của công ty thôi, chút tiền đó dù có làm thế nào cũng không đủ để mua một mạng người.” Lão Phùng có chút bất đắc dĩ nói.

Hàn Khải gật đầu, người bình thường sẽ không vì mười vạn khối mà nhảy lầu.

“Sau khi xảy ra chuyện này, trong công ty cũng có một vài người sợ sệt. Cảnh sát đến điều tra cả buổi cũng chỉ đưa ra được kết luận tự sát, ông chủ hình như cũng có hơi bất mãn, biết tôi có quen thám tử tư nên bảo tôi tới thử xem có thể nhờ cậu giúp một chút hay không.”

“Thứ cho tôi nói thẳng, lão Phùng, với kinh tế của công ty các anh, hoàn toàn có thể mời người ưu tú hơn, vì sao lại tới tìm tôi?”

Lão Phùng có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Tôi cũng biết là làm khó cho người anh em cậu, nhưng chúng tôi muốn nhờ cậu giúp chúng tôi bằng cách trà trộn vào bên trong nhân viên công ty để tìm hiểu tin tức, thuận tiện nhìn xem có thể ngăn cản chuyện này xảy ra lần thứ hai hay không, hoặc là điều tra xem có phải là vì có người cố ý xúi giục hay không. Nếu tìm đến người quá xuất sắc sẽ gây chú ý, tạo ra hiệu quả ngược.”

Vậy tôi vừa đúng là loại không có danh tiếng gì sao? Hàn Khải nhin không được liếc mắt một chút.

“Còn về thù lao, cậu cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ cố gắng tranh thủ ông chủ.” Hình như lão Phùng rất lo Hàn Khải sẽ không chấp nhận.

“Ừm...chuyện này tôi cần phải suy nghĩ một chút, nếu nhận vụ án này của các anh, hẳn là phải có một đoạn thời gian tôi không thể chăm sóc cho văn phòng thám tử, anh phải cho tôi chút thời gian xử lý.”

“Dĩ nhiên, nhưng cậu cần bao lâu?”

“Hai ngày!”

“Được.”

Ghi chú: Liên quan đến sự kiện có thật tại Foxconn.

14. Quyển 2 - Chương 2

Chiều hôm đó về đến nhà, Hàn Khải suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện này với Mã Duyệt, không nói đến hiện tại Mã Duyệt đang là ‘bảo vệ’ của mình mà vì bây giờ hai người cũng tương tự như ‘ở chung’, e rằng không thể giấu Mã Duyệt.

“Cậu muốn ‘nằm vùng’ trong công ty của lão Phùng?” Mã Duyệt cau mày.

“À...Cứ coi như là nằm vùng đi.” Hàn Khải không có ý kiến gì về hai chữ đó.

“Nếu như tôi nói không được thì cậu sẽ không đi?” Mã Duyệt dừng đôi đũa trong tay, buồn cười nhìn Hàn Khải.

“Tôi...vẫn đi.”

“Vậy cậu nhớ chú ý an toàn.” Mã Duyệt đứng lên đi vào phòng khách, “Nhân tiện phiền cậu rửa chén.”

“...”

Hàn Khải còn tưởng rằng phải trải qua một trận thần thương khẩu chiến mới thuyết phục được hắn, không ngờ kết quả lại dễ dàng như vậy, thắng lợi bất ngờ ngược lại khiến trong lòng Hàn Khải cảm thấy trống vắng, mà hình như... mình cũng không nghĩ nó quan trọng như vậy.

Dương Tử và Hàn Nhật Chiêu đã ra ngoài với thế giới của hai người bọn họ, trong nhà chỉ còn lại Hàn Khải và Mã Duyệt. Lúc trước Hàn Nhật Chiêu phải bận rộn đến tối mịt mới về, vốn ngay cả thời gian chăm sóc Dương Tử còn không có chứ đừng nói đến du lịch tuần trăng mật, chuyện đơn giản như thế cũng chỉ là nói chuyện viễn vông, thật vất vả ngày hôm qua mới dư được chút thời gian, cả hai cùng nhau biến mất suốt cả ngày, đến giờ vẫn chưa về đến cửa, Hàn Khải rửa chén xong, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã gần tám giờ.

“Tôi đi tắm.” Bỏ lại một câu, Mã Duyệt chui vào phòng tắm.

Đương nhiên trong phòng khách chỉ còn lại một mình Hàn Khải...và một con chim bồ câu.

Nghịch tới nghịch lui điều khiển tivi trong tay, chuyển từ kênh 1 đến kênh 99, Liệt nhin không được nói: “Hàn Khải, cậu làm gì thế? Cứ đổi mãi làm tôi nhức đầu.”

Hàn Khải bất đắc dĩ: “Liệt, sao cậu lại xem tivi?”

“Ai nói thức thần không thể xem tivi?”

“Vậy cậu tự chọn kênh đi.” Hàn Khải đưa điều khiển ti vi đến.

Cũng may bây giờ Liệt đang trong hình dáng con chim bồ câu, nếu không phải, nó nhất định sẽ muốn cắn Hàn Khải một cái, mà dù có như vậy, nó cũng không nhin được mà dùng miệng mổ Hàn Khải: “Cậu nói với Mã Duyệt cho tôi đổi hình dáng đi, tôi lập tức sẽ tự chọn kênh.” Buồn cười, cậu từng thấy bồ câu có thể dùng chân ấn điều khiển tivi sao?

Hàn Khải cười: “Ai bảo lần trước cậu biến thành cậu ta, nhất định là cậu ta tức giận.”

Liệt nhìn trời, tuy rằng nó không có bất mãn gì với hình dạng chim bồ câu vì dù sao nó cũng không cần ăn cơm uống nước vân vân, nhưng nhìn nụ cười như vậy của Hàn Khải, nó lại cảm thấy không ngừng muốn vươn chân ra cào.

Cũng may bị Liệt quấy rầy một chút, cảm giác không vui trong lòng Hàn Khải đã giảm đi rất nhiều. Chính bản thân cậu cũng không hiểu vì sao, chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, tại sao phải cảm thấy không vui. Hơn nữa không phải như vậy cũng rất tốt sao? Nếu Mã Duyệt bá đạo không cho mình làm việc, chắc chắn mình sẽ thấy phản cảm. Nghĩ thế, Hàn Khải bình tĩnh lại, đồng thời cũng không nhận được mà thở dài, con người thật đúng là một loài động vật phức tạp.

Hôm sau, Hàn Khải quay lại văn phòng thám tử thông báo vài chuyện, dù không nói rõ chuyện cậu ‘nằm vùng’ trong công ty lão Phùng, nhưng Lý Tầm và Tần Dịch Thiên cũng không có thái độ gì, giống như đã hoàn toàn không còn gì quái lạ với việc ông chủ mình thỉnh thoảng lại vắng mặt vài ngày. Chỉ cần phát đúng lương vào mỗi tháng, hai người sẽ hoàn toàn không có ý kiến.

“Được rồi, lần này có lẽ phải mất mấy ngày không trở về, tiền lương tháng này tôi chuyển trước vào tài khoản của hai người, không thì để vài ngày nữa tôi lại quên mất, chắc sẽ bị hai người cắn chết.”

Nghe được câu này, hai người lại càng hoàn toàn không có ý kiến gì, vui vẻ tiễn ông chủ ra ngoài.

Đợi đến khi xử lý hết mọi chuyện, tối Hàn Khải gọi điện thoại cho lão Phùng.

“Lão Phùng, là tôi... Phải, bên đây tôi xử lý cũng tạm rồi... ngày mai sao? Có thể...Được, tạm biệt.”

Sau khi cúp điện thoại, phòng khách truyền ra giọng của một người phụ nữ: “A Khải, ăn cơm.”

“Vâng vâng, tới ngay.” Hàn Khải đóng điện thoại lại, ra khỏi cửa.

Đồng hồ đã chỉ đến bảy giờ mà Mã Duyệt vẫn chưa về, trong phòng ăn chỉ có hai người Hàn Khải và Dương Tử.

“Hôm nay anh hai em phải tăng ca, Mã Duyệt thì gọi điện thoại không được, chúng ta cứ ăn trước đi.” Dương Tử thò đầu ra phòng bếp cười nói với Hàn Khải, cô còn phải nấu một nồi canh.

Hàn Khải vừa gạt đầu vừa lấy điện thoại di động ra nhanh chóng gọi cho Mã Duyệt, không biết bắt đầu từ khi nào, tên của Mã Duyệt trong danh bạ của Hàn Khải đã nhanh chóng biến thành ‘1’.

Điện thoại được kết nối, Hàn Khải lắng nghe một chút, tiếng nhạc truyền tới từ ngoài cửa, lúc này Dương Tử gọi điện, nhất định là Mã Duyệt đang ở dưới hầm hoặc trong thang máy.

Hàn Khải đứng lên đi vào phòng bếp lấy thêm một bộ chén đĩa.

“Mã Duyệt về?” Dương Tử vừa múc canh vừa hỏi.

“Vâng.”

“Kỳ lạ, chỉ có mấy phút đồng hồ, em gọi thì được kết nối ngay, chị thì lại không được.”

“Ha ha.”

Hai người ra khỏi phòng bếp, đúng lúc thấy Mã Duyệt đang thay giày ra. Hàn Khải mỉm cười với hắn, Mã Duyệt đi tới bên cạnh Hàn Khải, rất tự nhiên mà vỗ vỗ vai cậu, sau đó vào phòng vệ sinh rửa tay (*trong nguyên văn ghi là “rửa chén” nhưng mình nghĩ là chưa ăn thì phải “rửa tay” mới hợp lý nên sửa lại*).

“A Khải, chị cảm thấy so với anh hai em thì em và Mã Duyệt càng giống anh em hơn.” Dương Tử cắn đĩa nói.

“Nào có?” Hàn Khải lắc đầu, “Anh hai mà nghe được sẽ giận đấy.”

“Ừm, ý của chị là Mã Duyệt rất thân với em. Em không phát hiện ra sao, tuy ở chung nhà đã hơn một tháng, nhưng Mã Duyệt và anh hai em gần như không nói chuyện với nhau.” Dương Tử suy nghĩ.

Hàn Khải nhìn trời, dù cho bọn họ có muốn nói đi nữa thì làm sao có thể tìm được đề tài? Một người bất quỷ và một người hoàn toàn không tin trên thế giới này có quỷ... Quên đi, bọn họ không nói chuyện có lẽ so ra còn yên bình hơn một chút.

Mã Duyệt rửa mặt và tay, đi ra khỏi phòng vệ sinh ngồi xuống bên cạnh Hàn Khải.

“Tay nghề của chị Dương ngày càng tốt.” Mã Duyệt giống như rất đói bụng, bưng chén lên ăn lấy ăn để.

Chuyện mà người nấu ăn thích nhất chính là nhìn thấy món mình làm được người khác thích, Dương Tử cười hì hì nhìn Mã Duyệt ăn ngấu nghiến.

Hiếm khi mà hôm nay Mã Duyệt lãnh công việc rửa chén. Có lẽ là hôm nay Dương Tử khá mệt mỏi nên vừa ăn cơm xong, xem tivi được một lát thì không lâu sao liền vào phòng ngủ nghỉ ngơi, trong phòng khách lần nữa chỉ còn lại hai người...và một con chim.

Mã Duyệt đang bưng cà phê nhàn nhạt nói: “Khi nào cậu đi?”

Đương nhiên Hàn Khải biết hắn đang chỉ cái gì, suy nghĩ một chút trả lời: “Sáng mai.”

“Nhanh vậy.”

“Ừ, tôi cũng muốn chấm dứt vụ án này sớm một chút.”

“Cẩn thận một chút.” Mã Duyệt khẽ nhấp một hớp cà phê.

Hàn Khải quay đầu nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy tâm trạng rất tốt, bật cười thành tiếng.

“Được.”

Sáng sớm hôm sau, Hàn Khải dẫn theo Liệt ra khỏi nhà, Mã Duyệt đi sớm hơn cậu, lúc Hàn Khải dậy đã không thấy hắn đâu.

Cậu có chút nghi ngờ, hình như gần đây Mã Duyệt đặc biệt đi sớm về trễ, dĩ nhiên, cái ‘trễ’ này nếu so với Hàn Nhật Chiêu thì cũng chẳng là gì cả.

Vào cửa chính công ty, nhân viên tiếp tân cười híp mắt hỏi: “Xin hỏi tiên sinh tìm ai?”

“Phùng Minh Hiên.” Hàn Khải nói tên lão Phùng.

“Có hẹn trước không ạ?”

“À... làm phiền cô nói cho anh ấy biết Hàn Khải tới là được.”

“À, anh là Hàn Khải, giám đốc Phùng đã thông báo, mời anh đi theo tôi.”

Phòng làm việc của lão Phùng nằm ở lầu tám, cả toà nhà lớn này có tổng cộng mười bốn tầng, trừ tầng hai tầng ba cho một vài công ty nhỏ thuê làm văn phòng ra thì từ tầng bốn trở lên đều là phòng làm việc của công ty lão Phùng, quy mô không thể nói không lớn.

Gõ cửa phòng làm việc, nhân viên tiếp tân nói với Hàn Khải: “Giám đốc Phùng mời anh vào trong.”

Hàn Khải cười với cô: “Cảm ơn.”

Phòng làm việc của lão Phùng không tính là lớn, chỉ có khoảng mười mét vuông, chỉ đơn giản đặt một kệ sách, bàn làm việc, bàn trà và bộ ghế salon dùng để tiếp khách, bên cạnh còn có giá treo áo khoác.

Hàn Khải ngồi xuống mở miệng nói: “Lão Phùng, định sắp xếp tôi ở đâu?”

“Ừm, bây giờ có ba bộ phận đang thiếu người, bộ phận bảo trì internet, bộ phận nhân viên và bộ phận mua bán.” Lão Phùng nhìn một chút rồi trả lời.

“Anh làm chủ hết?”

“Không phải, ông chủ nói, không có ai sẽ không ghi sổ sách.”

Hàn Khải nhú mày: “Vậy có cản trở gì với việc điều tra của tôi không?”

Giống như người được ông chủ đặc biệt quan tâm, nhân viên bình thường mà vẫn không cần đợi.

Lão Phùng cười ha ha: “Chuyện này chỉ có người quản lý bộ phận biết, nếu có ai đó truyền ra ngoài thì sẽ phải chuẩn bị về nhà tự ăn mình, nên cậu không cần lo.”

Hàn Khải gật đầu: “Vậy tôi đi nhận bộ phận của mình đây.”

Theo lão Phùng đến tầng mười, Hàn Khải đảo mắt quan sát xung quanh, khu vực làm việc của bộ phận mua bán rất lớn, đa số đều là hai cái bàn công tác kề chung với nhau, cộng thêm cái ở đối diện, Hàn Khải tính toán chu vi của bốn người bao quanh mình một chút, chỉ như vậy mới có thể quan sát bọn họ thật tốt, thuận tiện nói chuyện hỏi thăm bọn họ.

Quản lý của bộ phận mua bán thật sự đến đón Hàn Khải, cũng không có chút khổ sở gì như lão Phùng nói, quản lý giới thiệu Hàn Khải cho tổ trưởng bộ phận mua bán xong liền biến mất, tổ trưởng Mạnh Phạm dẫn Hàn Khải theo, nói rõ hoạt động của bộ phận.

Hàn Khải cũng không quá để ý vào những thứ đó, cậu tin chỉ cần mình không quá đáng, mình vẫn dư sức đối phó với những việc này chỉ trong vài ngày, vả lại trong lòng quản lý cũng đã biết rõ cậu nên sẽ không cho Hàn Khải đi làm chuyện quan trọng.

Cứ nhàn nhã đọc những tư liệu không quá quan trọng, suôn sẻ lẫn lộn đến giờ ăn cơm trưa, đây là khoảng thời gian có điều kiện nghe ngóng tin tức tốt nhất. Hàn Khải chỉ biết Mạnh Phạm nên đương nhiên sẽ đi ăn cơm trưa với anh ta, Mạnh Phạm cũng là một người rất hiền lành, dẫn Hàn Khải đến phòng ăn, ngồi chung với cả đám người, sau khi giới thiệu từng người một, tất cả mọi người đều rất hoan nghênh cậu, còn về phần thái độ sau lưng thì Hàn Khải không muốn đoán và cũng không cần phải đoán.

Ăn được phân nửa, Hàn Khải im lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, cũng không có gì liên quan đến sự kiện nhảy lầu, có lẽ là còn chút đề phòng ít nhiều với người lạ như mình, mà Hàn Khải cảm thấy ngày đầu tiên đến lẫn lộn cho quen mặt là được, quá nhanh chỉ sợ sẽ gây ra phản ứng hoàn toàn ngược lại nên vẫn chưa hỏi gì nhiều về chuyện đó.

Nhưng trong lúc đó lại có những chuyện nhỏ nhỏ xảy ra làm cho mùi vị của bữa cơm trở nên khác biệt.

“Các người biết không? Bên bộ phận bảo trì internet có một anh đẹp trai mới tới.” Một cô gái có hơi hoa si nói.

Cô gái khác trên bàn lập tức hòa theo: “Biết biết, giờ tan việc hôm qua tôi đi cùng thang máy với anh ấy, rất đẹp trai.”

Hàn Khải cúi đầu ăn cơm khẽ cười, lại đẹp trai, có thể đẹp trai hơn Mã Duyệt không?

“Đúng rồi, các người biết anh đẹp trai tên gì không?”

Mấy người đàn ông trên bàn mặc dù không tham gia vào cuộc đối thoại hoa si này của các cô gái, nhưng với chuyện đó hiển nhiên là có người biết đến, vả lại người này còn muốn thể hiện vốn hiểu biết một chút, người này chính là Mạnh Phàm.

Mạnh Phàm giả vờ thần bí nói: “Nói cho các người biết, tên của cậu ấy là Mã Duyệt, mới đến phỏng vấn vào tuần trước, mới đi làm được mấy ngày thôi.”

Hàn Khải sững sốt một chút: “Anh nói cậu ấy tên gì?”

“Mã Duyệt.”

Hàn Khải đặt đũa xuống rồi bỏ đi, để lại một đám người ngồi bên bàn không hiểu chuyện gì. Nhưng rất nhanh đã không còn ai chú ý đến hành động khác thường của Hàn Khải, tiếp tục trò chuyện.

Hàn Khải đi vào hành lang bên ngoài phòng ăn, lấy điện thoại ra gọi cho một dãy số: “Alô.”

“Hửm? Sao vậy?” Trong loa truyền ra âm thanh hình như có hơi ồn ào.

“Cậu ở đâu?”

“Ha ha ha.”

“Nói chuyện đi.” Hàn Khải có chút tức giận, ngay cả chuyện này mà Mã Duyệt cũng không nói với cậu.

“Rốt cuộc cậu cũng nhớ phải hỏi sao?”

“À...”

“A Khải à, tốt xấu gì chúng ta cũng đã ngủ cùng giường nhiều ngày như vậy, thế mà ngay cả chuyện tôi đổi công việc cậu cũng không biết.”

“Tôi biết.” Phải rồi, cậu tự biết hay là nghe Liệt nói?

“Tôi đến công ty đã được mấy ngày, cậu chưa từng nghĩ tới chuyện muốn nhốt con tim tôi lại nữa, uầy.”

“Hả...” Hàn Khải suy nghĩ một chút, hình như là mình chưa từng có ý định hỏi Mã Duyệt làm việc ở đâu. Chính xác là ngoại trừ nói những chuyện liên quan đến quỷ quái ra thì Mã Duyệt trong mắt cậu hình như... cậu chưa từng nhìn một mặt của hắn trong cuộc sống thực.

“Được rồi, phí điện thoại rất đắt, cúp đi.”

“Alô...” Không đợi Hàn Khải cãi lại, trong điện thoại liền truyền đến âm báo máy bận. Hàn Khải cắn răng: “Chết tiệt, cậu còn chưa nói cậu ở đâu mà.”

“Tôi ở phía sau cậu.”

“A!”

Âm thanh truyền tới từ phía sau dọa Hàn Khải giật mình, quay đầu nhìn rõ được gương mặt tươi cười của người vừa tới, Hàn Khải nhin không được vung tay đánh vào người hắn.

Đương nhiên, sức lực không đáng kể.

“Liệt đâu?” Mã Duyệt nhú mày nhìn Hàn Khải một thân một mình.

“Nó trốn dưới bàn làm việc của tôi ngủ rồi.”

“À.”

“À cái đầu cậu! Sao cậu không nói cho tôi biết cậu cũng đi làm ở công ty này?” Hàn Khải nổi giận, hại hắn còn tưởng rằng Mã Duyệt hoàn toàn không để ý đến việc mình phải mạo hiểm, buồn bực thật lâu.

“Chuyện đó...không phải là rất có hiệu quả tạo ngạc nhiên sao?”

“Ngạc nhiên cái P.”

15. Quyển 2 - Chương 3

Hai người cùng quay lại phòng ăn lần nữa, mua một phần cơm, sau đó tới khu làm việc ở tầng sáu của Mã Duyệt. Khác với bộ phận mua bán của Hàn Khải, không gian làm việc của mỗi một người ở bộ phận bảo trì internet rất rộng, hơn nữa bàn làm việc cũng tương đối lớn, bốn người ngồi chung cũng không có vấn đề gì. Hai người vừa bắt đầu ăn cơm lần nữa vừa nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Chuyện cậu điều tra sao rồi.” Mã Duyệt nhẹ giọng hỏi.

Hàn Khải nhìn quanh, mọi người đều đã đi ăn cơm, cậu ghé sát vào tai Mã Duyệt nói: “Hôm nay mới là ngày đầu tiên, chỉ làm quen với môi trường thôi.”

“Muốn nghe kết quả điều tra của tôi không?” Mã Duyệt hỏi.

“Cậu...đang điều tra cái gì?” Hàn Khải có chút ngu ngơ.

“Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tôi chỉ tuý tiện đổi việc?” Mã Duyệt nhìn trời.

“Không phải, Liệt nói cậu bị người ta khuyên xin thôi việc vì nghỉ phép quá nhiều.” Hàn Khải buồn cười nhìn Mã Duyệt.

“...Trước hết không đề cập đến chuyện đó, ngày đầu tiên vào đây tôi đã cảm thấy có vấn đề. Âm khí quá nặng, cậu biết không, hai ngày nay tôi có điều tra tư liệu của nhân viên trong công ty, phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”

“Chuyện gì?”

“Trong công ty này, gần 50% tổng số người có ngày sinh đều là âm thời.”

Hàn Khải sửng sốt, ý của Mã Duyệt là, 50% số người đều sinh ra vào âm thời, tuy là ngày tháng khác nhau, nhưng trong một ngày dù sao vẫn có nhiều giờ có âm khí rất nặng.

“Ý của cậu là...”

“Tôi đoán có người cảm thấy hứng thú với công ty này. Cho nên đó là lí do tôi tới đây, không ngờ sang ngày hôm sau lại nghe nói, người cũ trong bộ phận bảo trì internet của tôi chính là người đã nhảy lầu chết.”

“Cậu nghi ngờ...”

“Ừm...”

“Vậy rất khó.” Hàn Khải cau mày, cậu nghiêm túc suy nghĩ, nếu như điều tra được thật sự là do thứ kia ra tay, vậy phải giải thích thế nào với lão Phùng đây?

“Nhưng mà bây giờ tôi vẫn chưa xác định được, tôi vẫn chưa tìm được cách mà hắn ta ra tay, một ngày trước khi tôi vào công ty, nghe nói lại có thêm một vụ nhảy lầu ở bộ phận khác, nhưng cấp trên ra lệnh cho cấp dưới không được bàn tán chuyện này, vì thế không hỏi ra được cái gì cả.”

Hàn Khải gật đầu, khó trách chuyện đáng sợ như vậy mà hoàn toàn không nghe thấy ai bàn tán. Hàn Khải suy tư, có nên nói lão Phùng bàn bạc việc xoá bỏ lệnh cấm này với ông chủ hay không? Nhưng ngẫm lại, như vậy cũng không rõ ràng hơn được.

Giống như hiểu được suy nghĩ của Hàn Khải, Mã Duyệt cười nói: “Không sao, lệnh cấm cũng không thể xoá đi ham muốn bộc lộ và ham muốn lăm chuyện của con người đâu, không thì làm sao tôi có thể biết được chuyện này.”

Hàn Khải suy nghĩ một chút, cũng đúng, đành phải đợi hai ngày nữa, lẫn lộn với bọn họ quen rồi mới nói bóng nói gió thử xem.

Thời gian đến giờ tan việc rất nhanh, tuy Hàn Khải chỉ là một nhân viên có tiếng mà không có miếng, nhưng cũng phải tham gia vào những chuyện nên biết của bộ phận dù chỉ coi như lướt ván, ví dụ: họp bộ phận, tổng kết, kế hoạch chiến lược, vân vân....., cho nên suốt cả ngày Hàn Khải cũng cảm thấy có chút mệt, bởi vì chuyện xảy ra trong công ty thật sự khiến người ta sợ hãi nên bây giờ gần như là không có ai ở lại công ty làm thêm sau sáu giờ, tất cả mọi người đều về nhà thật sớm. Hàn Khải thu dọn đồ đạc xong, lập tức tới tầng sáu, chuẩn bị tìm Mã Duyệt cùng nhau về nhà.

Cửa của khu làm việc ở bộ phận bảo trì internet khép hờ, Hàn Khải khẽ đẩy cửa ra, người ở bên trong hầu như đã về hết, chỉ còn lại Mã Duyệt.

Mã Duyệt đứng trước một cái bàn không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính trước mặt, tay phải giống như đang thủ thế, bởi vì khoảng cách nên Hàn Khải không thấy rõ hắn đang nhìn gì.

Hàn Khải chậm rãi đi tới, trong lòng càng ngày càng nhiều nghi ngờ nhìn Mã Duyệt, hắn vẫn không nhúc nhích.

“Mã Duyệt.” Hàn Khải nhỏ giọng kêu một tiếng.

Mã Duyệt vẫn không nhúc nhích.

Hàn Khải có hơi luống cuống, không biết phải làm thế nào, dáng vẻ của Mã Duyệt không ổn, hơn nữa sắc mặt hình như cũng ngày càng trắng bệch.

“Mã Duyệt, Mã Duyệt, cậu không sao chứ?”

Hàn Khải không dám đụng vào người hắn, sợ không cẩn thận sẽ xảy ra chuyện, chỉ có thể cố gọi lớn tiếng.

Đột nhiên, Mã Duyệt thu ánh mắt lại, hắn lùi về bên phải, ôm ngực: “Hàn Khải, tắt máy tính.”

“Cái gì? À à, biết rồi.” Hàn Khải luống cuống tay chân nhổ thẳng dây nguồn của máy tính, quay đầu lại nhìn Mã Duyệt, thấy khoé miệng của hắn chảy chút máu.

“Mã Duyệt, cậu sao vậy?” Hàn Khải vội vàng đỡ lấy hắn.

“Không sao, chỉ muốn kiểm tra máy tính của người kia chút thôi.” Mã Duyệt đưa tay lau sạch vết máu, mỉm cười với Hàn Khải, “Đừng lo lắng, vết máu này là do tôi tự cắn rách môi mình.”

“Vì sao?”

“Tôi nghe cậu gọi tên tôi, nhưng lại không đủ để tôi thoát ra khỏi ảo cảnh, vì thế cần phải mượn một chút cảm giác đau đớn để khiến mình tỉnh táo.” Mã Duyệt làm vẻ mặt chẳng sao cả nói.

Hàn Khải trong lòng hoảng hốt: “Cậu nói lúc nãy...”

“Không sai,” Mã Duyệt không giấu giếm, “chiếc máy tính này là vật cuối cùng người kia chạm vào, vì mọi người đều kiêng kị nên không ai dịch chuyển, lúc đầu chỉ định điều tra một chút, không ngờ máy tính này thật sự bị người ta ra tay, nếu không phải cậu tới đây gọi tôi đúng lúc, e rằng người nhảy xuống chính là tôi.”

“Vậy không phải rất nguy hiểm sao?” Hàn Khải nhíu mày.

“Đừng lo lắng, có Liệt rồi, với độ cao như thế, dù có nhảy tôi cũng không chết được.” Mã Duyệt nói.

Xin cậu đẩy, đây là tầng sáu, cậu có thể không cười giống như chuyện đương nhiên như thế được không?

Hàn Khải bất đắc dĩ.

Bỏ câu trắng trợn trong túi đeo ngang của Hàn Khải nghe thấy thế, chỉ muốn cắn chết chủ nhân của mình.

Mã Duyệt nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Hàn Khải, có hơi dựa người vào cánh tay Hàn Khải, sau đó cười nói: “Còn phải cảm ơn cậu.”

Hàn Khải hơi ngẩn ra, sắc mặt Mã Duyệt tái nhợt, có thể thấy dấu vết bị thương do cắn bên khoé miệng, nhưng nụ cười này của hắn lại... quyến rũ như vậy... khiến cho người ta rất muốn, cắn lấy nó.

Đệt, Hàn Khải tự khinh bỉ mình, bộ điên rồi sao?

“Đi thôi, chúng ta về nhà trước rồi nói sau.” Mã Duyệt phá vỡ không khí yên lặng kỳ quái.

“À, được, đi thôi, hôm nay đón taxi về,” dáng vẻ này của Mã Duyệt thật sự không thích hợp để chen lên xe bus, Hàn Khải có chút không yên lòng, “thân thể cậu không sao chứ?”

“Ừ, không sao, chỉ tiêu hao chút linh lực thôi, không ngờ thứ đó không bình thường.”

Sắc trời bên ngoài cũng ngày càng tối, hai người đều biết, nếu cứ ở lại không chừng sẽ đụng phải thứ gì đó không nên đụng, nên vội vã rời khỏi công ty, tình trạng hiện tại của Mã Duyệt thật sự rất không ổn... có lẽ là do thứ gì đó không phải con người ra tay.

Lúc về đến nhà, Hàn Nhật Chiêu và Dương Tử đều không có ở nhà, trên bàn trà ở phòng khách có một tờ giấy ghi chú, nói bọn họ đến bệnh viện thăm một người bạn. Hàn Khải và Mã Duyệt trở về phòng ngủ, thân thể Mã Duyệt thoạt nhìn trông có vẻ đã khá hơn nhiều, lúc này trên xe taxi, hắn vẫn mãi nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ là khôi phục một ít linh lực.

Hàn Khải đi tới cái tủ bên cạnh TV tìm kiếm gì đó, đến khi quay lại phòng ngủ, trên tay còn cầm theo một tuýp thuốc mỡ.

“Này, cho cậu, tự thoa đi.” Hàn Khải đưa thuốc mỡ cho Mã Duyệt, còn chỉ chỉ vào khoé miệng mình.

Mã Duyệt tuy nhận lấy thuốc mỡ, nhưng cũng không làm gì, chỉ cầm tuýp thuốc trong tay hỏi Hàn Khải: “Ngày hôm nay có thu hoạch được gì không?”

“Không có, chỉ nghe được mấy chuyện nhảm nhí không đáng thôi.” Hàn Khải lấy quần áo đi vào phòng tắm, “Tôi tắm trước, chị dâu nói có chùa thức ăn ở phòng bếp, hâm nóng lại là ăn được.”

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải tự nhiên quay người đóng cửa lại, không khỏi bật cười. Vậy ý là muốn hắn làm người nấu cơm một lần sao?

Bữa tối rất đơn giản, ba món một canh, hai người ăn tạm một ít vì không có cảm giác ngon miệng. Sau khi ăn xong, quay lại phòng ngủ, đóng kỹ cửa rồi khoá lại, Hàn Khải sợ rằng anh hai sẽ nghe thấy thứ không nên nghe.

Hàn Khải cảm thấy là lạ trong lòng, sao giống như đang...

Hàn Khải ngồi cạnh bàn máy tính gần mép giường, lên tiếng hỏi: “Mã Duyệt, rốt cuộc là hôm nay có chuyện gì?”

Mã Duyệt im lặng hồi lâu mới nói: “Tôi vốn chỉ định kiểm tra máy tính của người kia một chút để xem có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng ở trong đồng tài liệu đó hay không, nhưng không ngờ mới đăng nhập vào máy tính được hai phút tôi lại cảm thấy không ổn, định bỏ đi nhưng chỉ có thể đẩy ghế ra rồi đứng yên ở đó, dùng ý thức cuối cùng kết một thủ ấn để ổn định tinh thần, nhưng lại cảm thấy đã tiến vào trong mộng ảo khác. Tôi cảm giác như nó vậy lấy tôi, có thể nói là muốn thăm dò, không làm ra bất kì hành động công kích nào với tôi cả, không thì tôi chẳng thể thoát ra dễ dàng như vậy.”

Hàn Khải ngừng động tác tay lại, quay đầu nhìn Mã Duyệt đang nằm trên giường: “Cậu nghĩ... là người kia sao?”

“Hạ Quân Hàng giả?” Mã Duyệt suy nghĩ một chút, lắc đầu. “Không giống, ảo cảnh không giống, trận pháp của Hạ Quân Hàng chỉ có u ám, còn ảo cảnh này lại không cảm nhận được gì cả.”

“Vậy những người nhảy lầu có liên quan đến thứ trong cái máy tính kia sao?”

“Không rõ, bây giờ manh mối của chúng ta quá ít, tất cả chỉ có thể tùy vào tình huống mà hành động thôi.”

Hàn Khải gật đầu, tiếp tục chơi game, kể từ sau khi biết Mã Duyệt, hình như cậu bắt tri bắt giác ý lại vào Mã Duyệt ngày càng nghiêm trọng, nhưng điểm chết người chính là bản thân Hàn Khải không phát hiện ra điều đó.

“Này,” Vài phút sau, Mã Duyệt nói với Hàn Khải: “Ngày mai có đồng ý cùng tăng ca với tôi không? Tôi muốn xem xem buổi tối có manh mối gì không.”

“Được.” Hàn Khải không quay đầu lại nói.

Mã Duyệt nở nụ cười, hẳn thích cái cảm giác được hoàn toàn tin tưởng này, ngày mai phải chuẩn bị tốt mọi thứ, cái loại cảm giác khó chịu khi bị ảo cảnh vậy lấy ấy, sẽ không để cho nó xảy ra lần thứ hai.

Sáng ngày hôm sau, hai người chọn đi làm bằng xe buýt, tuy gặp phải chuyện này khiến người ta không thoải mái, nhưng cũng không thể cản trở đồng tiền, dù sao cũng chỉ là một người làm công nhỏ, nếu mỗi ngày đều đón xe taxi đi làm, dù đồng nghiệp không nghi ngờ thì chính bọn họ cũng chịu không thấu.

Lúc cách toà nhà công ty chỉ còn một con phố, thời gian chỉ mới gần tám giờ rưỡi.

Hàn Khải và Mã Duyệt vừa nói chuyện vừa đi đến cửa chính công ty.

Lúc rẽ qua góc đường, Mã Duyệt đứng lại, Hàn Khải nhìn theo ánh mắt của hắn, góc đường bên kia công ty đã bị kéo một dải băng cảnh báo.

Hai người nhìn nhau, nỗi bất an trong lòng dần dần lan rộng.

“Uầy, nghiệp chướng, người thứ ba rồi.”

“Phải phải, nghe nói là do đầu tư cổ phiếu bị lỗ.”

“Tại sao không đợi đến sau chín giờ rồi nhảy? Nói không chừng còn có thể vớ được mớ tiền bồi thường tai nạn lao động?”

“Ha ha, thật là, vậy mà cũng nghĩ ra.”

Hàn Khải và Mã Duyệt đứng phía sau đám đông, nghe bọn họ bàn tán về người đã mất như chưa có gì xảy ra, Hàn Khải đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt này khiến người ta rất chán ghét.

Mã Duyệt lặng lẽ đến bên tai Hàn Khải, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy, nói: “Xem ra tối nay phải ở lại tầng ca rồi.”

16. Quyển 2 - Chương 4

Vừa sáng đã xảy ra loại chuyện như thế nên cả ngày dù có làm gì thì cũng không thể nào làm việc cho tốt, đợi đến lúc người ở sở cảnh sát tới tìm bằng chứng, lấy lời khai, tìm người tận mắt chứng kiến... Sau khi làm xong hàng loạt chuyện, thời gian đã xế chiều.

Trong phòng ăn có rất nhiều người, nhưng bầu không khí lại rất im ắng, thỉnh thoảng chỉ nghe được mấy tiếng thở dài và thanh âm chén đĩa va chạm vào nhau.

Không chút dễ dàng chịu đựng đến sáu giờ, tuy có rất nhiều người vẫn chưa hoàn thành tất cả công việc của mình, nhưng ai nấy đều chọn tan sở đúng giờ, ông chủ cũng không nói gì, xảy ra loại chuyện như vậy, chính bản thân ông ấy cũng cảm thấy có chút bất an.

Hàn Khải làm theo lời Mã Duyệt đến tầng sáu một chuyến.

Người nhảy lầu hôm nay là người làm cùng bộ phận nhưng không chung tổ với Hàn Khải, cũng làm việc trong bộ phận mua bán ở tầng mười. Mã Duyệt còn phải ở lại trong phòng làm việc sắp xếp một ít đồ đạc, sợ Hàn Khải không an toàn nên tự mình đến trước. Hàn Khải đẩy cửa ra, quả thật, trong phòng làm việc của bộ phận bảo trì internet chỉ còn lại một mình Mã Duyệt, Mã Duyệt lại ngồi trước màn hình chiếc máy

tính khiến hắn không kiềm chế được mà chìm vào ảo cảnh ngày hôm qua, Hàn Khải thấy thế lại càng hoảng sợ.

“Mã Duyệt, cậu sao vậy?”

Nghe thấy tiếng Hàn Khải, Mã Duyệt giật mình: “Sao vậy, cậu làm tôi giật mình.”

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao, tôi đã sẵn sàng nghiên cứu chiếc máy tính này, không ngờ cảm giác kỳ lạ sau khi mở ra của ngày hôm qua đã biến mất.”

“Vậy nghĩa là sao?”

“Thứ kia đã không còn ở đây.”

Hàn Khải nhíu mày, nghĩ đến chuyện lúc sáng, chần chờ nói: “Vậy có thể là do máy tính có vấn đề hay không?”

Mã Duyệt gật đầu: “Có thể, cũng may là gọi cậu lên đây, không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Hàn Khải vừa thả Liệt ở trong túi ra đặt lên vai, vừa hỏi Mã Duyệt.

Mã Duyệt tắt máy tính, lục lọi túi của mình, lấy một lá bùa ra đưa cho Hàn Khải.

“Đi thôi, bây giờ chúng ta tới tầng mười xem xét một chút, cậu cứ cầm lấy cái này, nếu có gì không ổn, hãy xé nó ngay lập tức, sau đó đọc câu chú ngữ mà tôi đã dạy cậu mấy hôm trước.”

“Dịch chuyển tức thời? Ý cậu là nếu có chuyện xảy ra, tôi phải bỏ cậu lại rồi chạy trước?” Hàn Khải trừng Mã Duyệt.

“Đây là đề phòng, nếu thật sự có chuyện xảy ra, nhớ kĩ, bảo Liệt dẫn cậu đến Mã gia tìm... cha tôi.”

“Tôi không đi.”

“Hàn Khải, đây chỉ là đề phòng, hơn nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện mà ngay cả tôi cũng không xử lý được thì cậu ở lại có thể làm gì đó sao?”

Hàn Khải cắn môi không lên tiếng, dường như Mã Duyệt cũng cảm thấy mình có hơi nặng lời, thở dài: “Đi thôi, tôi sẽ không để mình gặp nguy hiểm, cậu không tin tôi?”

“Mã Duyệt,” Hàn Khải đi vào thang máy, tựa sát người vào tường, nhẹ nhàng mở miệng, “Có phải... là tôi liên lụy cậu rồi không...”

Mã Duyệt nở nụ cười, vỗ vai cậu: “Nghĩ gì thế? Ngu ngốc, không phải trách nhiệm của tôi là bảo vệ cậu sao?”

Chỉ là... trách nhiệm thôi sao? Hàn Khải muốn hỏi vậy, nhưng làm thế nào cũng không mở miệng ra được.

Thang máy đến tầng mười, Mã Duyệt bước ra ngoài trước.

Hàn Khải cũng đi theo Mã Duyệt vào văn phòng của bộ phận mua sắm.

Nhìn ánh sáng yếu ớt truyền ra từ cửa phòng làm việc, Hàn Khải khẽ nhíu mày, kéo lấy Mã Duyệt nhỏ giọng nói: “Cẩn thận một chút. Lúc tôi đi... đèn tắt.”

Mã Duyệt cũng nhận ra, gật đầu với Hàn Khải, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Hai người đến chỗ phát ra ánh sáng, quả nhiên là máy tính của người nhảy lầu lúc sáng.

Liếc nhìn nhau, Mã Duyệt nói: “Liệt, kết giới.”

Liệt ở trên vai Hàn Khải lập tức bố trí kết giới thiếp thân phòng ngự.

Hàn Khải có chút không quen, có một cảm giác rất kỳ quái, kết giới này hoàn toàn khác so với trước kia, kết giới lúc trước Liệt bố trí, Hàn Khải không cảm nhận được gì, nhưng lần này lại giống như là có một làn nước chảy trên người mình, chỉ có điều là nó không chuyển động theo động tác, cũng không đổ xuống người.

Mã Duyệt đọc thầm chú ngữ, tự bao bọc bản thân mình và cả chiếc máy vi tính vào trong một quả cầu sáng, Hàn Khải có chút lo lắng nhìn Liệt, Liệt mở miệng nói: “Đừng lo lắng, trong kết giới của Mã Duyệt, cậu ta chính là chúa tể.”

Tình hình hiện tại rất kỳ quái, Mã Duyệt vì sợ Hàn Khải gặp nguy hiểm nên không cho Liệt và Hàn Khải đến gần, Hàn Khải đứng một bên, nhìn Mã Duyệt đang ở trong kết giới lăm nhăm nói gì đó với máy vi tính.

Lúc nhìn thấy máy vi tính hiện ra chữ, Mã Duyệt cũng hoảng sợ.

“Mã Duyệt, rất hân hạnh được biết cậu.”

Nhưng tôi lại có chút không vui, Mã Duyệt thầm nghĩ trong lòng.

“Người là ai?”

“Cậu chỉ cần biết, ta không phải là kẻ thù của các cậu.” Dòng chữ trên máy tính lại thay đổi khiến cho Mã Duyệt càng xác nhận rằng có cái gì đó đang không chế nó.

“Làm sao tôi có thể chắc chắn được.”

“Thật ra trong lòng cậu thừa biết, nếu như ta muốn giết cậu thì ngày hôm qua cậu vốn không có cơ hội chạy thoát, còn nữa, sau khi những người đó chết ta mới xuất hiện trong máy vi tính của họ, không phải là trước khi họ chết.”

“Người đang điều tra thứ gì sao?”

“Có thể nói là vậy, nhưng bây giờ tạm thời không tiện nói cho người biết.”

“Nếu tôi không chấp nhận?”

“Vậy câu hỏi của cậu vĩnh viễn sẽ không có được đáp án.”

“Ý của người là tôi chỉ có thể đồng ý?”

“Người của Mã gia, thật sự là rất khó chơi.”

“Cảm ơn đã khen.”

“Nhưng ta không hề có ý khen cậu.”

“Có thể gặp nhau một lần không?”

“Chỉ là một linh hồn lang thang thôi, có gì để mà gặp.”

“Người có thể nhốt tôi vào ảo cảnh không thể thoát ra lại nói mình chẳng qua chỉ là một hồn ma lang thang?” Mã Duyệt khó chịu hừ một tiếng.

Dòng chữ trên máy tính tạm dừng thay đổi, qua mấy phút sau mới hiện ra một hàng chữ: “12 giờ tối mai, ta sẽ tới tìm cậu.”

“Được, kính cần chờ ngài đại giá quang lâm.”

Ánh sáng trên máy tính tối dần, sau đó máy tính tự tắt.

Không hồi chỗ ở của hắn, Mã Duyệt cũng không nói, bởi vì hắn biết rõ thứ này nhất định có thể tìm được mình.

Hủy kết giới, Mã Duyệt đi tới trước mặt Hàn Khải, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cậu: “Phá.”

Nháy mắt, cảm giác bị nước bao phủ của Hàn Khải biến mất.

Hàn Khải có chút thắc mắc hỏi: “Kết giới của Liệt bị phá dễ dàng như vậy sao?”

Nếu vậy, còn có thể bảo vệ cái gì?

Liệt vô cùng bất mãn nhìn Hàn Khải: “Này, cậu có ý gì.”

Mã Duyệt nở nụ cười: “Bởi vì nó là thức thần của tôi nên bất kì kết giới gì của nó tôi đều có thể dễ dàng giải trừ.”

“À, ra là vậy.” Hàn Khải gật đầu, có chút thương cảm nhìn Liệt, thảo nào biến thành chim bồ câu nhiều ngày như vậy rồi mà Liệt vẫn không dám chống đối.

Liệt nhìn trời, trong lòng lẩm bẩm, đồ ngốc, thu ánh mắt của cậu lại đi.

Mãi cho đến khi ra khỏi toà nhà công ty, Hàn Khải mới có chút lo lắng hỏi: “Mã Duyệt, lúc này chúng ta ra vào quang minh chính đại như vậy, nếu bị hỏi, tôi phải giải thích với lão Phùng thế nào đây?”

“Tại sao phải giải thích? Cậu không nói, anh ta sẽ không biết.” Mã Duyệt khó hiểu.

Hàn Khải đảo mắt: “Cậu quên mỗi một tầng trong công ty đều có camera sao?”

“À, vậy thì sao?” Mã Duyệt cười cười, đưa tay lấy lá bùa trên lưng Hàn Khải xuống.

“Đây là cái gì?”

“Bùa tàng hình, lần trước quay lại Mã gia lão trạch, bám lấy chú Nguyên xin mới có, không ngờ thật sự có lúc cần dùng đến.”

“Vậy lúc này...”

“Không sai, cùng lắm bọn họ chỉ thấy được thang máy mở cửa rồi thấy máy tính trong phòng làm việc của cậu tự khởi động và tự tắt thôi.”

Không phải như thế rất kinh khủng với người khác sao! Hàn Khải nhất thời không nói gì.

Cất bùa tàng hình xong, sau khi trải qua một số chuyện đặc biệt, có lẽ lần sau còn có thể dùng lại lá bùa này, không thể lãng phí.

Thời gian không còn sớm, Hàn Khải bắt đầu nói với Mã Duyệt: “Xem ra hôm nay chỉ có thể đón taxi về nhà.”

“Không thì mua một chiếc xe secondhand đi, cứ tiếp tục thế này, chưa làm được một tháng thì tiền lương của cậu đã bị tiền xe taxi hoang phí hết.”

“Có lý...”

Với lại có xe dù sao cũng tiện hơn rất nhiều, thật sự không được thì có thể vay...

Hàn Khải và Mã Duyệt bắt đầu nghiêm túc bàn bạc chuyện đó, không hề cảm thấy rằng hai người cùng thương lượng việc mua một thứ giá trị như vậy có gì đó không ổn.

Mãi đến khi về nhà, Hàn Khải và Mã Duyệt đều không đề cập tới chuyện vừa mới xảy ra trong văn phòng dù chỉ là một chữ. Bởi vì Hàn Nhật Chiêu vẫn đang ngồi bên cạnh, nếu bị anh nghe được, không khỏi sẽ bị đánh một trận. Vì sự an toàn của tính mạng, Hàn Khải suy nghĩ một chút, vẫn nên chờ đến lúc quay về phòng ngủ rồi hỏi.

Thật vất vả chờ đến lúc anh hai và chị dâu về phòng, Hàn Khải cũng kéo Mã Duyệt chạy vào phòng.

“Lúc này cậu phát hiện ra cái gì?”

“Tôi còn tưởng là cậu sẽ không hỏi, hiếm khi cậu nhin được như ngày hôm nay.” Mã Duyệt buồn cười nhìn Hàn Khải.

“...”

“Được rồi, thật ra không có gì cả, tôi chỉ nói chuyện với máy tính một chút thôi.”

Hàn Khải cảm giác như dây thần kinh của mình ngày càng thô, khi nghe thấy những chuyện đó, một chút phản ứng cũng không có, cái mà cậu quan tâm là...

“Nó là cái gì? Những vụ án tự sát đều do nó làm?”

“Không, nó nói nó không phải là kẻ thù của chúng ta.”

“Cậu tin nó?”

“Không coi là tin tưởng, mà chỉ cảm thấy hơi có lý.”

“Vây...”

“Đã quyết định rồi, ngày một nó sẽ đến thăm chúng ta.” Mã Duyệt khẽ nhúu mày, “Nhưng nếu cậu thấy sợ thì tôi sẽ về nhà mình gặp nó. Bởi vì tôi cũng không biết nó là cái gì.”

“Không cần.” Hàn Khải nhìn Mã Duyệt, “Bây giờ chúng ta coi như là đồng đội, có hoạ đương nhiên phải cùng chịu. Hơn nữa, có cậu bảo vệ tôi, tôi không việc gì phải sợ.”

Mã Duyệt nở nụ cười, vươn tay xoa tóc Hàn Khải: “Phải, tôi sẽ bảo vệ cậu. Được rồi, đi tắm, cậu ngủ trước đi.”

Nói xong, Mã Duyệt lấy quần áo đã được giặt, đi vào phòng tắm.

Hàn Khải ngồi im tại chỗ, thật lâu sau mới vươn tay ra sờ lên đầu mình – nơi lúc này Mã Duyệt đã sờ...Ngẩn người...

Liệt nhìn động tác của hai người, lại nhìn dáng vẻ ngây ngô của Hàn Khải, lắc lắc cái đầu chim, tiếp tục ngủ...

17. Quyển 2 - Chương 5

Hai ngày sau coi như cũng sống yên bình lặng, chỉ ngoại trừ bầu không khí càng ngày càng nặng nề trong công ty.

Hàn Khải suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định tìm lão Phùng nói chuyện một lần.

Gọi vào điện thoại của lão Phùng, sau vài tiếng vang mới có người nghe, giống như anh ta rất bận.

“Alô?”

“Lão Phùng, tôi là Hàn Khải, tôi có chút việc muốn nói với anh, trưa nay anh có rảnh không?”

“12 giờ đến phòng làm việc của tôi.”

Nói xong, cúp điện thoại.

Hàn Khải cười cười, thật sự là không thể trêu chọc người bị công việc làm cho bận đến sứt đầu mẻ trán.

Hàn Khải suy nghĩ một chút rồi lại gọi cho Mã Duyệt, cậu cảm thấy có một số việc nên hỏi ý hấn, dù sao cho lão Phùng biết sự thật thì không thể không liên lụy đến Mã Duyệt.

Đồng hồ chỉ mười hai giờ, Hàn Khải gõ cửa phòng làm việc của lão Phùng.

“Mời vào.” Bên trong truyền ra âm thanh có chút uể oải.

Hàn Khải nhẹ nhàng đẩy cửa, đi tới chiếc ghế xoay đối diện lão Phùng rồi ngồi xuống.

“Sao lại mệt mỏi đến như thế này?”

Lão Phùng bắt đắ dĩ thở dài: “Cậu đến thật không lý tưởng gì cả, gần đây công ty kí nhiều đơn đặt hàng như vậy mà cậu lại không biết.”

Hàn Khải ngượng ngừng cười cười, đối với cái kiểu đi làm trốn được là trốn, chuồn được là chuồn như mình mà chưa bị bàn tán đã là tương đối khá rồi.

“Được rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì?” Trợ lý đã đi ăn cơm, lão Phùng tự đứng lên rót nước cho cả hai, “Có manh mối về chuyện kia rồi sao?”

Hàn Khải nhú nhú mày trả lời: “Có thể nói là vậy, nhưng tôi muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Anh... có tin tôi không?”

“Hừm, không tin thì sao tôi lại tìm cậu.”

“Vậy chuyện tôi nói sau đây, mặc kệ là anh có tin hay không đều phải nghe tôi nói hết trước rồi hãy hỏi.”

“Được.”

Hàn Khải suy xét một chút, lập tức kể hết những chuyện xảy ra gần đây một cách khái quát, nhất là khi nói đến cái đêm cậu và Mã Duyệt điều tra, cố ý nhìn lão Phùng một chút, chỉ thấy sắc mặt lão Phùng tái nhợt, Hàn Khải đoán, có lẽ là có người phát hiện ra điều không ổn trong băng ghi hình đêm hôm đó rồi tìm lão Phùng đến xem.

Vậy thì càng có thể tin vào lời của Hàn Khải.

Cả nửa ngày, bên trong chỉ còn lại sự im lặng, Hàn Khải cũng không vội mở miệng, cậu biết lão Phùng cần một ít thời gian để tiêu hoá chuyện này.

“Ý cậu là...” Chân mày lão Phùng kể từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn không hề giãn ra, “Trong công ty chúng tôi có thể có thứ không sạch sẽ? Mấy chuyện kia đều liên quan đến thứ đó?”

“Hiện tại chỉ là suy đoán mà thôi, có lẽ chúng tôi cần một ít thời gian điều tra.” Hàn Khải không nói đến thứ trong máy vi tính mà bọn họ đã gặp đêm hôm đó, trên thực tế, cậu và Mã Duyệt thật sự vẫn còn đang suy đoán.

Lão Phùng đứng lên đi hai vòng, sắc mặt dần dần trở nên khá hơn. Lão Phùng dừng lại nhìn Hàn Khải nói: “Tôi có thể gặp mặt bạn cậu hay không?”

“Chuyện này...” Hàn Khải có chút lưỡng lự, “Để tôi gọi điện hỏi cậu ấy, anh chờ chút.”

Thấy lão Phùng gật đầu, Hàn Khải lấy điện thoại ra: “Alô, Mã Duyệt, cậu đang làm gì vậy?”

“Mở cửa đi.”

“Hả?”

“Tôi đang ở bên ngoài.”

Hàn Khải nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của lão Phùng, đứng dậy mở cửa.

Lão Phùng dù rất ngạc nhiên nhưng vẫn cố gắng không biểu hiện ra ngoài, mà trong lòng lại có phần tin

người thanh niên này.

Nhưng bọn họ không biết, thật ra không phải Mã Duyệt đoán trước được, mà là kể từ khi Hàn Khải bước vào cánh cửa này, Mã Duyệt vẫn đứng bên ngoài canh chừng, hắn luôn cảm thấy rằng, chỉ cần còn ở trong cái công ty này, Hàn Khải sẽ không an toàn. Mã Duyệt cũng cảm thấy mình có chút buồn cười, hình như từ trước đến giờ hắn chưa hề có cái tính bảo mẫu như thế...

Mời hai người ngồi xuống, lão Phùng cũng tiện tay rót cho Mã Duyệt một ly nước.

Mã Duyệt không đợi lão Phùng mở miệng, nói trước: “Nếu như anh muốn hỏi hung thủ, vậy rất xin lỗi, bây giờ chúng tôi vẫn chưa điều tra ra được, còn nếu như anh muốn kiểm tra lại lời nói của Hàn Khải, vậy thì không cần, bởi vì cậu ấy nói thật.” Còn một số nội dung khác, tôi không thể nói cho anh biết.

Lão Phùng cười nói: “Không phải là tôi không tin cậu ấy, mà là tôi muốn biết, các người có nắm chắc chuyện lần này không?”

Hàn Khải nhìn Mã Duyệt, chỉ thấy hắn cười đến thờ ơ, nhất thời cũng cảm thấy, chỉ cần có người này thì không có gì ghê gớm cả.

Hàn Khải cũng cười...

“Không nắm chắc.”

Mã Duyệt nói không chút do dự khiến Hàn Khải suýt chút nữa té chổng xuống đất.

“Bây giờ tôi vẫn chưa nắm chắc, bởi vì tôi vẫn còn trong giai đoạn tìm kiếm, đợi đến ngày mai, biết đâu tôi có thể biết nhiều hơn một chút.”

Lão Phùng không nói gì, chỉ nhìn Mã Duyệt gật đầu một cái, không sai, dáng vẻ của người này giống như một chàng trai bước ra từ trong tranh, thật sự khiến cho người ta thưởng tâm duyệt mục(1), quan trọng hơn là, nụ cười có khí phách của hắn có sức mạnh đặc biệt, có thể khiến cho người khác yên tâm.

“Nhưng chuyện này, tạm thời không cần nói với những người khác,” lão Phùng nhớ đến điều gì đó, chau mày, “tốt nhất là đợi đến khi có kết quả hãy nói, tôi sợ bên ông chủ... Không thể dễ dàng tiếp nhận chuyện như vậy.”

Đối với chuyện này, Hàn Khải hoàn toàn có thể hiểu, vì thế vội vàng gật đầu: “Đương nhiên, giữ bí mật cho khách hàng là quy tắc làm việc cơ bản của chúng tôi.”

Mã Duyệt nghiêng đầu nhìn cậu, buồn cười nghĩ: Từ khi nào mà người bắt quỷ cùng làm việc với thám tử tư rồi?

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của lão Phùng, hai người mới chợt nhớ đến cơm trưa của mình vẫn chưa được giải quyết, vội vàng chạy đến phòng ăn.

Hai người ngồi bên bàn ăn cơm, Hàn Khải giống như chợt nhớ đến cái gì đó, vội vàng hỏi Mã Duyệt: “Mã Duyệt, lần trước cậu nói gần một nửa số nhân viên trong công ty đều được sinh vào giờ có âm khí rất nặng?”

“Ừm.” Mã Duyệt vừa uống canh vừa trả lời.

“Vậy cậu có xem cho lão Phùng không?”

“Ngày sinh thì không xem, nhưng vừa nhìn tướng mạo là biết không phải người đoản mệnh, ít nhất là không có dấu hiệu báo sẽ xảy ra chuyện trong khoảng thời gian này.”

Hàn Khải yên tâm gặt đầu, tiếp tục ăn.

Xem ra, Hàn Khải có quan hệ không tệ với lão Phùng. Cả trong công việc lẫn cuộc sống đều thấy lão Phùng giống như chú của Hàn Khải, nhưng trên thực tế lão Phùng chỉ hơn Hàn Khải khoảng mười tuổi.

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, chờ lát nữa trở về vẫn phải xem bản đồ tử vi giúp lão Phùng một chút.

Lúc này Mã Duyệt vẫn chưa phát hiện rằng, mình đã bắt đầu quan tâm đến tất cả mọi thứ quanh Hàn Khải, hơn nữa còn tự nhiên đặt mình vào vị trí gần cậu nhất.

Khoảng thời gian khó chịu nhất chính là chờ đợi, mà nhất là khi trong bụng còn một đồng câu hỏi đang chờ lời giải đáp.

Hàn Khải chờ đến có chút khó chịu, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ treo tường, thật vất vả mới đợi đến giờ tan tầm, lập tức vọt đến phòng làm việc của Mã Duyệt như một làn khói, kéo người đi thật nhanh, Mã Duyệt dở khóc dở cười nhìn cậu, đồng nghiệp trong phòng còn nghĩ, trời rõ như ban ngày mà có người lại dám đi bắt cóc, kết quả là nhìn thấy nụ cười trên vẻ mặt dung túng của Mã Duyệt bị bắt đi mới tiếp tục hoàn thành công việc của mình, dù sao ai cũng không muốn phải ở lại công ty tăng ca.

Về đến nhà, bên trong chỉ còn lại một mình Dương Tử bận rộn ở phòng bếp, đợi đến lúc ăn cơm vẫn không thấy Hàn Nhật Chiêu về.

“Hôm nay anh hai lại tăng ca?” Hàn Khải vừa ăn vừa hỏi.

“Ừm, nhưng cũng không quá lâu.” Dương Tử mỉm cười múc canh cho hai người, “Em cứ ăn từ từ, không ai giành với em.”

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải mà cảm thấy buồn cười, thấy Dương Tử đi vào phòng bếp, lập tức đến bên tai Hàn Khải khẽ nói: “Cậu ăn nhanh như vậy làm gì? Không phải cứ ăn như cướp là có thể đến mười hai giờ ngay đâu.”

“Tôi biết.” Hàn Khải gật đầu, vừa bỏ thức ăn vào miệng, vừa nói: “Nhưng mà không không chế được.”

Mã Duyệt bật cười, người này sao lại đáng yêu như thế.

Ăn cơm xong không bao lâu, Hàn Khải lấy cớ phải bàn chuyện làm ăn với Mã Duyệt, lập tức trở về phòng, để một mình Dương Tử ở lại phòng khách.

“Cậu đoán xem thứ kia sẽ đến gặp chúng ta bằng cách nào?”

“...” Mã Duyệt lấy một quyển sách trên kệ, nghiêng người tựa vào mép giường lật sách, không trả lời.

Hàn Khải vẫn ngồi lắc lư bên cạnh, lẩm bẩm: “Có thể là một luồng sương đen, cũng có thể là... vẻ ngoài rất kinh khủng?”

“...”

“Cậu nói xem chúng ta có cần mở máy tính ra không, nói không chừng thứ kia có thể bò qua từ màn hình.”

Cậu xem Sadako quá nhiều rồi.

Mã Duyệt không nhin được, khép sách lại, cẩn thận nhìn Hàn Khải, nói: “Cậu... đang sợ sao?”

“Nói vậy,” Hàn Khải liếc mắt trừng Mã Duyệt, “Tôi... tôi... tôi sợ cái gì chứ?”

Mã Duyệt nở nụ cười: “Sợ thì cứ nhận, không thì tôi để thứ đó đến chỗ khác tìm tôi?”

“Không được! Chuyện này tôi cũng có phần, không thể bỏ tôi lại.” Hàn Khải lập tức từ chối.

Cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì mà lại hấp tấp, rõ là...

Mã Duyệt lắc đầu: “Tuỳ cậu vậy, thành thật mà nói tôi cũng không biết thứ đó là gì, nhưng đại khái có thể đoán được một chút. Cũng sẽ không quá kinh khủng đâu, nếu thật sự quá ghê rợn thì cậu cứ nhắm mắt lại nói chuyện là được.”

“Hả... vậy cũng được sao?”

“Không được, đùa cậu thôi.”

“...” Hàn Khải ném một cái gối qua, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở máy tính lên, dĩ nhiên không phải để cho thử kia bỏ xuyên qua, mà là nghĩ dùng nó giết thời gian cũng không tồi.

Thấy Hàn Khải rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, Mã Duyệt cười cười, tiếp tục mở cuốn sách trên tay ra.

Nhất thời trong phòng ngủ không còn tiếng nói chuyện nữa, chỉ còn tiếng lật sách loạt soạt, tai nghe truyền ra tiếng bắn súng, cùng với tiếng mắng chửi của Hàn Khải.

Nhìn người lúc này còn bất an đã nhập tâm vào trong cuộc chiến ảo, Mã Duyệt bất đắc dĩ lắc đầu, tính cách ngay thẳng của Hàn Khải thật không hề thích hợp để trêu chọc đến những thứ phiền toái này, bởi vì chỉ làm cho Hàn Khải trở nên phiền lòng hơn, phải mau giải quyết xong mới được.

“Các người thật nhàn nhã.” Một âm thanh xa lạ phá vỡ sự yên tĩnh và dòng nước ấm áp trong phòng.

Mã Duyệt khép sách lại nhìn ‘người’ trước mắt: “Đợi đã lâu.”

Người vừa tới cong cong khoe miệng: “Hình như cậu cũng không ngạc nhiên nhỉ.”

“Ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.”

“Thật không hổ là người Mã gia xảo trá âm hiểm.”

“Cảm ơn đã khen.”

Hàn Khải nhìn thứ nhẹ nhàng bay bay bên cạnh, nói trong lòng không sợ là không thể, nhưng không ngờ người đến lại có dáng vẻ này, trong lúc nhất thời cũng quên mất nên nói gì.

Người vừa tới quay đầu nhìn Hàn Khải một chút, khẽ nhíu mày: “Cậu không nói là sẽ có người khác.”

Nói trước thì sẽ không hiện hình.

“Cậu ấy và tôi không có gì khác nhau.” Mã Duyệt nhàn nhạt nói.

Bởi vì câu này mà con tim Hàn Khải vô cùng ấm áp, nỗi lo và sự sợ hãi cũng ít đi rất nhiều, lúc này mới

nhớ phải mở miệng nói: “Xin hỏi cô là...”

“Ta là Câu Hồn sứ giả...”

“Hả? Là đầu trâu mặt ngựa?” Không đợi người vừa đến nói xong, Hàn Khải lập tức ngạc nhiên kêu lên, “Sao có thể được, không phải đầu trâu mặt ngựa rất xấu sao? Làm gì có một cô gái xinh đẹp mặc váy liền màu đen?”

—

CHÚ THÍCH

(1) Thường tâm duyệt mục – vui lòng đẹp mắt – : ý chỉ sự yêu thích, mê say.

18. Quyển 2 - Chương 6

Người được gọi là cô gái xinh đẹp cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ cười với Hàn Khải, thẳng thắn mà nói, đôi khi người này đặc biệt đáng yêu. Cô lắc đầu, nói tiếp: “Ta vẫn chưa nói hết, ta là trợ thủ của Câu Hồn sứ giả Bạch Thập Tam ở địa ngục. Các cậu có thể gọi ta là Thanh. Hơn nữa Câu Hồn sứ giả không phải là đầu trâu mặt ngựa, bọn họ chỉ phụ trách dẫn đường cho linh hồn, nhưng phải cần ông chủ ta ra tay thì mới có thể xuất hồn.”

“Hắc bạch vô thường?”

“Hửm... cậu cũng có thể gọi như thế. Nhưng ông chủ của ta không thích cái tên này.

“Bạch Thập Tam? Vậy trên ông ta còn có Bạch Thập Nhị? Bạch Thập Nhất?”

Thanh nhìn Mã Duyệt, im lặng xin giúp đỡ.

Mã Duyệt buồn cười kéo Hàn Khải ngồi xuống bên cạnh mình, Hàn Khải nhìn vẻ mặt cười cười của Mã Duyệt, có chút ngượng ngùng nói: “Tôi chỉ tò mò thôi.”

Lúc đảo mắt nhìn Thanh lần nữa, cô đã đổi vị trí ngồi trên bàn máy tính.

“Nói chính sự đi, lần này tới gặp các cậu, ông chủ ta dù không vui vẻ gì nhưng vẫn ngầm cho phép. Cho nên các cậu có vấn đề gì, nếu có thể nói ta nhất định sẽ nói cho các cậu biết.”

Nói cách khác chính là, nếu không thể nói thì cũng sẽ nhất định không nói.

Mã Duyệt mỉm cười, thật ra hẳn không hề muốn có liên hệ với người côi dưới, nhưng nếu đã có quan hệ đến chuyện này, vậy cũng hết cách.

Hàn Khải suy nghĩ một chút, hỏi một vấn đề mà mình muốn biết nhất: “Cô vào trong máy tính của những người đó để tìm cái gì?”

Thanh suy nghĩ một chút giống như đang ngẫm xem có thể giải đáp vấn đề này hay không.

“Ta nghi ngờ có thứ gì đó trong máy tính của bọn họ trước khi chết, tuy rằng sau khi chết đã bị thủ tiêu, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được âm khí bên trong cho nên muốn thử xem có tìm được manh mối gì bên trong hay không, không ngờ lại bị các cậu phát hiện.”

Mã Duyệt hỏi: “Vì sao Bạch Thập Tam phái cô đến điều tra ở đây, còn nữa, cô đã tìm ra cái gì?”

Thanh cười đến cò chút quái dị: “Mã Duyệt, vậy là hai câu hỏi rồi. Quên đi, chuyện này ta có thể trả lời cậu, nhưng có vài việc ta không thể nói rõ. Nguyên nhân ta tới điều tra là vì không thấy hồn phách của những người chết trong công ty này, đến bây giờ, ngoại trừ âm khí khiến ta cảm thấy có hơi quen thuộc thì chính là việc này.”

Một tờ giấy xuất hiện trên tay Thanh.

“Có thể cho tôi xem chút không?” Mã Duyệt hỏi.

Không ngờ Thanh lắc đầu: “Xin lỗi, ông chủ Bạch đã dặn không thể cho cậu xem thứ này.”

“Vì sao?”

“Ông ta không nói.”

Mã Duyệt biết, bằng bản lĩnh bây giờ của mình, cho dù có dùng hết sức cũng không thể cướp được vật trên tay Thanh trong khi phải bảo vệ Hàn Khải lẫn bản thân mình, ngay lập tức dừng lại ý định ra tay.

“Nói đi, mau nói yêu cầu của cô.”

“Không hổ là người của Mã gia, quả nhiên đã quen với việc suy tính và bị suy tính.” Thanh nở nụ cười.

“Hình như cô rất có thành kiến với người của Mã gia.”

Thanh nhún vai, không trả lời vấn đề đó, chỉ nhìn Mã Duyệt nói: “Ta muốn cậu giúp ta tìm lại những hồn phách bị đánh cắp, đương nhiên ta sẽ giúp cậu trong phạm vi mình có thể.”

“Tại sao lại là tôi? Nếu ngay cả cô ra tay cũng vô dụng, vậy tại sao lại nghĩ một người suýt chút nữa bị lạc đường trong ảo cảnh của cô ra tay sẽ hữu dụng?”

Thanh suy nghĩ một chút, trả lời: “Ta cũng không muốn tìm cậu, nhưng sau khi cậu lọt vào ảo cảnh của ta vào ngày hôm đó, ta rất ngạc nhiên, trên người cậu có mùi rất giống với âm khí trong máy tính của những người đó, trên người cậu còn nặng hơn rất nhiều.”

Đường như Mã Duyệt nhớ tới điều gì đó, hỏi: “Vậy tại sao cô lại nghĩ chuyện lần này không phải do tôi làm?”

Thanh lắc đầu: “Tuy mùi giống nhau, nhưng rõ ràng luồng khí đó không phải của cậu mà nó giống như bị ai đó gieo vào thân thể cậu, hơn nữa còn là không lâu trước đây, nên ta đoán cậu nhất định có manh mối của người kia.”

Nghe đến đó, Hàn Khải cũng chợt tỉnh: “Mã Duyệt, là... người kia?”

Mã Duyệt gật đầu, nói: “Tôi đã giao thủ với hắn ta ở Mã gia, đi vào kết giới của hắn, có lẽ là lúc đó.”

”Không đơn giản như vậy, mùi trên cơ thể cậu có tác dụng theo dõi.” Về mặt Thanh có chút hả hê, thấy Mã Duyệt nhú mày, Thanh cười nói: “Yên tâm đi, lần trước, lúc tra xét mùi trên cơ thể cậu, ta đã tiện tay khử nó giúp cậu.”

“Cảm ơn.”

“Không cần, ai bảo ta cũng cần sự trợ giúp của các cậu.”

Vậy nên nói là cô đã quyết định tính kế với Mã Duyệt kể từ lúc đó rồi sao? Hàn Khải có chút không vui nghĩ.

Mã Duyệt dù im lặng bình tĩnh, nhưng suy nghĩ trong đầu vẫn không dừng lại, Hạ Quân Hàng hạ truy tung thuật lên người mình mà bản thân mình lại không hề cảm nhận được gì, chỉ như thế cũng đủ để giải thích rằng sức mạnh của Hạ Quân Hàng cao hơn hắn, còn người tên Thanh này, e rằng sẽ không thấp hơn Hạ Quân Hàng, nếu không thì đã không thể hoá giải phép thuật của hắn ta dễ dàng như vậy. Nhưng với bọn họ mà nói, Mã Duyệt chỉ là ruồi muỗi, rốt cuộc là vì sao Hạ Quân Hàng lại hạ truy tung thuật lên người hắn, hắn ta muốn truy tìm cái gì?

Theo bản năng nhìn Hàn Khải, Mã Duyệt cau mày, mong rằng... không phải là kết cục mà mình không muốn nhìn thấy nhất.

Suy nghĩ một hồi, Mã Duyệt bất đắc dĩ cảm giác rằng cho dù Thanh không nói, bản thân mình vẫn phải tìm ra Hạ Quân Hàng. Nếu đã thế, vậy không bằng dùng sự trợ giúp lớn nhất từ cô.

Mã Duyệt gật đầu với Thanh: “Tôi chấp nhận yêu cầu của cô. Vậy bây giờ có thể cho tôi xem tờ giấy kia một chút không?”

Không ngờ Thanh vẫn lắc đầu: “Ông chủ nói vẫn chưa đến lúc, đến khi cần thiết, tự nhiên sẽ cho cậu xem.”

Mã Duyệt cũng không miễn cưỡng nữa, Thanh đưa cho Mã Duyệt một cái lông vũ, nói chú ngữ sử dụng cho Mã Duyệt.

“Nếu như điều tra được gì hoặc có việc gì cần trợ giúp, dùng nó là có thể liên lạc với ta.”

Mã Duyệt gật đầu, cất lông vũ.

Nếu đã thoả thuận xong xuôi, hai bên cũng tạm thời được coi là quân đồng minh, đương nhiên phải thương lượng bàn bạc với nhau.

Tuy Hàn Khải cảm thấy rất mệt, nhưng vẫn kiên trì ngồi bên cạnh, không biết vì sao cậu cũng theo bản năng không muốn để Mã Duyệt đơn độc đối mặt với tất cả.

Nghe Mã Duyệt qua loa kể lại chuyện giữa họ và Hạ Quân Hàng, Thanh im lặng giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Bây giờ cũng đã trễ, ta nên quay về phục mệnh, ông chủ còn chờ tin tức của ta.”

Mã Duyệt gật đầu, cũng không nhiều lời giữ người ở lại.

Trong nháy mắt Thanh đã biến mất khỏi căn phòng.

Nhìn dáng vẻ mệt đến không còn chịu nổi của Hàn Khải, Mã Duyệt có chút buồn cười, nhưng cũng có hơi đau lòng.

“Hàn Khải, dậy mau, lên giường rồi ngủ.”

“Hửm... Cô ấy đi rồi?” Hàn Khải dụi dụi mắt.

“Ừm.”

“Cậu nghĩ thế nào?” Hàn Khải vừa bò lên giường vừa mệt mỏi hỏi.

“Không có gì tốt cả, có nhiều chuyện cô ta gạt chúng ta, không chịu nói ra.”

Hàn Khải kéo chăn, nhắm mắt lại, nửa mê nửa tỉnh nói với Mã Duyệt: “Chúng ta điều tra được gì cũng đừng nói cho cô ta biết, tôi không thích cô ta.”

Mã Duyệt mỉm cười, “Được, nghe lời cậu, mau ngủ đi.”

Hàn Khải mệt lả người, mới nằm xuống ba phút đã vào mộng đẹp, còn Mã Duyệt lại không ngủ được.

Cảm giác như vậy thật không dễ chịu.

Những chuyện lúc trước dễ dàng quá mức, Mã Duyệt mỉm cười tự giễu, những thứ dễ dàng khiến mình cảm giác như không có gì mà không làm được. Đến lần này, dù là đối thủ hay đồng minh đều có sức mạnh cao hơn mình, loại cảm giác bị áp chế này, Mã Duyệt không thích.

Quay đầu lại nhìn Hàn Khải đã ngủ say, đầu óc khẽ động, chậm rãi đứng lên, bày ra kết giới cảm ứng quanh Hàn Khải, dặn dò Liệt ở bên cạnh trông chừng. Còn bản thân mình thì triển dịch chuyển tức thời, rời khỏi phòng.

Quả nhiên là linh lực vẫn không đủ, Mã Duyệt tự nhìn vị trí dịch chuyển của mình. Thuật dịch chuyển tức thời của hắn chỉ có thể miễn cưỡng mang hắn ra khỏi nhà Hàn Khải, đến hành lang trước thang máy.

Phải trở nên mạnh hơn.

Trước đây chưa từng có suy nghĩ này trong đầu, nhưng bây giờ nó lại chiếm hết toàn bộ ý nghĩ trong đầu Mã Duyệt.

Bởi vì, hắn có người cần phải bảo vệ...

Mã Duyệt về lại nhà mình, lấy ra toàn bộ đạo thuật mình tìm được lần sách có liên quan, bắt đầu nghiên cứu.

Sau khi xem qua mới phát hiện, hình như những quyển sách thông thường này chỉ có chút ít, so ra bí thuật của Mã gia còn cao siêu hơn, phép thuật cao thâm như vậy, Mã Duyệt biết mình bây giờ vốn không còn cách nào ngoài tu luyện.

Trước đây từng nghe cha nói, thời điểm tu luyện tốt nhất trong ngày là giờ Tí và giờ Mẹo, Mã Duyệt tính toán tình hình của mình, tu luyện vào năm giờ sáng thì không thể không khiến người khác phát hiện, vẫn

nên chọn mười một giờ đêm đến một giờ sáng.

Quyết định phương pháp tu luyện xong, nhìn thời gian đã gần ba giờ, Mã Duyệt không ở lại lâu, thu dọn đồ đạc về lại nhà Hàn Khải.

Người trên giường đang nghiêng người ngủ say, không biết tại sao Liệt lại bị cậu ôm lấy, Liệt thấy Mã Duyệt trở về lập tức vội vàng xin giúp đỡ.

“Mã Duyệt, nhanh lên một chút, bảo cậu ta buông tôi ra.”

Mã Duyệt cười: “Tự cậu không thể sao?”

“Được, nếu cậu không để ý đến hai cánh tay của cậu ta.”

Mã Duyệt mỉm cười kéo tay Hàn Khải để Liệt nhảy ra.

Liệt vừa tĩa lớp lông vũ bị làm rối, vừa hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Về nhà một chuyến, sửa sang lại ít đồ. Liệt, bắt đầu từ tối mai, có lẽ mỗi ngày tôi đều phải đi một lúc, khi đó làm phiền cậu trông Hàn Khải.”

Liệt không nói gì, ngẩng đầu nhìn Mã Duyệt, thấy hắn không giống như nói đùa, đầu óc của Liệt khẽ động: “Được, không thành vấn đề, cứ đi làm chuyện mà cậu muốn làm.”

Mã Duyệt gạt đầu, không nói gì thêm, thời gian đã không còn sớm, hắn muốn tranh thủ thời gian để ngủ bù.

Trong phòng lại yên tĩnh...

Trong một căn phòng âm u, một người mặc đồ trắng ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn cô gái áo đen trước mặt, nghe cô báo cáo mọi việc, lông mày có hơi bắt đầu nhíu lại.

“Ông chủ,” cô gái cẩn thận mở miệng hỏi, “chuyện này, không nói cho bọn họ biết sẽ ổn sao?”

“Vẫn chưa đến lúc.”

“Vâng, thuộc hạ đã hiểu.”

Người đàn ông mặc đồ trắng đứng lên, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trước bình minh luôn là lúc tăm tối nhất, không phải vậy sao?

19. Quyển 2 - Chương 7

Nửa đêm, người trên đường rất thưa thớt, chỉ có ngọn đèn đường vẫn đang chiếu sáng cho mọi người. Bình thường tài xế taxi cũng không thích lái vào ban đêm, những lúc mệt mỏi như thế, dễ gặp phải chuyện không may thì không nói, có khi còn dính trúng mấy thứ... không sạch sẽ.

Một chiếc taxi chạy lướt qua cửa tiểu khu, nhìn thấy một chàng trai đang vẫy tay. Mái tóc dài của chàng trai được cột ở phía sau, bộ quần áo đơn giản cũng không thể che ánh hào quang tỏa ra từ người cậu ta. Người tài xế đang do dự xem có nên ngừng lại hay không thì lại trông thấy nụ cười của chàng trai kia, sau đó lập tức đạp phanh theo bản năng.

Nụ cười đó, có hương vị làm người ta ấm lòng.

“Làm phiền chú đến tiểu khu X.”

Tài xế tỉnh táo lại: “À, được, trẻ như thế này rồi mà tiên sinh còn phải đi xa thế à.”

“Đúng vậy,” chàng trai nở nụ cười dịu dàng, “về nhà lấy ít đồ.”

“À. Ra thế.” Dù tài xế cảm thấy có hơi lạ nhưng cũng không nói thêm cái gì nữa.

Mã Duyệt thường xuyên ra khỏi nhà Hàn Khải vào nửa đêm đã được gần một tuần.

Hắn tựa đầu lên lưng ghế, gần đây hơi bận nên hắn có tiêu hao chút thể lực, nhưng được tăng cường cũng không ít. Nhiều năm qua, hắn vẫn luôn tự hỏi sự tồn tại của mình có tác dụng gì? Nhưng mỗi lần đều không có được câu trả lời nào.

Vậy mà lần này, hắn cảm nhận được sự kiên định và thoả mãn trước nay chưa từng có, cho dù tương lai còn phải đối mặt với những thứ có lẽ còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với tưởng tượng của mình.

Cũng chính vì biết nguy hiểm nên lại càng không muốn bó tay chịu chết.

Còn nhớ lúc trước ở nhà, tuổi còn nhỏ, những thứ hắn học đều là các chú ngữ dễ hiểu và một vài lý thuyết đạo thuật của hệ thống. Tuy Mã Duyệt hiểu bài rất nhanh, nhưng bởi vì ngày thường tu luyện không đủ nên dẫn đến việc thiếu linh lực, và dĩ nhiên sử dụng đạo thuật cũng không giống người khác.

Ví dụ như, nếu chú Nguyên chỉ cần dịch chuyển tức thời năm lần là có thể đi từ Mã gia lão trạch ở sâu trong núi đến nhà Mã Duyệt thì hẳn phải dịch chuyển tức thời mười lần mới có thể đi từ nhà Hàn Khải về lại nhà mình.

Đây chính là chênh lệch thực lực, cho dù Mã Duyệt không muốn thừa nhận chuyện này.

“Khách, đến rồi.”

“Cảm ơn chú.”

Trả tiền xuống xe, Mã Duyệt đi thẳng vào cửa tiểu khu, bây giờ trên đường có rất ít người, gần như là ngay cả một bóng người cũng không có, chỉ có thể nhìn thấy những người qua lại trong phòng bảo vệ.

Về đến nhà, Mã Duyệt nhanh tay lấy một cái hộp hình vuông ra, mở nắp để sang một bên, bắt đầu ngồi xuống tĩnh tọa.

Cái hộp này là do hai ngày trước chú Nguyên đến thăm nhất quyết đưa cho hắn.

Chú Nguyên nói, trong hộp là một miếng ngọc cổ có linh tính, không những có khả năng trừ tà ngăn cản tai ương, mà còn có tác dụng hội tụ linh lực, sử dụng nó lúc tĩnh tọa, tốc độ gia tăng linh lực tuyệt đối sẽ nhanh gấp mấy lần trước kia. Chú Nguyên còn nói, kể từ sau khi Mã Duyệt lấy bí thuật đi thì Mã Thần cũng bắt đầu tìm miếng ngọc cổ này khắp nơi, trải qua rất nhiều khó khăn mới tìm được rồi dặn chú Nguyên tranh thủ mang tới, nói Mã Duyệt hoàn toàn có thể sử dụng nó.

Mã Duyệt không từ chối, tấm lòng này của cha khiến hắn cảm thấy vô cùng phức tạp, nhưng cũng không muốn khiến cho cha mình thất vọng.

Hơn nữa, đối với hắn mà nói, bây giờ thật sự rất cần cái này.

Trong vài ngày ngắn ngủi, Mã Duyệt đã cảm nhận được mình thay đổi, một lần dịch chuyển tức thời của hắn đã đủ để đi từ nhà Hàn Khải ra ngoài hẻm nhỏ. Tuy không sử dụng cái này thường xuyên vì sẽ hù người khác sợ nhưng lại là phương pháp tốt để kiểm tra linh lực của mình.

Mã Duyệt đang chờ đến một ngày mình có thể dịch chuyển tức thời từ trong phòng Hàn Khải thẳng đến căn phòng tu luyện của mình, như vậy là... tiết kiệm được tiền đi taxi.

Giống như thường này, Mã Duyệt luyện tập xong rồi về nhà Hàn Khải, người trên giường vẫn ngủ say như trước, Liệt tỉnh dậy liếc mắt nhìn Mã Duyệt, sau đó nhắm mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Mã Duyệt cũng không hiểu vì sao mình không muốn cho Hàn Khải biết chuyện mình tập luyện, có lẽ vì hắn muốn mình vẫn là người không gì không làm được trong mắt Hàn Khải.

Bây giờ đã ba giờ sáng.

“Cậu về rồi à.” Mã Duyệt đang thay quần áo, nghe thấy giọng nói phía sau, vội vàng xoay người, Hàn Khải đang ngồi trên giường dụi dụi mắt.

“Tôi làm cậu thức giấc?”

“Không phải, sao lại trễ như thế.”

“Không có đi đâu cả, chỉ làm vài chuyện thôi. Ngủ mau, sáng mai còn phải đi làm.”

“Ừm...” Hàn Khải nằm xuống tiếp tục ngủ, Mã Duyệt nhìn cậu cười một tiếng, người này, rốt cuộc là có tỉnh không? Hay là đang mộng du?

Sáng ngày hôm sau, Mã Duyệt và Hàn Khải cùng nhau ra ngoài ngồi tàu điện đến công ty, bởi vì đi sớm nên trên tàu điện cũng không đông lắm, Mã Duyệt suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nói ra thắc mắc trong lòng mình.

“Hàn Khải, đêm qua cậu...”

“Sao? À, cậu nói chuyện cậu ra ngoài vào nửa đêm hôm qua?”

“Ừm, cậu không tò mò sao?” Mã Duyệt cảm thấy khó hiểu, với tính cách của cậu, sao lại dễ dàng không hỏi hán đi đâu?

“Có gì để tò mò đâu, không phải cậu về nhà tu luyện sao?” Hàn Khải khó hiểu nhìn Mã Duyệt.

“Ai nói cho cậu biết?”

“Liệt, tôi biết từ mấy ngày trước.”

Mã Duyệt hơi ngạc nhiên, đột nhiên bật cười, Liệt? Chờ chết đi...

Hàn Khải run lên, vì sao Mã Duyệt lại cười ghê rợn như vậy?

Liệt đang trốn trong túi đột nhiên cảm giác được một luồng khí lạnh xẹt qua lưng chim, lắng nghe cuộc đối thoại bên ngoài, thậm chí, chẳng lẽ... đã nói cái gì không nên nói?

Lúc hai người đến công ty, thời gian còn sớm hơn ngày thường rất nhiều, Hàn Khải trở lại phòng làm việc của bộ phận mua sắm không thấy ai, cậu chậm rãi đi đến chỗ ngồi của mình, mở máy tính ra chuẩn bị chỉnh lý tài liệu của mấy ngày hôm trước. Đột nhiên một bóng đen xẹt qua cửa sổ, Hàn Khải lập tức đứng lên chạy đến bên cửa sổ, nếu không nhìn lầm, bóng đen lúc này... rơi từ phía trên xuống.

Nhìn xuống cửa sổ, mặt Hàn Khải biến sắc.

Quả thật ‘hắn ta’ không hề ngừng hành động.

Đây là người thứ tư.

Không kịp ngoảnh lại nhìn tài liệu mình đang chỉnh lý, Hàn Khải cầm điện thoại gọi cho Mã Duyệt: “Alô, cậu thấy không?”

“Cái gì?”

“Có người nhảy lầu.”

“Đứng dưới lầu chờ tôi, tôi đến ngay.”

Nói xong, hai người lập tức cúp điện thoại, xông đến chỗ của người có thể gọi là ‘thi thể’.

Hàn Khải không báo cảnh sát ngay, mặc dù con đường dưới lầu không có nhiều người, nhưng chắc chắn sẽ có người phát hiện, vậy nên việc báo cảnh sát cũng sẽ có người làm, chuyện bây giờ Hàn Khải và Mã Duyệt muốn làm chính là tới xem có thể phát hiện cái gì đặc biệt trước khi cảnh sát đến hay không mà thôi.

Hàn Khải đến dưới lầu trễ hơn so với Mã Duyệt, cậu ngồi xổm xuống, không đụng vào thi thể mà chỉ im lặng quan sát. Thi thể nằm đối diện mặt đất, nói cách khác, rất có thể là do tự mình nhảy xuống chứ không phải do người khác đẩy, bởi vì văn phòng làm việc của Mã Duyệt ở hướng khác nên không nhìn thấy người rơi xuống. phòng làm việc của Hàn Khải ở tầng mười, vậy người này chỉ có thể làm việc ở tầng mười trở lên, nhưng tầng mười trở lên trừ bộ phận kế toán ra thì đều là phòng làm việc cao cấp của công ty.

Mã Duyệt không ngồi xổm xuống nghiên cứu như Hàn Khải mà lặng lẽ đứng bên cạnh quan sát xung quanh, âm khí của toà nhà này lại nặng hơn so với lúc mới tới, có phải nó đang giải thích cho việc năng lượng của thứ kia cũng đang không ngừng ngưng tụ hay không? Nhưng rõ ràng buổi tối hoạt động tương đối dễ dàng hơn, vậy tại sao phải chọn ban ngày...

Đang suy nghĩ, Mã Duyệt chợt nhìn thấy một cái bóng trắng thoáng qua ở góc đường.

“Hàn Khải, về phòng làm việc, dẫn Liệt theo, không được đi đâu hết.”

Mã Duyệt vội vàng bỏ lại những lời đó rồi hấp tấp đuổi theo.

Hàn Khải đứng lên nhìn hướng Mã Duyệt biến mất, khẽ nhăn mày, nhưng vẫn nghe lời trở về phòng làm việc, cậu biết chắc chắn Mã Duyệt đã phát hiện ra gì đó, nhưng cậu không thích thế này, người kia luôn tự mình gánh vác mọi thứ. Hàn Khải biết mình chẳng những không giúp được gì, mà còn sẽ gây thêm phiền phức cho hắn, nhưng vẫn không thích loại cảm giác này.

Mã Duyệt truy đuổi được vài phút cũng cảm thấy không ổn.

Hắn chắc chắn bóng trắng lúc nãy không phải người bình thường, mà cũng có thể vốn không phải là con người.

Bởi vì hắn phải sử dụng tới chú thuật dịch chuyển tức thời.

Không biết người kia vô tình hay cố ý, cứ li mỗi lần dịch chuyển đều nằm trong giới hạn Mã Duyệt có thể chịu được, nhưng liên tục tiêu hao linh lực khiến Mã Duyệt cảm thấy có chút mệt mỏi.

Dừng bước lại quan sát, không ổn, cảnh vật xung quanh đã nói rõ rằng bây giờ hắn không còn ở trong thành phố nữa.

“Nếu dẫn tôi tới gặp mặt, vậy hãy ra mau đi.” Mã Duyệt quyết định ngồi trên cỏ nói.

Trong không khí truyền đến tiếng cười khẽ.

Là giọng của phụ nữ.

“Hoá ra người của Mã gia cũng có chút tài nghệ trong việc này, thật không biết...” Người phụ nữ lẩm bẩm đi đến trước mặt Mã Duyệt, Mã Duyệt vẫn chưa hiểu được lời này của cô ta có ý gì.

“Cô là ai?”

“Hửm, cậu hỏi tên bây giờ của tôi, hay là tên trước kia?”

“Lý Thư Doanh?”

“Cậu có thể gọi tôi là Ôn Dĩnh.”

Mã Duyệt tìm tòi trong đầu một chút, cái tên này thật sự quá phổ biến, không tìm được bất kì hình ảnh nào.

“Không cần suy nghĩ, cũng không cần đi thăm dò, cậu không điều tra ra được đâu.” Giọng điệu tự tin của người phụ nữ khiến cho Hàn Khải không thể không tin cô ta nói thật.

“Vì sao dẫn tôi đến?”

“Tôi dẫn cậu tới? Tôi chỉ về nhà mà thôi, cậu làm tôi oan uổng quá.” Người phụ nữ có chút oan ức nói.

Mã Duyệt không nhúc nhích nhìn cô ta.

“Được rồi, thật ra có người giao việc cho tôi làm, tôi không thể từ chối anh ấy, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Nói đi.” Mã Duyệt có chút không muốn giao tiếp với những người quý quái.

Ôn Dĩnh như đang suy nghĩ làm sao để sắp xếp ngôn ngữ, nghiêng đầu nhìn Mã Duyệt: “Để tỏ lòng thành, anh ấy dẫn tôi có thể nói tên anh ấy cho cậu biết. Lúc trước các cậu gọi anh ấy là Hạ Quân Hàng, bây giờ các cậu có thể gọi là Cố Diệc Thành.”

Mã Duyệt hừ lạnh, không trả lời.

“Cậu không cần điều tra bất cứ tư liệu gì về anh ấy, bởi vì không thể điều tra ra cái gì cả, nói thẳng ra, chúng tôi không phải người của thời đại này.” Hải lòng nhìn ánh mắt Mã Duyệt, Ôn Dĩnh nói tiếp: “Cho tới bây giờ chúng tôi chỉ làm vì một chuyện, một chuyện thật ra không có quan hệ quá lớn tới cậu, cậu hoàn toàn có thể không nhúng tay vào, Diệc Thành nói, anh ấy không muốn làm kẻ thù với người của Mã gia, hi vọng các cậu chủ động buông tay.”

Mã Duyệt suy nghĩ một chút: “Rốt cuộc là các người muốn làm gì.”

“Việc này... tạm thời tôi không thể nói cho cậu biết, chỉ có thể cho cậu biết rằng chuyện này hoàn toàn không làm hại đến Mã gia, nói không chừng còn có thể trợ giúp không ít cho các người.”

“Vậy... Hàn Khải có vai trò gì trong chuyện này?”

Ôn Dĩnh không trả lời ngay, Mã Duyệt thấy cô im lặng niệm chú ngữ giống như đang liên lạc với người khác. Qua hồi lâu mới chậm rãi thương lượng: “Hàn Khải... cậu ta nhất định phải chết.”

“Vậy thương lượng thất bại, tôi sẽ truy cứu chuyện này đến cùng.” Mã Duyệt đứng lên chuẩn bị bỏ đi.

“Mã Duyệt,” người phụ nữ phía sau gọi hần lại, “vì sao cậu lại tình nguyện cược cả tính mạng mình để bảo vệ cậu ta? Cậu ta chỉ là một con người bình thường mà thôi, cậu phải biết rằng, cậu vốn không phải là đối thủ của Diệc Thành, nói không chừng còn liên lụy đến toàn bộ Mã gia, cậu...”

“Bởi vì tôi không tin các người, tôi không hề biết gì về kế hoạch của các người, các người nói với tôi không ảnh hưởng thì sẽ không ảnh hưởng? Tôi không tin các người.” Nói xong, Mã Duyệt bước nhanh rời khỏi đó, chỉ bỏ lại một câu: “Nếu thật lòng muốn thương lượng, vậy bảo hân ta tự đến tìm tôi.”

Mã Duyệt không hiểu vì sao mình lại cố chấp với chuyện của Hàn Khải như vậy, hân cũng không muốn biết rõ, hân chỉ biết là mình muốn làm thế, vậy đã đủ.

20. Quyển 2 - Chương 8

Trở về công ty, Mã Duyệt ngồi chờ ra trên ghế.

Lúc đuổi theo Ôn Dĩnh có hơi ‘dùng sức quá độ’ nên khi về không dám dùng phép thuật nữa, nhưng ai ngờ đầu ngọn núi kia lại không gần tí nào, Mã Duyệt phải đi một hồi lâu mới tìm được một trạm dừng để bắt xe. Liếc nhìn sắc mặt của quản lý bộ phận, tuy đã nhờ Hàn Khải nói dối xin nghỉ nửa buổi giúp hân, nhưng quản lý vẫn có chút không vui.

Được rồi, Mã Duyệt thừa nhận là nửa buổi không đủ, lúc trở về công ty đã gần giờ tan tầm.

Chẳng lẽ lần này lại vì nghỉ quá nhiều mà bị bắt xin thôi việc nữa sao...

Mã Duyệt cười khổ một cái, cho dù là vậy thì vẫn có một số việc không thể không lo.

Hàn Khải theo lệ chạy đến tầng sáu tìm Mã Duyệt cùng nhau về nhà. Trong thang máy, Mã Duyệt nhìn vẻ mặt ấp a ấp úng muốn nói lại thôi của cậu, nhin không được nên mỉm cười quảng tay qua cổ cậu, khẽ nói: “Về nhà rồi nói cho cậu biết.”

Luồng hơi nóng trượt qua tai Hàn Khải, Hàn Khải hơi ngẩn ta, ngơ ngác nhìn Mã Duyệt gật đầu một cái.

Mãi cho đến lúc ăn cơm tối, vẻ mặt Hàn Khải vẫn còn ngơ ngác.

Tại sao phải đặc biệt chú ý đến Mã Duyệt, tại sao mỗi lần đụng đến cậu ta đều giống như thăng ngục, tại sao chỉ cần không nhìn thấy cậu ta là lại thấy không yên tâm, tại sao lại tình nguyện cho cậu ta ngủ bên cạnh mình, tại sao lại vui vẻ chỉ vì hành động trêu ghẹo của cậu ta rồi cảm thấy buồn bã chỉ vì cậu ta không vui...

Đủ loại câu hỏi liên quan đến Mã Duyệt vang lên trong đầu, con tim Hàn Khải chìm trong đau khổ.

Thảm rồi, không phải là... thích cậu ta rồi chứ...

Nhưng mà, cậu ta là nam...

Hàn Khải khi có khi không ăn cơm, sắc mặt hơi trở nên trắng bệch.

“Cậu sao vậy? Khó chịu ở đâu à?” Mã Duyệt có chút lo lắng hỏi.

Dương Tử và Hàn Nhật Chiêu cũng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt hiện lên vẻ lo âu.

Thấy sáu con mắt của ba người đang nhìn mình chằm chằm, ngẫm lại chuyện khi nãy mình suy tính, Hàn Khải cảm giác lỗ tai có hơi nóng lên.

“Không... không có gì, ăn cơm đi, tôi không sao.”

Để chứng minh mình không sao, Hàn Khải ăn cơm thật nhanh, sau đó đứng lên xới thêm chén nữa.

Cậu vừa xới cơm vào chén vừa nghĩ, cái này gọi là gì đây, nếu như mình thật sự có ý với Mã Duyệt, vậy sau này làm sao có thể ở chung một phòng với cậu ta, còn phải ngủ chung giường nữa? Với người luôn nhanh nhẹn miệng như Hàn Khải mà nói, việc lừa dối con tim mình... thật sự là một kĩ năng sống.

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải bỏ đi rồi suy nghĩ, xem ra Hàn Khải vẫn còn đang lo lắng cái gì đó, Mã Duyệt âm thầm hạ quyết tâm, cậu nói “Hàn Khải nhất định phải chết” của người kia, vẫn không nên nói cho cậu biết, tránh cho cậu bị dọa sợ.

Hàn Khải mượn cơ công việc chạy về phòng, Mã Duyệt cẩn thận đóng cửa lại, quay đầu nhìn Hàn Khải, cậu không hề nằm trên cái giường mình luôn yêu thích mà lại ngồi một mình trước bàn vi tính, vội vàng mở máy tính.

“Rốt cuộc là cậu bị cái gì?” Mã Duyệt có chút bất đắc dĩ hỏi, tên gốc này, tưởng mình không nhận ra được cậu ta không ổn sao?

“Không có gì,” Hàn Khải nhìn vẻ mặt không tin của Mã Duyệt, nhấn mạnh, “thật sự là tôi không sao! Đúng rồi, hôm nay cậu gặp ai?”

Lảng sang chuyện khác luôn là chiêu bài tốt nhất.

Mã Duyệt tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng cũng rời khỏi trọng tâm câu chuyện theo cậu: “Gặp Lý Thư Doanh.”

Mã Duyệt nhìn mặt Hàn Khải biến sắc, có lẽ là còn nhớ đến cái gọi là ‘kiệt tác’ lần trước của Lý Thư Doanh.

Nhưng Hàn Khải lại nghĩ, nếu không có cái lần Lý Thư Doanh hạ chú lên người mình, thì cậu và Mã Duyệt, có phải sẽ không thể gặp nhau hay không?

Mã Duyệt chậm rãi đi đến sau lưng Hàn Khải, nhìn trời đêm ngoài cửa sổ, thông thả nói: “Ý của bọn họ là không muốn chúng ta điều tra nữa, không được nhúng tay vào chuyện này, bọn họ nói chuyện đó sẽ không có hại cho Mã gia, cũng không muốn làm kẻ thù với Mã gia.”

“VẬY CẬU...”

“TÔI TỪ CHỐI.”

“Tại sao?” Hàn Khải không hiểu, sau đó suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nói, “Là vì tôi sao?”

“Hàn Khải, cậu tin tôi không?”

“Đương nhiên là tin.” Cho dù phải cược cả cái mạng này.

“Tôi đã nói, tôi sẽ không để cậu xảy ra chuyện.” Mã Duyệt đột nhiên xoay người, bình tĩnh nhìn Hàn Khải.

Hàn Khải cũng cảm giác được ánh mắt sau lưng mình, cậu dừng động tác di chuyển con chuột liên tục trên tay, nặng nề gật đầu: “Tôi hiểu.”

Trong phòng lại yên tĩnh, Hàn Khải im lặng nhấn đủ loại trang web, Mã Duyệt chỉ lặng lẽ đứng phía sau cậu, giống như đang muốn nhìn xuyên qua bụng Hàn Khải xem rốt cuộc cậu đang suy nghĩ gì.

“Hình như ta tới không đúng lúc?” Một giọng nữ lạnh lùng vang lên, “Thật hiếm, các người cũng biết cãi nhau sao?”

“Ai nói với cô là chúng tôi cãi nhau?” Hàn Khải trợn mắt liếc cô.

“Dấu hiệu trong không khí nói cho ta biết. Nó nói rằng các người đang giận nhau.” Cô gái bay đến giữa Hàn Khải và Mã Duyệt, tựa đầu lên vai Hàn Khải.

Mặt Hàn Khải biến sắc, nhanh chóng đứng ra sau lưng Mã Duyệt. Đùa à, tuy cậu đã quen với mấy thứ quỷ quái nhưng không có nghĩa là cậu có thể để mặc cho chúng nó ghé lên người mình, như thế rất khủng khiếp!

Mã Duyệt bước lên trước một bước nhìn cô gái: “Cô tới làm gì?”

“Tôi thăm các cậu một chút.” Thanh ra về không sao cả bay tới bay lui.

“Thôi đi.” Hàn Khải cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

Thanh đứng trên bàn máy tính, thay đổi thành dáng ngồi của người bề trên: “Hôm nay lại mất thêm một hồn phách âm thời.”

“Tôi biết, lúc đó chúng tôi cũng có mặt, hơn nữa, chúng tôi còn tìm được một vài manh mối ngoài dự kiến.”

“Có manh mối?”

Mã Duyệt dừng lại một chút: “Nói đi, rốt cuộc cô chưa nói cho tôi biết chuyện gì? Tờ giấy kia có cái gì?”

“Về chuyện đó, vẫn nên để ta nói cho người biết.” Một giọng nam xa lạ vang lên, Mã Duyệt giống như không hề có chút bất ngờ, vẫn bình tĩnh đứng yên.

Hàn Khải lại muốn ngửa đầu thở dài, những con ma này có ý thức không? Sao lại có thể đi tới đi lui tự do như vậy? Tưởng phòng cậu là cái chợ sao? Cứ thành thói quen rồi sau này Mã Duyệt đi khỏi đây, bọn họ cứ chạy đến mãi thì làm sao?

Mã Duyệt... đi khỏi đây. Đột nhiên Hàn Khải lại cảm thấy trái tim rất khó chịu, cậu không thích như vậy, dù cho chỉ là suy nghĩ một chút.

Linh hồn màu trắng từ từ kết thành thực thể, Hàn Khải cảm giác như tròng mắt mình sắp bị rơi xuống.

Không phải bề ngoài của người kia rất kinh khủng, mà là...

“Anh là Bạch... Bạch Thập Tam?” Hàn Khải ấp úng hỏi.

“Là ta.” Người đàn ông nở nụ cười ung dung.

“Nhưng không phải những người gọi hồn trong địa ngục đều phải mặc quần áo cổ trang sao? Sao anh lại mặc âu phục.” Đã vậy còn là màu trắng, thật muộn tao, Hàn Khải hừ một tiếng, đầu tiên là Thanh, tiếp theo lại là Bạch Thập Tam, bọn họ hoàn toàn làm xáo trộn sự hiểu biết của Hàn Khải về ‘địa phủ’, vô hình chung, Hàn Khải cũng có chút ý định trút hết tâm trạng khó chịu của mình lên người Bạch Thập Tam.

Bạch Thập Tam hơi ngạc nhiên, nở nụ cười: “Các người muốn tranh luận chuyện ta nên mặc quần áo gì hay muốn trên biết trên tờ giấy này có gì?”

Mã Duyệt và Hàn Khải liếc mắt nhìn nhau, xem ra bên kia biết rất nhiều thứ, nếu không phải bị ép, e rằng vẫn chưa lấy ra.

Hàn Khải đánh mắt sang Mã Duyệt. Mã Duyệt nhìn Bạch Thập Tam: “Nếu không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng.”

“Ha ha ha, rất thú vị, ta thật sự rất muốn đấu với ngươi một lần. Nhưng hết cách rồi, ai bảo ta phải cầu cạnh ngươi.” Bạch Thập Tam ra vẻ chẳng sao cả cười một tiếng, đưa đồ trên tay cho Mã Duyệt.

Mã Duyệt cầm lấy xem, quả thật là một mảnh giấy, nhưng mà... những thứ trên giấy có ý nghĩa gì? Hắn không hiểu, nhưng vẫn cố gắng không thể hiện ra bất kì biểu cảm ngạc nhiên hay lúng túng nào.

Mã Duyệt cất tờ giấy vào trong túi áo: “Xin lỗi, tôi mượn nghiên cứu một lát, mấy ngày nữa sẽ trả.”

Mã Duyệt đã lặng lẽ quyết định, ngày mai sẽ liên hệ với chú Nguyên nhờ chú đến đây một lần, có chuyện Mã Duyệt tuy không muốn nhưng vẫn không thể không thừa nhận, công lực của hắn vẫn chưa đủ.

Ví dụ như tờ giấy này, hắn không thể phát hiện ra chỗ không ổn nào cả.

Bạch Thập Tam bất đắc dĩ mỉm cười: “Thật ra không cần, ngươi muốn biết cái gì liên quan đến nó, cứ việc hỏi.”

“Tất cả.” Mã Duyệt vô cùng bình tĩnh.

Bạch Thập Tam nhìn Mã Duyệt, cau mày suy nghĩ một chút, sau đó mới lên tiếng thương lượng: “Tờ giấy trong tay ngươi... bên trên có viết một đoạn chú ngữ, ta nghĩ người của Mã gia nhìn thấy sẽ nhận ra được, không ngờ ngươi cũng không biết.”

Mã Duyệt vẫn không nói lời nào, trước khi hắn hiểu được Bạch Thập Tam muốn làm gì, thì im lặng dĩ nhiên là cách tốt nhất.

Bạch Thập Tam lắc đầu: “Xem ra năm đó ngươi vẫn còn quá nhỏ, vậy nên chưa từng thấy nó.” Sau đó lẩm bẩm tự nói một câu: “Có phải ta đã đặt cược sai rồi không.”

Trong ánh mắt Mã Duyệt loé lên chút âm đạm, Hàn Khải đứng sau lưng hắn hiển nhiên không thể thấy, nhưng cậu vẫn có thể cảm giác được cơ thể Mã Duyệt có hơi run rẩy.

Hàn Khải đang định vươn tay ra kéo hắn, chợt nghe Mã Duyệt thấp giọng hỏi: “VẬY... là vật của anh tôi, có đúng không?”

21. Quyển 2 - Chương 9

Hàn Khải vươn tay ra được nửa chừng thì dừng lại rồi rút tay về.

Trước mặt cậu là một Mã Duyệt xa lạ.

Cậu chưa từng nghe ai nói Mã Duyệt có anh trai, thật ra suy nghĩ lại một chút, ngoại trừ công việc của Mã Duyệt ra thì bản thân cậu hoàn toàn không biết gì về hắn, bao gồm cả việc vì sao hắn lại có một thức thần lợi hại như ‘Liệt’, cái gọi là ‘Mã gia’ rốt cuộc đại diện cho cái gì? Nhà của hắn... ở đâu? Trong nhà có những ai? Tất cả Hàn Khải đều không biết. Hàn Khải tự giễu, rõ là, cái gì cũng không biết mà lại đi tin tưởng hắn như thế.

Hàn Khải im lặng đứng bên cạnh, suy đi tính lại vốn không phải là tính cách của Hàn Khải, nếu đã xác định thì thích chính là thích, còn lo hắn là thần tiên hạ phàm hay sứ giả địa ngục cái gì chứ, cậu tin rằng người này sẽ không làm hại mình, mà ngược lại sẽ liều mạng bảo vệ mình, chỉ vậy là đủ, mặc dù cậu không muốn trở thành đối tượng được bảo vệ.

Lúc này, toàn bộ tâm tư của Mã Duyệt đều được đặt vào tờ giấy, hắn đã quyết định, cho dù Bạch Thập Tam có nói như thế nào đi nữa, hắn cũng nhất định phải đến chỗ chú Nguyên một chuyến, có một số việc hắn không an tâm khi nghe người ngoài nói.

Bạch Thập Tam giống như đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, trong phòng im lặng.

Lâu sau, Bạch Thập Tam chậm rãi bước đến chiếc ghế salon đơn duy nhất trong phòng, ngồi xuống.

“Chuyện năm đó, rốt cuộc ngươi còn nhớ được bao nhiêu?” Bạch Thập Tam hỏi.

“Tôi không hiểu ý...” Mã Duyệt theo bản năng không muốn nhớ lại toàn bộ câu chuyện.

“Có lẽ là khi đó ngươi còn quá nhỏ. Ta nhớ năm đó, anh ngươi cũng chỉ 17 tuổi, với một người mới 10 tuổi đã được thức thần Huyền Vũ công nhận là thiếu niên thiên tài mà nói, khi đó, con đường của cậu ta hẳn là vừa bắt đầu.”

“Đừng nói nữa. Tôi không muốn nghe những chuyện đó.” Mã Duyệt quay đầu, không nhìn Bạch Thập Tam nữa.

Bạch Thập Tam như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nhớ lại: “Mã Thiên... Thật sự là một thiên tài. Tiếc rằng lại mất khi còn là thiếu niên.”

“Tôi bảo ông đừng nói nữa.”

“Cậu ta... vì bảo vệ cậu lúc mười hai tuổi nên mới bị ác quỷ trốn khỏi địa ngục đâm xuyên tim mà chết.”

“ĐỦ RỒI!”

Mã Duyệt không chịu đựng được nữa, nắm đấm tay thật chặt, đánh tới chỗ Bạch Thập Tam.

“Mã... Duyệt...” Lần đầu tiên Hàn Khải nhìn thấy Mã Duyệt như vậy, lo sợ như vậy, bất lực như vậy, so với người dù phải đối mặt với bất kì chuyện gì đều giữ được tự tin, hoàn toàn khác nhau, Hàn Khải không nhận được nữa, đi đến bên cạnh Mã Duyệt, vươn tay ra ôm lấy hắn.

Bạch Thập Tam bị đánh ngã vào ghế salon.

Mã Duyệt cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Trong phòng chỉ còn lại im lặng.

Im lặng một cách quái dị.

Cảm nhận được Hàn Khải đang lo lắng, Mã Duyệt dần dần bình tĩnh lại, đã bao nhiêu năm rồi? Hắn cũng chẳng còn nhớ rõ nữa, năm đó, cả ngọn núi rực lửa đầy trời bao vây toàn bộ Mã gia, bốn mươi chín ác quỷ trốn khỏi địa ngục bị người khác sai khiến tụ tập lại, muốn san bằng Mã gia lão trạch, tuy sau khi nhận được tin nhắn, tất cả mọi người đều quay về, nhưng vẫn khó tránh khỏi thương vong. Mã Duyệt còn nhớ rõ bầu trời phản chiếu lửa đỏ khi ấy, đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ của ác quỷ thật, sứ giả bóng tối bò ra khỏi địa ngục, lúc nhìn nó nhào tới, Mã Duyệt hoàn toàn không thể phản kháng, là anh trai hắn đang chiến đấu bên kia phát hiện ra hắn bị bao vây, lập tức chạy đến chỗ hắn, lúc đầu tất cả đều thuận lợi, nhưng khi Mã Thiên định ôm Mã Duyệt chạy... Đột nhiên một thanh xương nhọn đâm vào lưng Mã Thiên, xuyên qua lồng ngực, đâm tới Mã Duyệt đang nằm trong lòng Mã Thiên.

“Anh...” Mã Duyệt chỉ nhớ lúc đó mình hét lên một tiếng đau thương đến xé ruột xé gan rồi cũng chìm vào hôn mê.

Thanh xương nhọn ấy không chỉ là vũ khí, mà còn được ngâm độc thi, Mã Duyệt chỉ bị cắt ngang một lớp da mà đã phải nằm suốt một tháng mới tỉnh lại thì cũng đủ để biết kết quả của Mã Thiên. Tiếng gọi đầu tiên mà Mã Duyệt nói sau khi tỉnh lại là “anh hai”, nhưng hắn lập tức hiểu rõ, người kia sẽ không về được nữa.

Đề nén nỗi nhớ đã tuôn trào, giờ khắc này Mã Duyệt mới hiểu được, chuyện mình vẫn cho rằng sắp quên, hoá ra lại in sâu vào trong linh hồn mình như thế, trừ khi chết đi, còn không thì chẳng thể nào xoá bỏ.

Vì thế, sau khi hắn được Liệt chấp nhận vào lễ trưởng thành, hắn dứt khoát rời khỏi Mã gia lão trạch.

Cho nên, nhiều năm như vậy vẫn không dám trở về.

Cho nên, Mã Duyệt oán hận cha mình nhiều năm như thế mới nhận ra, thật sự hắn căm giận chính mình nhiều hơn.

Cha nói không sai, nếu như không phải do hắn, anh hai sẽ không chết.

Nhưng việc đã đến mức này, phải làm thế nào đây?

Năm đó anh hai vì bảo vệ mình mà tình nguyện trả giá bằng tính mạng, bây giờ, mình cũng có người muốn bảo vệ.

Mã Duyệt nắm chặt cánh tay đang ôm hông mình, khẽ nói: “Đừng lo, tôi không sao.”

Hàn Khải buông hắn ra, vẫn lo lắng nhìn Mã Duyệt, nhưng không nói ra được một lời an ủi nào, đó là Mã Duyệt mà cậu không hề quen biết, và cũng là thế giới mà cậu không hiểu rõ.

Mãi cho đến khi bên cạnh truyền đến tiếng ho khan, Hàn Khải mới rút bàn tay của mình đang nằm trong tay Mã Duyệt về, đi tới trước máy tính trong phòng Thanh, chờ đến khi Thanh rời khỏi cái bàn mới tiếp tục làm việc với máy tính, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, trời biết lúc này cậu suyết chút nữa...không không chế được.

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải rời khỏi mình, trong lòng có chút mất mát.

Bạch Thập Tam ở bên cạnh có hơi bất đắc dĩ: “Đừng trách ta nhắc lại chuyện đó, bởi vì nếu không nói đến nó, ta không có cách để nói tiếp.”

Mã Duyệt từ từ đi đến trước mặt Bạch Thập Tam: “Nói đi.”

“Người cũng biết, năm đó anh trai người được Huyền Vũ thừa nhận khi chỉ mới mười tuổi là bởi vì cậu ta tự sáng tạo ra một chú thuật có khả năng trói buộc Huyền Vũ trước khi nó chấp nhận. Thành thật mà nói, cho tới bây giờ ta vẫn cảm thấy sợ cái chú thuật đó, ta chưa từng gặp bất kì ai có thể vận dụng hoàn toàn thiên phú của mình một cách tự nhiên bình thường như thế, huống chi năm ấy cậu ta chỉ 10 tuổi. Nhưng ta nghĩ có một việc người vẫn chưa biết, trong khoảng thời gian người hôn mê suốt một tháng năm đó, Mã Thần đã ra lệnh cho tất cả mọi người không được nhắc đến một chuyện với người.”

“Nếu là bí mật của Mã gia, vậy tại sao ông lại biết.”

Bạch Thập Tam nở nụ cười: “Bởi vì bọn ta đã điều tra chuyện đó, ta biết người muốn hỏi ta điều tra làm gì. Đó là vì lúc Mã gia đánh kẻ thù cũng có thông báo cho bọn ta, ngoại trừ ác quỷ bị Mã gia đánh tan bầy hồn ra, những thứ khác đều phải bắt về âm phủ, bao gồm cả một vài hồn phách của đồ đệ lẫn người của Mã gia trong trận chiến được tiện đường mang về, số lượng không tính là ít, vì chuyện này ít nhiều gì thì âm phủ cũng có chút trách nhiệm nên bọn ta vì bồi thường Mã gia, sắp xếp trước việc đầu thai cho bọn họ, lựa chọn những gia đình không phú thì quý. Nhưng sau khi xử lý xong tất cả mọi thứ, bọn ta mới chợt phát hiện ra thiếu một hồn phách.”

Mã Duyệt ngẩn người, hắn đã hiểu vì sao Bạch Thập Tam muốn nói đến những chuyện đó.

“Ý của ông là, hồn phách mất tích đó là... anh tôi?”

Sắc mặt Bạch Thập Tam cũng trở nên nặng nề, gật đầu: “Không sai, cho đến bây giờ bọn ta vẫn chưa tìm ra.”

Trong lòng Mã Duyệt có chút lo lắng, nhưng vẫn cố đè nén để giữ bình tĩnh, hắn nhìn Bạch Thập Tam, lạnh lùng hỏi: “Vậy thì có liên quan gì đến tờ giấy ông đưa cho tôi?”

Bạch Thập Tam nhìn Thanh: “Chuyện tiếp theo, để Thanh nói cho người biết.”

Thanh bay tới gật đầu, nhìn Mã Duyệt, nói tiếp: “Cậu còn nhớ chuyện có vài người nhảy lầu trong công ty cậu không? Lúc đang điều tra, không phải các cậu thấy ta xuất hiện trong máy tính sao, thật ra khi đó, ta có tìm được một vài thứ.”

Thanh lại lấy ra thêm bốn tờ giấy đưa cho Mã Duyệt, Mã Duyệt xem một chút rồi nhú mày.

“Cậu cũng nhận ra rồi?” Thanh nở nụ cười lạnh lùng, “Những hình vẽ trên tờ giấy này thật ra chính là một phần hình vẽ trên tờ giấy lúc nãy ta đưa cho cậu. Vết mực trên giấy bây giờ đã không còn tác dụng gì, nhưng lúc ta tìm được chúng trong máy tính, chúng còn sót lại một ít linh lực, suýt chút nữa ngay cả ta cũng bị kéo vào ảo cảnh, nhưng nếu ta có nhảy xuống thật thì cũng chẳng có thương tổn gì.”

“Ý của cô là, những mảng hình vẽ này xuất hiện trong máy tính, bên trong có linh lực tác dụng lên tâm lý con người, khiến bọn họ không tự chủ được nhảy lầu?”

“Cậu có thể hiểu như vậy.” Cái loại từ ngữ ám chỉ trong lòng này, nói thật ra, Thanh không hiểu lắm về nó, nhưng cô cũng không muốn người khác nhận ra mình không hiểu.

Mã Duyệt lặng lẽ cúi đầu không nói gì, bằng cái đầu của hắn, làm sao không nghĩ ra được mọi chuyện? Đầu tiên là dẫn dắt đến chuyện thương vong năm đó của Mã gia, sau đó là chuyện hồn phách anh trai bị bắt đi, hơn nữa còn rất rõ ràng rằng có người đứng sau thao túng chuyện năm đó. Mà bây giờ đột nhiên xuất hiện những hình vẽ kỳ lạ, còn có cả câu chú ngữ không biết thật giả trên tờ giấy kia.

“Các người sẽ không nghi ngờ tất cả đều do anh tôi làm đấy chứ?” Mã Duyệt nở nụ cười giấu cợt.

“Không,” Bạch Thập Tam nghiêm mặt nói, “Bọn ta chỉ lo lắng mà thôi, không biết người kia muốn lợi dụng hồn phách của anh ngươi để làm gì, dù sao hồn phách của cậu ta... cũng là vạn năm hiếm thấy... là vật báu cho việc tu luyện.”

Thấy Mã Duyệt hung dữ trừng mình, Bạch Thập Tam ho khan hai tiếng: “Ta cũng không muốn nói vậy, nhưng mà, với cái gì đó mà nói, hồn phách của cậu ta thật sự rất có sức hấp dẫn.”

“Được rồi, vậy vì sao các người lại đến tìm tôi? Tôi không cảm thấy mình mạnh hơn anh hai.”

Bạch Thập Tam lắc đầu: “Chuyện đó đương nhiên ta biết rõ, tìm ngươi không phải để đối phó với anh ngươi. Chỉ mong ngươi có thể sử dụng tất cả sức lực của mình tìm ra hồn phách của anh ngươi, ngươi cũng mong cậu ta sớm được đầu thai làm người mà.”

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng có một vấn đề Mã Duyệt vẫn cảm thấy nhất định phải hỏi: “Vì sao các người lại cảm thấy... hồn phách của anh tôi vẫn còn?” Trên đời này có rất nhiều cách khiến cho hồn phi phách tán.

“Khoảng thời gian trước, bọn ta đã cảm ứng được hồn phách của cậu ta một lần, thật ra cũng không phải chúng ta cảm ứng, mà là Huyền Vũ. Lúc đó đột nhiên Huyền Vũ nổi loạn chạy khắp nơi tìm kiếm, nhưng thời gian quá ít, hoàn toàn không đủ để bọn ta có bất kì phản ứng nào.”

“Những chuyện đó cha tôi đều biết?”

“Đúng vậy.”

Mã Duyệt suy nghĩ cả nửa buổi mới chậm rãi đáp: “Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình để tìm ra anh tôi, hơn nữa, tôi tuyệt đối không tha cho kẻ đã trộm hồn phách của anh ấy.”

22. Quyển 2 - Chương 10

Bạch Thập Tam có được câu trả lời hài lòng, gạt đầu chuẩn bị quay về.

Mã Duyệt lập tức kêu lên: “Chờ chút.”

Hắn đi đến bên cạnh Hàn Khải, lấy giấy bút bên máy tính, nhanh chóng viết ra ba chữ ‘Cổ Diệt Thành’, sau đó giao tờ giấy cho Bạch Thập Tam.

“Tôi muốn biết thông tin về người này, bây giờ tôi chỉ biết duy nhất một điều là hắn ta không phải con người, cũng không phải linh hồn ở thời đại này, còn việc thời gian nào thì làm phiền các người điều tra, nhưng năng lực của hắn ta rất mạnh. Ít nhất là bây giờ tôi không phải đối thủ của hắn ta.”

“Hiểu rồi, ta sẽ thăm dò, nhưng cái tên này cũng không quá đặc biệt, có lẽ cần chút thời gian.”

Mã Duyệt gạt đầu không nói nữa, Bạch Thập Tam và Thanh dần dần biết mất trong không khí.

Xác định hai ‘người’ đi rồi Mã Duyệt mới thở dài một hơi, bí mật chôn sâu dưới đáy lòng đã nhiều năm bị khai quật, không thể nói không khó chịu trong lòng, nhưng mà lại thêm một cảm giác nhẹ nhõm khó có được.

Hoá ra cách giải quyết vấn đề tốt nhất không phải là trốn tránh, mà là đối mặt.

Thấy Hàn Khải đã ngừng động tác hành hạ con chuột, nhìn mình chăm chăm, tuy là trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng Mã Duyệt hiểu, cậu không thoải mái. Còn chuyện tại sao lại bức dọc, Mã Duyệt khẽ thở dài, hình như bản thân hắn cũng hiểu được.

Hắn đến bên cạnh Hàn Khải, đưa tay tắt máy tính.

“Muốn nói gì sao?”

Hàn Khải im lặng.

“Không phải tôi cố ý gạt cậu, nhưng mà... Việc đó mãi cho đến vừa nãy tôi vẫn còn đang suy đoán, thành thật mà nói, kết quả cuối cùng cũng khiến chính tôi bất ngờ, cho nên... Với lại những chuyện đó không có gì đáng khoe khoang, tôi không muốn nói vì...”

Hàn Khải đột nhiên trầm xuống: “Tôi không khó chịu vì những chuyện đó, cậu không nói cho tôi biết vì cậu có lý do của mình, tôi sẽ không...”

“Vậy tại sao?”

“Không có gì, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đi làm.” Nói xong, Hàn Khải đứng lên vào nhà vệ sinh.

Mã Duyệt nhìn bóng lưng Hàn Khải bỏ đi, hắn biết Hàn Khải không nói dối, cậu không tức giận vì hắn giấu cậu mọi chuyện, nhưng mà, cậu lại thật sự không vui.

Chỉ có điều với tính cách thẳng thắn của Hàn Khải thì cũng không che giấu được bao lâu, Mã Duyệt suy nghĩ một chút, yên tâm leo lên giường ngủ. Hôm nay hắn đã quá mệt mỏi rồi.

Mã Duyệt đang ngủ đương nhiên sẽ không biết Hàn Khải đứng ngẩn ra trong nhà vệ sinh bao lâu, dĩ nhiên cũng không biết cậu đang nghĩ gì.

Từ khi nào mà người luôn thẳng thắn như mình lại trốn tránh quanh co? Hàn Khải nhìn chăm chăm chính mình trong gương rồi cười khỏ, vì sao không thể nói cho cậu ta biết việc gì khiến mình không vui? Đương nhiên không thể nói bản thân mình có hơi khó chịu, thế giới của cậu ấy được ngăn cách khỏi mình bởi một lớp gì đó rất mỏng manh, mặc dù trong suốt nhưng vĩnh viễn đều không có cách đập tan nó, còn mình lại không thể nào đi vào thế giới kia được. Hơn nữa...có lẽ là vì có liên quan đến anh trai của Mã Duyệt nên cậu ấy mới cố gắng hết sức như vậy, sau khi chuyện này kết thúc, chắc hai người cũng sẽ không còn cùng ra cùng vào nữa. vậy thì cậu phải nói sao với Mã Duyệt rằng bởi vì tôi thích cậu nên tôi muốn biết tất cả về cậu, muốn bước vào thế giới mà tôi hoàn toàn không biết gì về nó?

Nếu đã không thể, vậy cứ trốn tránh.

Lúc trở lại phòng ngủ, bên trong đã hoàn toàn yên tĩnh, Hàn Khải suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lật góc chăn ra rồi chui vào, cậu lảng lảng tránh sang một bên, nhìn gương mặt đang ngủ của Mã Duyệt, cố gắng kìm lại bàn tay suýt xoa mặt Mã Duyệt của mình.

Ngủ ngon...

Sáng hôm sau, Hàn Khải không chờ Mã Duyệt cùng đi mà ra ngoài đến công ty trước. Suy đi nghĩ lại, cậu cảm thấy mình chỉ có thể cố gắng kéo ra khoảng cách giữa cậu và Mã Duyệt thì mới dè nén được ‘ý tưởng’ không ngừng nảy sinh trong lòng mình.

Thật vất vả mới đến chín giờ, Hàn Khải lập tức đến tìm lão Phùng nói chuyện.

“Vì sao? Chuyện vẫn chưa có kết quả mà cậu lại muốn đi?” Lão Phùng nhìn Hàn Khải với vẻ khó hiểu, lão Phùng luôn cho rằng Hàn Khải là một người rất có khiêu ăn nói lẩn tránh thẩn, nhưng lần này lại không giống thế, Hàn Khải không những muốn bỏ dỡ nữa chừng mà còn che giấu nguyên nhân mình bỏ đi.

Hàn Khải lắc đầu: “Lão Phùng, anh cứ yên tâm, chuyện ở đây... Mã Duyệt sẽ xử lý. Tôi chỉ có thể nói rằng chuyện sau này đã vượt qua khỏi phạm vi năng lực giải quyết của tôi.”

“Chẳng lẽ thật sự do...quỷ hồn quấy phá?” Lão Phùng cũng lo lắng.

“Lão Phùng, biết nhiều quá không tốt, anh cầm lấy cái này, mấy hôm trước Mã Duyệt giao nó cho tôi, anh cứ mang theo bên người thì sẽ không có trở ngại gì quá lớn.” Hàn Khải lấy một lá bùa trong túi đưa cho lão Phùng, thật ra Mã Duyệt vốn đưa lá bùa này cho Hàn Khải sử dụng, nhưng Hàn Khải nghĩ mình mang theo ngọc thạch đã rất hữu dụng rồi, lão Phùng cũng là người quen cũ của mình, vậy thì cứ giao lá bùa này cho anh ta.

Lão Phùng nhận lấy lá bùa, nhíu nhíu mày: “Thật sự nguy hiểm đến như vậy sao?”

Hàn Khải nhún vai nói: “Thật ra tôi cũng không hiểu rõ lắm, anh cũng biết lĩnh vực đó không phải sở trường của tôi, tôi chỉ thích hợp với việc tìm chó mèo, theo dõi người ngoài tình này nọ thôi.”

Lão Phùng bị Hàn Khải chọc cười: “Thật ra cuộc sống như vậy cũng không tệ.”

Hàn Khải mỉm cười gật đầu, thật ra cậu cũng nghĩ thế, nhưng lại không biết mình có thể trở về cuộc sống đơn giản như vậy hay không.

Hàn Khải rời khỏi công ty cũng chẳng có gì để mang theo, xuống dưới lầu, suy nghĩ nửa buổi mới quyết định gửi một tin nhắn cho Mã Duyệt: “Tôi đi trước, trở về văn phòng thám tử, chuyện bên này nhờ cậu.”

Gửi tin xong, Hàn Khải đứng ngẩn ngơ tại chỗ khoảng năm phút, cậu cũng không biết mình đang chờ gì, có lẽ là đang chờ tin trả lời của Mã Duyệt, hoặc có lẽ là chờ điện thoại của hắn, hoặc là chờ hắn chạy ra khỏi phòng làm việc lao xuống đây tìm mình...Nhưng mà không có gì cả, Hàn Khải khẽ thở dài, đi về phía trạm xe.

Mà lúc này Mã Duyệt đang ở bên ngoài phòng làm việc gọi điện thoại gấp cho một người, dĩ nhiên người đó không phải Hàn Khải, mà là đang liên lạc với Mã Nguyên.

Kể đại khái mọi chuyện xong, đổi lại được sự im lặng của chú Nguyên.

“Đừng trách cha con, anh ấy chỉ...”

“Chú Nguyên, dù có thế nào, ông ấy vẫn là cha con, con còn trách cái gì chứ.” Mã Duyệt có chút bất đắc dĩ nói, “Việc cấp bách trước mắt là nhanh chóng tìm được... hồn phách của anh hai.”

“Con nói con đã gặp Bạch Thập Tam?”

“Vâng.”

“Như vậy đi, ngày mai chú sẽ tới tìm con, nếu có thể thì hãy liên hệ với Bạch Thập Tam, chú muốn gặp ông ta một lần, có chút vướng mắc cũng nên tính sổ.” Giọng điệu của Mã Nguyên hiếm khi có chút lạnh lùng.

“Con sẽ cố.” Mã Duyệt không dám chắc chắn, bởi vì hắn chỉ có thể liên lạc với Thanh, còn việc Thanh có giúp liên lạc với Bạch Thập Tam hay không thì...hoàn toàn phụ thuộc vào cô ta có vui hay không.

Không phải Mã Duyệt không nghe thấy âm báo tin nhắn lúc đang nói chuyện nửa chừng, mà là vì tình hình bàn bạc với chú Nguyên bây giờ khiến tâm trạng hắn càng ngày càng nặng nề, cho nên hắn không để ý mấy đến tin nhắn ấy.

Mãi đến khi xác nhận thời gian cha và chú Nguyên đến đây xong, Mã Duyệt mới nghĩ nên báo cho Hàn Khải một tiếng, tốt nhất là nên dẫn theo Hàn Khải về nhà hắn trong hai ngày này, dù sao chuyện bọn họ muốn bàn bạc cũng không tiện để cho anh hai và chị dâu Hàn Khải nghe thấy. Đến khi lấy điện thoại ra, đột nhiên phát hiện hiển thị có một tin nhắn mới Mã Duyệt mới mở ra xem. Sau khi xem xong, mặt hắn biến sắc, vội vàng ấn số điện thoại của Hàn Khải.

“Alô, cậu chạy đi đâu?” Mã Duyệt có chút nóng nảy, hắn không nói cho Hàn Khải biết Cố Diệc Thành muốn mạng cậu là đúng hay sai? Hàn Khải bây giờ hình như không có chút cảnh giác nào.

“À, tôi đang trên đường về văn phòng thám tử.”

“Cậu định vứt tất cả những thứ rối rắm ở đây lại cho tôi?” Nghe Hàn Khải nói không sao, Mã Duyệt thở phào nhẹ nhõm, cười hỏi. Bản thân mình hề lo lắng là sẽ rối lên, vốn có Liệt đi theo cậu ấy, nếu thật sự xảy ra chuyện, nhất định Liệt sẽ thông báo cho mình.

“Việc đó...Chuyện bên đó tôi cũng không giúp được gì, ở lại đó chỉ thêm phiền phức.” Lúc nói những lời đó, rõ ràng Hàn Khải không có chút lo lắng, thật ra cậu chỉ muốn trốn chạy, lần đầu tiên trong đời.

Mã Duyệt suy nghĩ một chút: “Vây cũng tốt, cậu cẩn thận chút, có chuyện gì cứ gọi cho tôi.”

“Được, cúp đây.”

Mã Duyệt có thể lơ mờ nhận ra được Hàn Khải không ổn, nhưng lại cảm giác mình không nắm được trọng điểm. Thật ra vậy cũng tốt, Mã Duyệt vốn định khuyên Hàn Khải ở nhà, bây giờ chuyện bên đó vẫn chưa rõ ràng, hắn cũng lo lắng cho sự an toàn của Hàn Khải.

Mà Hàn Khải cũng thở phào nhẹ nhõm, nhất định là do mình luôn bên cạnh cậu ấy nên mới có ý nghĩ đặc biệt, cách xa một chút là được, lạnh nhạt một chút là được. Đúng vậy, thật sự là do dáng vẻ của Mã Duyệt rất dễ dụ dỗ người ta phạm tội, nhất định là vậy mới...nhất định, nhất định.

Hàn Khải vừa làm công tác tư tưởng trong lòng mình vừa suy nghĩ một chút, bản thân mình cứ thế vậy chẳng lẽ cơm trưa hôm nay phải ăn một mình?

Đệt, tại sao lại nhớ tới cậu ấy, ma nhập mày rồi Hàn Khải!

23. Quyển 2 - Chương 11

Mã Duyệt vốn tưởng rằng đến tối là có thể nói chuyện với Hàn Khải, nhưng sau khi về đến nhà Hàn Khải, Mã Duyệt mới phát hiện người mình cần tìm không có ở nhà.

“Anh Hàn, Hàn Khải đâu rồi?” Mã Duyệt hỏi.

“Nói là đến văn phòng thám tử có việc, hôm nay không về.” Không đợi Hàn Nhật Chiêu mở miệng, Dương Tử đã nói trước, cô cũng rất thắc mắc, cô chưa từng thấy Hàn Khải ở lại văn phòng thám tử vì công việc mà không về nhà, Dương Tử luôn cảm thấy cuộc sống của Hàn Khải khá tùy tính, tiền đủ dùng là ổn, cho đến bây giờ vẫn chưa từng liều mạng vì công việc, bằng không với năng lực của Hàn Khải, văn phòng thám tử bây giờ sẽ không chỉ có quy mô như thế.

Đùa sao!

Mã Duyệt có chút tức giận, rốt cuộc người này có biết tình hình bây giờ là gì không, Cố Diệc Thành có thể ra tay với Hàn Khải bất cứ lúc nào, vậy mà còn dám đi lung tung.

Mã Duyệt vốn không nhớ ra mình hoàn toàn chưa nói cho Hàn Khải nghe những lời của Ôn Dĩnh và Cố Diệc Thành, nên Hàn Khải vốn không biết Cố Diệc Thành muốn làm cho cậu biến mất.

“Tôi đến văn phòng thám tử một chuyến.” Mã Duyệt chào hỏi xong vội vàng ra ngoài. Bây giờ hắn chỉ muốn đánh Hàn Khải một trận, sau đó trở về nhà.

Hàn Khải đang ngồi xổm trong văn phòng thám tử hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, cậu vui đùa vào máy tính chém giết hăng say, cậu đang chơi một trò chơi tương tự như thi bắn súng, tuy thích nhưng cũng không quá mê say, chỉ đăng nhập khi muốn thư giãn.

Hàn Khải mang tai nghe trên đầu, vừa hết sức chăm chú nhìn vào màn hình, vừa không ngừng ấn chuột, bên trái cậu có một ly mì ăn liền chưa ăn hết, bên phải là một ly cà phê, lúc bị giết sẽ bừng lên uống một hớp theo bản năng. Hai người khác đã về, trong phòng làm việc rất yên tĩnh, nhưng Hàn Khải chỉnh âm thanh trong tai nghe quá lớn nên hoàn toàn không chú ý đến cửa văn phòng thám tử bị mở ra.

Mã Duyệt vừa vào văn phòng thám tử liền thấy Hàn Khải chăm chú nhìn vào máy tính, cẩn thận đi đến bên cạnh cậu, sắc mặt Mã Duyệt có hơi khó coi.

Nói vì công việc, nhưng thật ra là vì chơi game!

Mã Duyệt kéo tai nghe trên đầu Hàn Khải xuống, dữ tợn nhìn cậu.

“Eh...sao cậu lại tới đây?” Hàn Khải nhìn nhân vật trên màn hình bị đánh chết, có chút chột dạ hỏi.

“Không phải cậu tăng ca sao?”

“Chuyện đó...khách hàng huỷ bỏ uỷ thác.” Hàn Khải cố gắng nghĩ ra cái cớ không về nhà, cậu có làm sao cũng không thể nói với Mã Duyệt là tôi sợ bản thân mình không khống chế được, ăn sạch cậu không còn

một mảnh. (Tác giả: xì, ai ăn ai còn phải xem tôi có vui hay không).

Mã Duyệt biết cái cớ này tám chín phần mười là nói dối, nhưng hắn không muốn truy cứu, lúc vào cửa thấy Hàn Khải vẫn còn ngồi ở đó, hắn cảm giác rằng điều đó quan trọng hơn tất cả.

Nếu Mã Duyệt đã tìm tới, vậy Hàn Khải dĩ nhiên cũng chỉ có thể theo hắn về nhà.

Vừa giúp Hàn Khải thu dọn đồ đạc, Mã Duyệt vừa nói: “Đúng rồi, tình hình hai ngày nay có thể sẽ có thay đổi, về nhà bàn bạc với anh Hàn một chút, mấy ngày nay có lẽ phải sang nhà tôi.”

“Vì sao?”

“Đi rồi sẽ biết.”

Hàn Khải không hỏi lại, thật ra cậu không muốn đi. Bây giờ ở nhà chỉ ít cũng có anh hai với chị dâu, còn ở một mình với Mã Duyệt...cậu thật sự không biết mình có thể khống chế bản thân không lộ ra sơ hở được hay không.

Nhưng Hàn Khải cũng không muốn gây ra thêm phiền phức cho Mã Duyệt vào lúc này, thật ra lúc thấy Mã Duyệt tìm tới, Hàn Khải đã tự trách mình. Hắn cực khổ cả ngày để giải quyết rồi rảnh mình để lại, còn bản thân cậu lại còn muốn khiến hắn lo lắng.

Được rồi, chết thì chết, cùng lắm là bị Mã Duyệt đánh chết trong một chương, sợ cái P.

Nếu trong lòng đã nghĩ thông suốt, Hàn Khải cũng sẽ không vương mắc nữa, ngày mai phải theo Mã Duyệt về lại ổ nhỏ của hắn.

Đây là lần đầu tiên Hàn Khải đến, không kiểm chế được mà quan sát xung quanh, cho dù là phòng khách hay phòng ngủ đều không có bày trí dư thừa, giản đơn và trang nhã, phòng ở như vậy chỉ có một vài thứ thỉnh thoảng khiến Hàn Khải không biết là gì.

Tối ngày hôm sau, Mã Nguyên và Mã Thần cũng đến.

Mặc dù Mã Duyệt đã nhờ Thanh liên hệ với Bạch Thập Tam, nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời, hắn cũng không biết Bạch Thập Tam có xuất hiện hay không, nhưng việc khẩn cấp trước mắt là làm rõ chuyện năm đó.

Mọi người ngồi trong phòng khách, trong một thời gian ngắn cũng không biết nên mở miệng thế nào, Hàn Khải có chút luống cuống, kiểu này giống như cảnh ‘gặp mặt cha mẹ’ khiến cậu có chút buồn bực không yên, dù biết trong mắt người khác, quan hệ bây giờ giữa mình và Mã Duyệt chỉ là bình thường.

Mã Duyệt đứng dậy rót nước cho cả bốn người.

Đoán ra được Mã Thần và Mã Nguyên e dè Hàn Khải nên Mã Duyệt mở miệng trước: “Bạch Thập Tam nói năm đó tất cả mọi người của Mã gia đều biết chuyện hồn phách của anh con biến mất, nhưng chỉ có một mình con bị gạt. Vậy chuyện năm đó rốt cục là sao? Con mong rằng... con có thể nghe được lời nói thật.”

Câu cuối cùng này là Mã Duyệt nói với Mã Thần.

Mã Thần thở dài, nếu Mã Duyệt đã hỏi thẳng mà hoàn toàn không chú ý đến sự có mặt của người ngoài, vậy có nghĩa là hẳn muốn nói ông không cần đề phòng người này.

Mã Thần suy nghĩ một chút: “Chuyện năm đó, con còn nhớ được bao nhiêu?”

“Anh hai...lúc anh ôm con chạy, con nhìn thấy anh ấy bị ác quỷ đâm xuyên tim.” Mã Duyệt không dè nén được mà nắm chặt áo mình, thứ kia đã xuyên qua người anh hai rồi đâm vào cơ thể mình.

“Phải,” Mã Thần khẽ dựa vào ghế salon, “sau đó con hôn mê suốt một tháng. Thật ra lúc hai đứa ngã xuống, sứ giả địa ngục lập tức chạy tới, nhưng ở đó lại nổi lên một cơn gió lớn, đợi đến khi mọi thứ trở lại bình thường thì cha đã không còn thấy thi thể của anh con nữa.”

“Nói cách khác, không chỉ hồn phách, mà ngay cả thi thể cũng...”

“Đúng vậy.” Mã Thần có chút đau khổ, mang tư cách là người làm chủ Mã gia mà lại không cứu được con trai mình, thậm chí đến thi thể của nó cũng không bảo vệ nổi.

“Vậy chú Nguyên nói muốn tính sổ với Bạch Thập Tam là sao?” Mã Duyệt hỏi.

“Ta cũng muốn biết chuyện đó.” Giọng nam quen thuộc vang lên, nháy mắt, ghế salon trong phòng khách có thêm một người đàn ông mặc quần áo trắng.

Mã Nguyên ngẩng ra nhìn người xuất hiện bất thành linh, sau đó ánh mắt mang theo lạnh nhạt nói: “Chúng tôi chỉ muốn thỉnh giáo một chút, với khả năng của các người, Mã gia khẩn xin cầu viện của các người, các người lại đi khoảng vài giờ, vậy xin hỏi các người làm gì trong vài giờ đó?”

Bạch Thập Tam cười lạnh: “Người của Mã gia thật lợi hại, bịa đặt dối trá.”

“Ông đang nói bản thân ông sao?”

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải bên cạnh đánh một cái ngáp nhàm chán, có chút bất đắc dĩ nói: “Chú Nguyên, kiểu cãi nhau này của hai người không phải là rất ngây thơ sao?”

Đường như cũng nhận ra hành vi của mình rất kỳ quái, Mã Nguyên trừng Bạch Thập Tam, hừ lạnh không nói thêm gì nữa.

Bạch Thập Tam nhú mày, im lặng một lát rồi nói: “Được rồi, trước hết cứ bỏ thành kiến qua một bên. Ta nhất định phải làm cho rõ ràng, bọn ta có nhận được tín hiệu cầu cứu của Mã gia, khoảng thời gian đến Mã gia cũng không quá nửa giờ.”

Không ngờ Bạch Thập Tam sẽ nói thế, Mã Nguyên có hơi kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Mã Thần.

Mã Thần cũng nhú mày: “Tôi nhớ vì lúc đó tình hình khẩn cấp nên tất cả người có phép thuật tương đối cao đều ở lại Mã gia lão trạch, người được phái đi báo tin là một đệ tử, nhưng phẩm chất của cậu ta rất tốt, hơn nữa còn ở Mã gia rất nhiều năm, không thể...”

Như nhớ lại cái gì đó, Mã Thần đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi Mã Nguyên: “Em còn nhớ không? Năm đó thằng nhóc kia ra ngoài du lịch một năm, lúc quay về hình như có chút khác.”

Mã Nguyên gật đầu: “Có cái gì đó khác khác, nhưng lại không tả ra được, dù sao cũng cảm thấy rằng so với trước kia, cậu ta có một loại hào quang không che giấu được.”

Mã Duyệt suy nghĩ một chút nói: “Chỉ cần đoán chút là có thể biết, tên đệ tử này chắc chắn đã xảy ra chuyện khi đi du lịch, còn cụ thể là gì thì chúng ta không rõ, nhưng con nghi ngờ, có lẽ khi đó anh ta đã chết. Hai người không biết chuyện mất hồn phách lần này là do một người tên Cố Diệc Thành gây ra, hẳn ta rất am hiểu việc sử dụng chú thuật và chiếm thể xác con người, nói cách khác... có lẽ âm mưu lần này đã được sắp đặt từ mấy chục năm trước. Chẳng trách hẳn ta hiểu rất rõ tình hình của Mã gia. Lúc tìm ra hẳn ta ở hồ nước sau núi lần trước, hẳn ta không thể mang cả thân xác ra ngoài. Nếu thật sự là vậy, hồn phách của anh hai rất có thể nằm trong tay hẳn ta.”

“Nhưng những điều này đều là suy đoán, căn bản không có chứng cứ.” Hàn Khải ngồi bên cạnh không nhịn được lắc đầu.

Mã Duyệt cười với cậu: “Cậu quên chúng tôi làm gì rồi sao?”

Hàn Khải lúng túng nở nụ cười, đám người trước mắt này là thiên sư và quỷ quái chứ chẳng phải cảnh sát điều tra, cần chứng cứ làm cái gì?

Bạch Thập Tam nghe Mã Duyệt nói xong, chau mày: “Nếu thật sự là thế, vậy có lẽ ta cần phải quay về bẩm báo với cấp trên, chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ. Đúng rồi, xin các người hãy nghiên cứu tờ giấy có vẽ bùa chú.”

Nói xong, Bạch Thập Tam không hề chào tạm biệt mà chỉ biến mất trong nháy mắt như lúc mới đến.

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải, nói với cậu: “Cậu vào ngủ trước đi, tôi còn muốn nói chuyện với họ một chút.”

Hàn Khải nhìn Mã Duyệt, gật đầu, đứng dậy rời khỏi đó.

Dù cậu rất tò mò Mã Duyệt muốn gạt mình cái gì, nhưng nếu hắn đã không muốn nói, vậy cậu sẽ không hỏi, cậu tin Mã Duyệt sẽ không hại cậu.

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người.

“Đứa trẻ này rất tin tưởng con.” Mã Thần nói.

“Nên con cũng không muốn phụ lòng tin này.” Mã Duyệt đáp.

Mã Thần và Mã Nguyên nhìn nhau, Mã Nguyên lắc đầu.

Mã Thần nói: “Con bảo cậu ta đi là vì muốn nói chuyện gì đó với cha?”

“Cha, ngài có thể đồng ý một chuyện với con không?”

“Con nói đi.”

“Xin ngài đồng ý với con rằng, cho dù có xảy ra chuyện gì, xin ngài đều dùng hết sức mình bảo vệ Hàn Khải.”

Mã Thần nhíu mày, hình như con trai mình rất quan tâm đến người này?

Ông không trả lời ngay mà chỉ thăm dò: “Cậu ta có vai trò gì trong chuyện này?”

“Vậy phải nói đến chuyện của mấy hôm trước.” Mã Duyệt chậm rãi kể lại chuyện mấy ngày qua cho cha và chú Nguyên nghe.

Mã Nguyên hỏi: “Nói cách khác, người gọi là Cố Diệc Thành muốn mạng Hàn Khải? Vì sao? Nhìn thế nào cũng thấy Hàn Khải không giống người có linh lực.”

“Con không rõ chuyện đó lắm, nhưng con tin, nếu nghiên cứu ra tờ giấy này ám chỉ cái gì thì tất cả mọi thứ sẽ được sáng tỏ.”

Mã Duyệt lấy tờ giấy vẽ đầy phù chú trong túi ra giao cho Mã Thần.

“Cái này... rất quen thuộc.” Mã Thần cảm giác như mình đã thấy qua ở đâu đó.

“Bạch Thập Tam nói đây rất có thể là vật anh hai để lại.”

Như nhớ ra gì đó, Mã Thần đột nhiên đứng lên: “Anh sẽ về tổ trạch một chuyến, A Nguyên, em ở lại đây bảo vệ hai đứa. Tối nhất là ba ngày, anh nhất định sẽ quay lại.”

Nói xong, đầu cũng không ngoảnh lại dùng dịch chuyển tức thời đi mất.

Mã Duyệt ngẩn người, dịch chuyển tức thời làm tiêu hao linh lực rất lớn, hình như cha rất ít khi dùng cái này, rốt cuộc là ông đã nhận ra cái gì mà khiến ông vội vàng như vậy?

24. Quyển 2 - Chương 12

Lúc Hàn Khải tỉnh dậy đã hơn mười giờ sáng.

Cậu lấy di động trên mép giường xem giờ rồi cam chịu số phận ngã lại xuống giường, ấn số điện thoại gọi cho hai người đang vô cùng cực khổ ở văn phòng thám tử, dặn dò một hồi xong rồi ngơ ngác nhìn trần nhà.

Trong đầu trống rỗng.

Qua hơn mười phút, Hàn Khải mới từ từ ngồi dậy, sau khi rửa mặt xong cũng tỉnh táo lại. Đến phòng khách nhìn thấy sữa đậu nành và bánh bao trên bàn đã nguội, cậu đoán Mã Duyệt đã ra ngoài rất lâu rồi.

Người phải đi làm đúng giờ thật đáng thương...

Nhưng người ở nhà không có việc gì làm còn tội nghiệp hơn...

Hàn Khải lục lọi hết mọi thứ trong nhà Mã Duyệt xem có gì để đọc không, nhưng cuối cùng cậu vẫn quyết định ra ngoài một chút.

Hàn Khải mặc quần áo thường mang túi đeo ngang đi trên đường không thể nói không đẹp trai, nhưng đa số những người đi đường đều không nhìn cậu, tuy Hàn Khải cũng được coi là khá anh tuấn, chỉ có điều bây giờ, đa số mọi người chỉ ngắm Liệt trên bả vai cậu.

Với chuyện này, Hàn Khải cũng đã quen từ sớm, Liệt biến thành bờ vai trắng không có chút tạp sắc, lại còn ngoan ngoãn đứng trên vai không lộn xộn như vậy, rất nhiều người đều nghĩ nó là đồ trang trí, thỉnh thoảng nó sẽ nhúc nhích một cái, khiến cho người xung quanh ngạc nhiên hét lên.

Hàn Khải không để ý đến những âm thanh đó, chỉ đi dạo một mình trên đường.

Không biết vì sao cậu lại vô thức nhớ đến Mã Duyệt.

“Mình tới đây làm gì, à phải rồi, mình muốn ăn mì hoành thánh ở đối diện.” Hàn Khải vừa lẩm bẩm vừa xoay người đi tiếp.

Liệt đảo cặp mắt trắng dã.

Dù nó chỉ là thức thần, nhưng Hàn Khải vốn không phải là loại người giỏi che giấu tâm tư, cái suy nghĩ của cậu, Liệt cũng hiểu được chút chút, nhưng nó lại không hiểu, nếu thích thì cứ thích, lôi đầu ra nhiều ý nghĩ xoắn xuýt như thế. Đương nhiên nó nhận ra những thay đổi gần đây của Hàn Khải, nhưng lại không biết nguyên nhân gây ra những sự thay đổi này. Liệt nhìn ra Hàn Khải thích Mã Duyệt, đó cũng không phải là chuyện gì ghê gớm.

Hàn Khải cúi đầu định đi tới tiệm hoành thánh đối diện, đột nhiên nghe thấy một tiếng khóc khe khe. Cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, xác định nơi phát ra âm thanh.

“Hức...hức...”

Hàn Khải đi lên trước, tiếng khóc hình như truyền tới từ ngõ hẻm nhỏ bên cạnh.

“Hàn Khải, sao vậy?” Liệt có chút nghi ngờ thấp giọng hỏi, nó sợ những người khác nghe thấy.

“Cậu không nghe thấy sao? Hình như có tiếng khóc.”

Liệt cẩn thận lắng nghe một chút, gật đầu: “Hình như là bên đó, nhưng mà...”

“Đi xem đi, nói không chừng sẽ giúp được gì đó.”

“Chờ chút, cậu...”

Liệt còn chưa kịp cản, Hàn Khải đã quẹo vào trong hẻm. Con hẻm không tính là rộng, hai bên còn có đồ dùng sinh hoạt bị vứt đi lẫn các thùng các-tông đã nhàu nát.

Hàn Khải vừa bước lên trước vừa quan sát xung quanh, nhưng lại không thấy bất kì ai.

“Kỳ lạ, sao tiếng khóc ngày càng nhỏ?”

Hàn Khải cảm thấy khó hiểu, nếu âm thanh phát ra từ nơi này, vậy tại sao càng đến gần thì càng không nghe được?

“Hàn Khải, chạy ra ngoài, mau lên!”

Liệt đột nhiên bay khỏi vai Hàn Khải, bay ra sau lưng cậu, nhưng lúc định ra khỏi hẻm lại bị một thứ vô hình ngăn lại.

“Hàn Khải, rời khỏi đây mau.”

Hàn Khải đứng bên cạnh thùng rác-tông chạy đến chỗ Liệt theo bản năng.

Liệt giải trừ biến hoá, trở thành hình người xuất hiện trước mặt Hàn Khải.

Hàn Khải hơi ngạc nhiên, cậu vẫn chưa từng nhìn thấy hình người chân thật của Liệt.

Mái tóc màu lửa đỏ dài tới ngang hông, bộ quần áo đơn giản màu đỏ, rất hợp với vẻ mặt không chút thay đổi của Liệt, Hàn Khải cảm thấy hình như Liệt trước mắt mình rất lạ.

“Này, nếu nhìn đủ rồi thì tránh sang một bên.”

“Hả? À à.” Hàn Khải có chút ngượng ngùng đi đến phía sau Liệt, nhưng lúc đi ra đầu hẻm vẫn bị cản lại.

Liệt bố trí một lớp chắn quanh Hàn Khải, sau đó nói to một tiếng với phía trước càng ngày càng u ám: “Này, nếu đã tới thì ra mặt đi.”

Một tiếng cười của phụ nữ truyền đến: “Đây chẳng phải là Chu Tước đại nhân sao? Không ngờ Mã Duyệt rất coi trọng Hàn Khải này, thế mà lại để cho một người đường đường là thức thần Chu Tước đi bảo vệ một thằng nhóc.”

Hàn Khải rất muốn đá chết cô gái này, cô mới là thằng nhóc, cả nhà cô đều là thằng nhóc...

Tình hình trước mắt lại khiến cậu có chút lúng túng, còn có chút xấu hổ, dù sao cũng là mình nhất quyết chạy vào, bản thân mình có chết cũng không sao, nhưng nếu liên lụy đến người khác thì quá có lỗi rồi.

Như nhận ra suy nghĩ của Hàn Khải, cô gái xinh đẹp cười một tiếng: “Đừng lo, Hàn Khải, tốt xấu gì chúng ta cũng là người quen cũ, tôi sẽ không giết cậu ngay.”

Người quen cũ?

Đến lúc này Hàn Khải mới ngẩng đầu lên nhìn cô gái kia, không sai, cậu thật sự không biết người này.

“Dáng vẻ bây giờ của tôi có chút không giống sao? Đã lâu rồi Hàn Khải, tôi là Lý Thư Doanh, cậu có thể gọi tôi là Ôn Dĩnh.”

Hàn Khải sững sốt, cô gái trước mắt hình như không hề có chút dáng vẻ vâng vâng dạ dạ lẫn hơi thần kinh của Lý Thư Doanh? Người này nhìn giống... ác quỷ hơn.

Thấy Hàn Khải không có đe dọa gì, Ôn Dĩnh quay đầu lại tiếp tục nói với Chu Tước: “Tôi đã dám đến, vậy cậu nên biết chắc chắn là tôi đã chuẩn bị đầy đủ? Cậu có thể chọn ngoan ngoãn đi theo tôi, hoặc là bị tôi bắt đi.”

“Hừ, đừng tưởng cô là phụ nữ thì tôi không dám đánh cô.” Chu Tước khinh thường nhìn cô.

Ôn Dĩnh lắc đầu: “Các người nghĩ tôi là Lý Thư Doanh trước kia sao? Đám người của Bạch gia quá ngu ngốc, mà ngay cả thức thần cũng thế, vậy... để tôi dạy dỗ các người.”

Vừa dứt lời, Ôn Dĩnh lập tức tản ra một lớp sương dày, Liệt vừa nhìn liền biết đây là phép thuật thuộc tính thủy, tương khắc với nó, Liệt nhắm mắt lại cảm nhận một chút, trên người phụ nữ này không hề có thuộc tính ngũ hành, nói cách khác, phép thuật này do linh lực ngưng tụ tạo nên.

Liệt nhíu mày, người phụ nữ này không đơn giản, có thể biến phép thuật vốn không có thuộc tính thành phép thuật mang tính thủy, vậy nghĩa là cô ta có thể hấp thu nước trong không khí sao?

Về ra một lớp chắn trước mình và Hàn Khải, Chu Tước định lấy bất biến ứng vạn biến, để xem Ôn Dĩnh này rốt cuộc muốn làm gì.

Ôn Dĩnh nhếch miệng cười, lăm bắm gì đó trong miệng, sương trắng bên cạnh chậm rãi bao vây Liệt và Hàn Khải, nhưng lại không phá vỡ phòng ngự kết giới của Liệt.

Liệt nhíu mày, đột nhiên cảm giác được vị trí của mình và Hàn Khải khê di chuyển.

“Đệt.” Liệt lập tức kết thủ quyết muốn xua tan sương trắng ngoài kết giới.

“Đừng phí sức, không còn kịp nữa rồi.” Sương mù bên ngoài dần tản ra. Liệt và Hàn Khải cũng có chút lo lắng.

Khác với con hẻm nhỏ ban nãy, vị trí bây giờ của họ có nhìn thế nào cũng thấy giống trong rừng rậm, cách chỗ bọn họ không xa có một căn nhà gỗ nhỏ, bên cạnh có một hồ nước, Ôn Dĩnh đang đứng trước mặt họ.

Liệt vẫn không thu hồi kết giới, bởi vì nó cảm nhận được trong vòng một km còn có một cái kết giới khác lớn hơn bao vây họ, Liệt không chắc nó có thể phá kết giới cứu Hàn Khải ra ngoài, cũng không dám rút kết giới của mình, nó sợ Hàn Khải có chuyện bất trắc.

Ôn Dĩnh nhìn bọn họ nói: “Yên tâm đi, tạm thời chúng tôi sẽ không làm gì cậu ta, cậu có thể rút kết giới, tự do hoạt động, nhưng hẳn là cậu cảm giác được... các cậu không thể ra khỏi đây, đừng uổng phí công sức.”

“Rốt cuộc cô là ai?” Lần đầu tiên có loại cảm giác bất lực, trong lòng rất tức giận.

“Tôi? Tôi chỉ là một tên vô danh tiểu tốt đi theo người đàn ông tôi sùng bái, hoàn thành giấc mộng của anh ấy, chỉ có thế.” Nói xong, Ôn Dĩnh bước vào ngôi nhà gỗ nhỏ.

Liệt suy nghĩ một chút, huỷ bỏ kết giới, nó cảm nhận được một nguồn linh lực rất mạnh, nếu đối phương muốn ra tay phá vỡ kết giới của mình thì cũng không có cách nào kháng cự.

Liệt kéo Hàn Khải đến cánh rừng cách ngôi nhà nhỏ kia thật xa.

Trên trán Hàn Khải có chút mồ hôi.

Tìm một hang núi, Liệt mang về một con thỏ rừng và một bó củi, bắt đầu nhóm lửa. Dù nó không cần ăn gì cũng sống được, nhưng Hàn Khải sẽ bị chết đói.

Hàn Khải ngây người nhìn đồng lửa, rất lâu mới tỉnh táo lại, ngơ ngác hỏi: “Liệt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Liệt vừa quay con thỏ trên tay vừa trả lời: “Tôi cũng không rõ, nhưng có thể biết là bây giờ bọn họ sẽ không làm gì chúng ta, chỉ trông mong Mã Duyệt có thể phát hiện ra hay không thôi.”

“Phát hiện gì?”

“Lúc cảm thấy không ổn, tôi có kẹp một cái lông vũ vào trong thùng cạc-tông.”

“Vậy là sao?”

“Ngu ngốc, cậu ta có thể tìm được chúng ta nhờ vào cái đó.” Liệt không nói câu sau. Đó chính là—— nếu Mã Duyệt có thể tìm ra được khu rừng bị kết giới bao vây này.

Trong lòng Liệt cũng có chút bất an, nó nghĩ linh lực của Mã Duyệt nhất định không bằng chủ nhân của căn nhà gỗ. Vậy có thể phá được kết giới của hắn ta sao? Hơn nữa... Liệt nhìn Hàn Khải bên cạnh, nhận không được mà suy nghĩ xem rốt cuộc họ muốn làm gì.

Bên trong nhà gỗ.

Ôn Dĩnh chậm rãi đi đến phía sau người đàn ông bên cạnh bàn trà, vươn tay ra ôm lấy hắn ta.

“Diệt Thành... Diệt Thành...”

“Vắt vả cho em rồi.”

“Không, vì anh, tất cả đều đáng giá.”

Người đàn ông kéo tay Ôn Dĩnh, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Yên tâm, sẽ không còn chờ lâu nữa, vả lại anh nhất định sẽ thành công, anh muốn đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về anh.”

“Em vẫn sẽ theo anh.” Ôn Dĩnh kéo lấy tay trái của hắn ta, cọ vào mặt mình, tay hắn ta và mặt của cô đều không có chút cảm giác ấm áp nào.

“Còn thiếu bốn hồn phách nữa, mấy ngày nay em vắt vả rồi.”

“Em biết, trong mấy ngày này anh phải nghỉ ngơi cho thật tốt, đến lúc đó... sẽ rất mệt mỏi.”

“Vì ngày này, anh đã chờ không biết bao nhiêu năm.” Người đàn ông bóp nát ly trà trong tay, ánh mắt loé lên một tia đau xót...

25. Quyển 2 - Chương 13

Trong lúc Hàn Khải và Liệt ngồi trong sơn động dùng món thịt thỏ với tâm trạng ‘ký lai chi tắc an chi’(1) thì Mã Duyệt lại suýt chút nữa phát điên vì không thể gọi cho Hàn Khải được.

Hắn vốn định gọi đến dặn dò Hàn Khải không được lộn xộn, đến tối về sẽ dẫn cậu đến một nơi. Nhưng trong điện thoại chỉ có giọng nữ lạnh như băng truyền ra ‘Xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi tạm thời không liên lạc được’, nỗi bất an trong lòng Mã Duyệt dần dần lan ra. Hắn triệu hồi Liệt, nhưng chỉ có thể cảm nhận được một ít linh lực vô cùng mỏng manh.

Mã Duyệt xin nghỉ không chút do dự, lần theo dòng linh lực, đi đến một con hẻm nhỏ gần công ty.

Mã Duyệt nhíu mày, mặc dù không nhận ra cái gì, nhưng trong hẻm vẫn còn lại một ít tử khí, tại sao linh lực của Liệt lại phát ra từ nơi này?

Hắn cẩn thận tìm quanh, nhất định phải tìm ra được trước khi dòng linh lực ở đây biến mất.

Trong lòng Mã Duyệt hiểu rõ, Hàn Khải nhất định đã xảy ra chuyện. Mà hắn cũng cảm nhận được, nguồn linh lực của Liệt đang dần yếu đi.

Cuối cùng, hắn tìm được một cái lông vũ trắng được kẹp trong một xấp thùng các-tông.

Lúc lông vũ rơi lên tay Mã Duyệt, nó lập tức hoá thành một mảnh giấy, trên đó viết hai chữ: ‘Ôn Dĩnh.’

Mã Duyệt vươn tay đốt mảnh giấy, lửa giận cũng được nhóm lên từ đó.

Hắn vội vàng gọi cho số điện thoại quen thuộc: “Chú Nguyên, con là Mã Duyệt, Hàn Khải bị Cố Diệc Thành bắt đi rồi, con nghĩ đã đến lúc chúng ta phải hành động.”

Người bên kia điện thoại không biết nói gì đó, sắc mặt Mã Duyệt trầm xuống: “Con mặc kệ, nếu như Hàn Khải có chuyện gì, con nhất định sẽ đánh cho hắn ta hồn phi phách tán.”

Nói xong, Mã Duyệt cúp điện thoại, dùng dịch chuyển tức thời trở về nhà.

Hắn kéo một cái rương da cũ kỹ từ dưới giường ra, mở rương, bên trong là một chiếc áo khoác dài màu đen.

Đây là thứ hắn lấy được lúc thành công vượt qua kỳ khảo hạch Chu Tước, nghe cha hắn nói, bộ quần áo này được chế tạo bằng vật liệu và phương pháp đặc biệt, với người của Mã gia, nó có tác dụng bảo vệ linh hồn, Mã Duyệt chưa từng sử dụng lần nào, hắn cũng không biết rốt cuộc có tác dụng bao nhiêu, nhưng lúc này đây, trực giác của Mã Duyệt cho biết, hắn muốn mang theo tất cả mọi thứ có thể dùng.

Lúc Mã Duyệt thu dọn đồ đạc, đột nhiên hắn cảm thấy không khí chung quanh thay đổi, nhưng hắn không ngẩng đầu lên, mà chỉ tiếp tục làm việc trên tay mình.

“Duyệt, đừng kích động.” Mã Nguyên nhíu mày nhìn hắn.

“Đây không phải là kích động, con nhất định phải tìm được Hàn Khải, mang cậu ấy về.”

“Con bây giờ không phải là đối thủ của hắn ta.”

“Lẽ nào cứ ngồi đây chờ hắn hoàn thành cảm chú?”

“...”

Mặc xong quần áo, Mã Duyệt cầm cái rương đen nhỏ trong tay đi lướt qua Mã Nguyên, lúc định đưa tay mở cửa thì bị ngăn lại.

“Cha.” Mã Duyệt cung kính lễ phép, với người cha này, hắn cảm thấy rất phức tạp, nhưng bây giờ, hắn cũng tôn kính ông, tôn kính ông vì đã làm tất cả mọi thứ cho Mã gia.

“Cũng may cha về đúng lúc.” Mã Thần vừa bước đến nhận lấy rương da trên tay Mã Duyệt, vừa kéo hắn đến bên salon, Mã Duyệt cứng người, nhưng không hất tay ông ra, đi theo Mã Thần đến salon rồi ngồi xuống.

“Trước khi đi cứu người, hãy xem cái này đã.” Mã Thần đưa hết tất cả mọi thứ trên tay mình cho Mã Duyệt.

Mã Duyệt có chút nghi ngờ nhận lấy, lật xem từng trang từng trang, sự nghi ngờ trong mắt chẳng những không giảm, mà ngày càng nhiều hơn.

“Những thứ này là...”

“Là chú ngữ của anh con, chỉ là một phần.”

“Con chưa từng thấy.”

“Dĩ nhiên rồi, đây là một phần, là cấm chú.”

Mã Duyệt vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cha mình, anh hắn nghiên cứu cấm chú.

Mã Thần chậm rãi nói: “Lúc nghiên cứu những thứ này, anh con cũng nói cho cha biết, thật ra mục đích chính của nó là tìm ra cách phá giải cấm chú mà không gây ra thương tổn lớn, con có thể thấy, những cấm chú này đại đa số đều được lưu truyền từ trước đây. Nhưng mấy hôm nay, lúc cha soạn lại, cha phát hiện ra, ở giữa hình như có 10 trang chép lại những cấm chú đã thất truyền.”

“Đó là... cấm chú...”

“Trong quá trình nghiên cứu chú ngữ, Tiểu Thiên đều phân loại ra, con xem lại từ đầu đến cuối mới có thể đoán được.”

Mã Duyệt vội vàng sắp xếp lại tài liệu trong tay theo số thứ tự được đánh dấu phía trên, nhíu mày: “Là loại... hồi sinh?”

“Có thể nói như vậy, đáng tiếc là lúc cha lấy được thì không còn đầy đủ nữa, cho nên cũng không dám

khẳng định. Nhưng cha nhớ anh con từng nói, thứ mà nó nghiên cứu thật lâu trước đây là cấm chú, có tên là tử vong cấm chú. Bởi vì cách thi chú quá tàn ác nên vốn không thể thực hiện, vì vậy nó cũng rất chú ý đến cách phá giải, hơn nữa trong quá trình nghiên cứu, nó còn phát hiện một vài chỗ thiếu sót của chú ngữ này, đồng thời cải thiện một chút.”

“Nhưng trong tài liệu này cũng không giải thích hết tử vong cấm chú.”

“Vậy phần bị đánh cắp rất có thể là chính là phần đó.” Mã Thần gật đầu, “Lúc trước rất có thể là người lẫn trốn trong Mã gia phát hiện ra cái này, cho nên mới có những chuyện sau này. Nhưng cha không rõ, nếu hắn ta muốn dùng kết quả nghiên cứu của Tiểu Thiên, thế tại sao không mang Tiểu Thiên theo, mà lại chọn cách giết nó lấy đi hồn phách và thể xác?”

Mã Duyệt không khỏi có chút ử rữ: “Như vậy thì chúng ta vẫn chưa biết rõ tình hình cụ thể, chú ngữ bị anh con cải thiện nhất định là chênh lệch rất xa so với bản cũ.”

Mã Duyệt không thể không thừa nhận tài năng của Mã Thiên, ví dụ như chính hắn, căn bản ngay cả cái tên tử vong cấm chú hắn cũng chưa từng nghe qua.

Thanh âm của Mã Nguyên bất chợt vang lên: “Em cảm thấy, có một người có lẽ biết nhiều hơn chúng ta.”

“Ai?”

“Bạch Thập Tam.”

Ánh mắt Mã Duyệt sáng lên, phải rồi, mảnh giấy có cấm chú là do Bạch Thập Tam đưa, nói không chừng...

Hắn vội vàng chuẩn bị dùng phương tiện liên lạc với Thanh.

“Không cần làm phiền, ta ở ngoài cửa.”

Bên tai Mã Duyệt truyền đến một giọng nói, hắn có chút kỳ quái hỏi: “Vì sao không vào.”

“Bảo cha người thu hồi kết giới đi, không thì ta vào bằng cách nào.” Bạch Thập Tam tức giận nói.

Mã Duyệt chuyển lời, có chút ngạc nhiên nhìn cha mình. Kết giới do cha bố trí, ngay cả Bạch Thập Tam cũng không qua được.

Mã Thần vươn tay thu hồi kết giới, Bạch Thập Tam lập tức xuất hiện trong phòng.

Bạch Thập Tam lần này trông có chút khác so với Bạch Thập Tam lần trước, dùng lời nói rõ thì chính là trước đây ông ta mặc âu phục trắng đi gặp bọn họ, còn lần này chính là ‘đồng phục’, tuy cũng màu trắng, nhưng bộ quần áo này hẳn là dành cho cậu hồn sứ giả.

Nếu Hàn Khải có ở đây, cậu nhất định sẽ nói, bộ quần áo cổ trang này khá hợp với Bạch Thập Tam.

Mã Duyệt nghĩ tới đó, cong cong khoé miệng mỉm cười.

Lúc này Bạch Thập Tam hiển nhiên không chú ý đến phản ứng kỳ lạ của Mã Duyệt, không hề khách sáo nói: “Lần này ta tới để đại diện cho Địa tạng vương.”

“Nói cách khác, ông ta đã nghĩ ra cách sử dụng chúng tôi như thế nào?” Mã Nguyên giấu cợt nói.

Bạch Thập Tam trợn mắt liếc nhìn, không để ý nữa, nói với Mã Thần: “Ta đã báo lại cho ngài ấy, bây giờ các người có vấn đề gì đều có thể hỏi, nếu biết ta sẽ nói cho các người biết.”

“Trên tay ông có bao nhiêu tư liệu liên quan đến cấm chú.” Mã Duyệt nhận được ánh mắt của cha mình, bắt đầu đặt câu hỏi, hẳn cố ý không nói đến tử vong cấm chú.

Bạch Thập Tam nhìn bọn họ, khẽ lắc đầu: “Nếu các người vẫn chưa tin ta, vậy rất khó xây dựng quan hệ hợp tác. Nếu cái mà người muốn hỏi là tử vong cấm chú, như vậy tư liệu trên tay bọn ta thật sự có nhiều hơn một chút so với các người, cái hơn này phải tập hợp tất cả người tài tìm vài chục năm mới nghiên cứu ra.”

Mã Nguyên rất muốn nói “chắc là linh hồn quỷ dị”, nhưng nhìn vẻ mặt u ám của anh hai, Mã Nguyên nuốt những lời đó xuống.

Bạch Thập Tam nói tiếp: “Cái gọi là tử vong cấm chú thật ra cuối cùng không phải chết đi, mà là sống lại sau khi chết đi, trước mắt theo ta biết, điều kiện phát động cấm chú này là phải có máu của chín người đàn ông sinh ra vào âm thời, mạng của 9 người phụ nữ âm thời, 9 hồn phách âm thời, và một người đàn ông sinh ra vào ngày phá nhật. Nếu như sinh ra vào tam phá nhật(2) thì tốt hơn, nhưng lần tam phá nhật tiếp theo là vào năm 2033, chỉ sợ hẳn ta không chờ lâu được như vậy. 27 người kia hẳn là phải chết.”

“Chờ chút, không phải là 28 sao?” Mã Nguyên ngắt lời.

“Phải, người học toán không tệ,” Bạch Thập Tam chế giễu nhìn Mã Nguyên, “Người cuối cùng không chết về thân thể, mà chết ở linh hồn. Căn cứ vào suy đoán của bọn ta, chắc là sẽ bị... bổ sung.”

Mã Duyệt nhíu mày: “Ý của ông là, 27 người đầu là điều kiện phát động cấm chú, người cuối cùng bổ sung là kết quả phát động.”

“Không sai.”

Sắc mặt Mã Thần có chút tái nhợt: “Cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc trước hắn ta muốn giết Tiểu Thiên.”

Một cơ hội hiếm có để giết Mã Thiên, Cố Diệc Thành đương nhiên nắm bắt, không chết sẽ không thể tái sinh.

“Vậy hiệu quả cuối cùng cũng cấm chú là gì?”

Bạch Thập Tam lắc đầu: “Không rõ lắm, nhưng bọn ta gần như có thể xác định là Cố Diệc Thành muốn dùng tử vong cấm chú để hồn phách của anh người sống lại, bằng cơ thể của Hàn Khải.”

Mã Duyệt run lên, linh hồn của Hàn Khải... sẽ được linh hồn của anh hai thay thế.

“Căn cứ theo tính toán của bọn ta, Cố Diệc Thành bây giờ vẫn còn thiếu khoảng ba bốn hồn phách, đến khi thu thập đủ hồn phách, rất có khả năng là đến thứ tư hắn ta sẽ khởi động cấm chú, bởi vì trong vòng nửa năm này, chỉ có ngày đó là thời điểm thích hợp nhất, tà khí rất nặng.”

Trong lòng Mã Duyệt rối như tơ, ngồi trên salon không nói lời nào.

Mã Thần nhìn Mã Duyệt, mặc dù trong lòng ông cũng rối loạn hơn một nửa, nhưng vẫn còn thắc mắc: “Tại sao các người muốn hợp tác với chúng tôi, rốt cuộc Cố Diệc Thành có lai lịch gì? Còn nữa, được gọi về... Tiểu Thiên, có phải sẽ...”

Mã Thần cảm giác như mình không nên nói ra hai chữ ‘con rồi’.

Bạch Thập Tam không trả lời ngay, mà giống như đang suy nghĩ nên nói thế nào.

Trong phòng đột nhiên lặng im.

Qua thật lâu, Bạch Thập Tam mới khẽ thở dài: “Cố Diệc Thành, với các người mà nói, thật ra hắn ta là sư đệ của Địa tạng vương đại nhân.”

Cả ba người đều sửng sốt, tình hình gì đây?

“Ngoại trừ những thành viên quan trọng của địa phủ thì những người khác không biết việc này, thay thế Địa tạng vương cũng như loài người nhường ngôi. Địa tạng vương sẽ thu nhận hai người đệ tử, chọn ra người có linh hồn ưu tú nhất, nhưng phải được họ đồng ý thì mới có thể nhận đệ tử. Lúc đầu cũng không có gì không ổn, Địa tạng vương rất hài lòng với họ, tình cảm của hai người cũng tương đối tốt, nhưng thời gian chậm rãi trôi, bắt đầu xuất hiện một vài thay đổi. Cố Diệc Thành trở nên chấp nhất với ngôi vị Địa

tạng vương, đương nhiên hắn không làm ra hành động gì trái với quy định, nhưng Địa tạng vương nói người có chấp niệm quá sâu sẽ thành hoạ, cho nên chọn Địa tạng vương đương nhiệm, từ bỏ Cổ Diệc Thành. Kể từ khi Địa tạng vương nhận vị, Cổ Diệc Thành lập tức rời khỏi địa phủ. Bọn ta phải rất nhiều người đi tìm, và hắn ta đã biến mất hơn trăm năm.”

“Ngay khi bọn ta cho rằng có lẽ hắn ta đã chán cuộc sống nơi địa phủ, muốn đổi nơi tu luyện thì Mã gia lại xuất hiện chuyện ác quỷ khiến bọn ta cảm thấy có chút lo lắng, mấy năm nay đều điều tra cẩn thận xung quanh. Mãi cho đến khi nghe thấy Mã Duyệt nói ra cái tên này, bọn ta mới có thể xác định hoá ra người vẫn tìm phiền toái ở địa phủ từ mấy năm nay chính là Cổ Diệc Thành. Hắn ta biến mất hơn trăm năm chắc là để tu luyện, chỉ tiếc là, bây giờ bọn ta ai cũng không biết năng lực của hắn đã đến trình độ nào.”

Bạch Thập Tam nhíu mày, thật ra Địa tạng vương cũng vô cùng lo lắng, nhưng ngài ấy không thể chạy tới chạy lui hai côi như câu hồn sứ giả, Địa tạng vương chỉ có thể chờ ở địa phủ, chỉ cần một ngày bỏ đi, ác quỷ bị giam giữ trong địa phủ không có ai canh giữ, nếu có ngày những ác quỷ kia trốn ra, không chỉ địa phủ mang hoạ, mà ngay cả trần gian cũng sẽ biến thành địa ngục.

Thật ra, nếu có thể, Bạch Thập Tam cảm thấy Địa tạng vương sẽ vô cùng tình nguyện nhường vị trí của mình lại cho Cổ Diệc Thành, lấy sự thấu hiểu của Bạch Thập Tam với Địa tạng vương thì ngài ấy vốn không phải là người trọng danh vọng, vì cái danh hiệu này, phải gánh trách nhiệm, trả giá và cố gắng, vượt xa rất nhiều so với tưởng tượng của người khác. Nhưng vì Cổ Diệc Thành quá cố chấp phải tranh được vị trí này, nên trái lại không có được nó.

Có rất nhiều chuyện mâu thuẫn như vậy.

Chú thích

(1) Ký lai chi tắc an chi: -ý chỉ nếu việc đã định sẵn sẽ đến thì cứ an vị mà chờ)

(2) Tam phá nhật: -Tam phá nhật là chu kỳ tuần hoàn 60 của năm (theo thiên can địa chi). Thiên can “Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý”, địa chi là “Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi”. Chữ thứ nhất trong Thiên can là “Giáp” sẽ tổ hợp với chữ thứ nhất trong địa chi là “Tí” rồi tiếp tục tổ hợp theo thứ tự thành Ất Sửu, Bính Dần,... Quý Hợi. Sau 60 lần sẽ quay trở lại một vòng tuần hoàn mới.

26. Quyển 2 - Chương 14

“Các người muốn hợp tác thể nào.” Sau bầu không khí yên lặng, Mã Thần mở miệng nói.

Cổ Diệc Thành này thật sự quá nguy hiểm, Mã Thần không hề có chút nghi ngờ nào, nếu như hắn ta không

có được thứ mình muốn, nói không chừng sẽ quyết định huỷ diệt tất cả.

Đương nhiên, bao gồm cả hồn phách của Mã Thiên.

Lúc này, trong lòng ba người Mã gia đều rất mâu thuẫn, tình cảm nói cho họ biết họ rất muốn thấy một Mã Thiên còn sống xuất hiện trước mắt mình, nhưng lí trí nói cho bọn họ biết rằng, đây là không thể, nếu là cấm chú, vậy có thành công thì Mã Thiên cũng chỉ là con rối của Cố Diệc Thành. Đến khi đó, nếu muốn tự tay tiêu diệt hắn ta, e rằng càng khó thực hiện, cho nên sau một hồi tính toán, dĩ nhiên phá huỷ cấm chú trước khi nó được khởi động là điều tốt nhất.

Bạch Thập Tam cũng im lặng, bọn họ biết quá ít về cấm chú, hiệu quả cụ thể cũng không rõ ràng, càng không cần phải nói đến cách phá giải.

“Chỉ có thể chia nhau ra hành động trước, cố gắng tìm ra nơi ẩn thân của hắn ta, nhưng không nên rút dây động rừng, mấy người chúng ta phải hợp lực lại mới có thể đánh bại hắn ta, chỉ cần giải quyết xong Cố Diệc Thành, những thức khác đều không đáng.”

Mã Duyệt nhìn Mã Thần và Mã Nguyên, ba người buộc lòng phải gật đầu, bây giờ xem ra cũng không có cách nào tốt hơn.

Thời gian từ từ trôi qua, trong vòng hai ngày ngắn ngủi này, lại mất đi thêm ba hồn phách, xem ra hành động của Cố Diệc Thành đang tăng nhanh.

Cặp mày nhíu chặt của Mã Duyệt vẫn chưa giãn ra.

Thời gian kéo dài càng lâu, Hàn Khải sẽ càng nguy hiểm.

Mã Duyệt chưa từng có cảm giác hoảng sợ như thế, loại cảm giác bất lực không nắm được gì trong tay khiến hắn cảm thấy khó thở, mà ở thời điểm như vậy, số lần nhớ tới Hàn Khải càng ngày càng nhiều.

“Cha, không thể tiếp tục như vậy, nếu như không nhanh chóng tìm được Hàn Khải và Liệt, con lo là...”

“Cha hiểu.” Mã Thần nhíu mày, “Mã Duyệt, có phải con giao ngọc hộ thân cho Hàn Khải rồi không?”

“Ngài... sao ngài biết?”

“Vậy muốn tìm được cậu ấy, bây giờ chỉ có thể dựa vào con.”

Mã Duyệt nặng nề gật đầu: “Xin ngài nói cho con biết phải làm sao.”

Mặc kệ ra sao, nhất định phải tìm được Hàn Khải.

Mã Thần đứng giữa phòng khách dùng phù chú khác vẽ ra một vòng tròn, gọi Mã Duyệt vào ngồi xếp bằng ở giữa vòng.

“Bỏ hết tất cả tạp niệm của con, âm thầm đọc chú ngữ, không phải là đi tìm Hàn Khải, mà là dùng ý niệm của con để tìm ra vị trí của ngọc hộ thân.”

Mã Duyệt hiểu được, gật đầu với Mã Thần, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu niệm chú.

Thật ra Mã Thần và Mã Nguyên đã từng thử cách này, nhưng bọn họ đều không phải chủ nhân của ngọc thạch, hơn nữa bên kia nhất định sẽ bố trí kết giới, cho nên không có kết quả gì. Mã Thần cũng không hi vọng Mã Duyệt có thể tìm ra gì, nhưng nếu không cho con trai mình thử một chút, không cho phép Mã Duyệt làm vài chuyện, e rằng nó sẽ sớm nổi điên.

Mã Thần ra hiệu cho Mã Nguyên ở lại canh chừng Mã Duyệt, còn ông thì ra ngoài tiếp tục tìm kiếm những manh mối khác.

Lúc đầu Mã Duyệt vẫn không thể nào yên tâm, cứ phiền não bất an, nhưng chính bản thân hắn hiểu rất rõ, nếu tiếp tục như vậy sẽ không có kết quả gì, vì vậy hắn bắt đầu chậm rãi điều chỉnh bản thân mình.

Mã Duyệt không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, xung quanh vẫn tối om, và vẫn không có câu trả lời, Mã Duyệt tiếp tục chìm mình trong bóng tối đó, thậm chí hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, phạm vi tìm kiếm của mình đang từ từ mở rộng.

“Duyệt, tỉnh lại, không nên miễn cưỡng, nếu như tiêu hao hết linh lực, khôi phục lại sẽ rất phiền toái.”

Mã Nguyên ở bên cạnh nhìn Mã Duyệt vẫn chưa hồi thần, bắt đầu có chút lo lắng, buộc lòng phải truyền âm gọi tỉnh Mã Duyệt.

Mã Duyệt từ từ mở mắt ra, bình tĩnh nhìn vẻ mặt lo lắng của Mã Nguyên, nở một nụ cười thật tươi: “Chú Nguyên, con biết bọn họ ở đâu rồi.”

Đúng lúc này, Mã Thần đi ra ngoài điều tra dẫn theo Bạch Thập Tam trở về nhà Mã Duyệt, sắc mặt Mã Thần hết sức khó coi. Mã Nguyên nhìn không được, hỏi: “Anh hai, sao vậy?”

“Vừa nãy lại mất thêm một hồn phách.”

Cả bốn người đều nhận thức được chuyện này có ý nghĩa gì, vì vậy không hỏi kết quả tìm kiếm của Mã Duyệt, chỉ lập tức dùng dịch chuyển tức thời đi theo Mã Duyệt.

Cảm ứng ngọc thạch truyền tới rất yếu ớt, nhưng Mã Duyệt có thể cảm nhận rõ ràng vị trí của bọn họ, sau một hồi dịch chuyển tức thời, bốn người vào trong một rừng cây.

“Lần trước con đuổi theo Ôn Dĩnh đến đây, không ngờ đây lại thật sự là ‘đại bản doanh’ của bọn họ.” Mã Duyệt có chút hối hận, nếu đến đây kiểm tra sớm một chút thì tốt rồi, thảo nào người xưa có nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, Mã Duyệt không tin Ôn Dĩnh sẽ dẫn mình tới nơi ở của họ, cho nên kể từ lúc bắt đầu, cánh rừng này là điểm mù trong phạm vi lục soát của họ.

Bạch Thập Tam đi xung quanh quan sát.

“Kết giới rất lợi hại.”

Mã Thần vươn tay ra cảm nhận một chút, sắc mặt dần dần trầm xuống.

“Cùng lên đi, không có thời gian. Kết giới đang yếu dần.”

Yếu dần, có nghĩa gì? Nếu không phải mạng sống của chủ nhân kết giới tan biến, thì chính là... hấn rút hết linh lực chống đỡ kết giới để làm chuyện khác.

Làm chuyện gì?

Bốn người nhìn nhau một chút, sử dụng linh lực lớn nhất chuẩn bị phá hủy kết giới.

Đúng lúc đó, kết giới đột nhiên biến mất, Mã Thần cảm nhận một chút: “Hướng Tây.”

Bốn người lấy tốc độ nhanh nhất di chuyển sang hướng Tây, Mã Thần truyền âm với bọn họ: “Kết giới không biến mất, mà là thu nhỏ lại, chỉ có thể cảm nhận được ở hướng Tây, vị trí cụ thể vẫn chưa biết, Mã Duyệt, còn con, còn cảm ứng được vị trí của ngọc thạch không?”

Mã Duyệt gật đầu: “Có thể, sau khi đến nơi này lại cảm giác rõ ràng hơn.”

“Con dẫn đường đi.”

Không nói thêm gì, bốn người dùng tốc độ nhanh nhất đến hồ nước nhỏ giữa rừng cây.

Bên hồ có một người đàn ông mặc quần áo đen, một luồng sáng màu đen đang vây lấy hấn ta và người bên cạnh, tâm trạng Mã Duyệt chùng xuống.

Những người đó hấn đều biết.

Ôn Dĩnh, Cố Diệc Thành, và cả... Hàn Khải.

Liệt đâu?

Mã Duyệt không biết được, trước khi bọn họ đến nơi, Liệt đã đấu một trận với Cố Diệc Thành.

Nhưng mà...

Mã Duyệt gọi mọi chút, một luồng hồng quang xuất hiện trước mặt hắn, chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Mã Duyệt nhìn Liệt ở trước mắt, ngây ngẩn cả người.

Liệt hiện nguyên hình Chu Tước, nhưng trên người của nó bị một sợi dây thừng đen trói lại, không thể cử động.

Mã Duyệt không biết lai lịch của sợi dây thừng đen đó, nhưng vẻ mặt Mã Thần và Mã Nguyên lại biến sắc.

Cố Diệc Thành này... rốt cuộc đã trộm đi bao nhiêu thứ Thiên nhi nghiên cứu?

Đây chính là phép thuật Mã Thiên lúc mười tuổi đã dùng để trói Huyền Vũ.

Mà Hàn Khải đứng trong luồng sáng trên mặt đất bên cạnh ao hình như đã mất ý thức.

Mã Duyệt vô cùng hoảng sợ.

Cậu ấy... sẽ không...

“Không có, Hàn Khải còn sống.” Giống như đoán được suy nghĩ của Mã Duyệt, Bạch Thập Tam nói.

Nhưng Mã Duyệt vẫn không cảm thấy nhẹ nhõm vì những lời này, hắn nghĩ, nếu không cứu Hàn Khải ra, cậu rất có thể bị giết chết ngay lập tức.

Cố Diệc Thành nhìn bốn người trước mắt, mỉm cười: “Tôi đã đánh giá thấp các người, không ngờ các người có thể tìm đến nơi này.”

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Mã Thần bước lên trước, vòng hai tay ra sau lưng.

“Tôi cứ tưởng rằng các người đã biết hết rồi.”

“Trả Thiên nhi lại cho tôi.”

“Có thể, chỉ cần các người ngoan ngoãn chờ nửa tiếng bất động.”

“Cậu nằm mơ.”

Mã Thần thủ thế một tay sau lưng, Bạch Thập Tam và Mã Nguyên bắt đầu tấn công Cố Diệc Thành trước, Cố Diệc Thành chậm rãi lùi về sau từng bước, Ôn Dĩnh đối phó với Bạch Thập Tam, cô gái này không phải đối thủ của Bạch Thập Tam, nhưng lại liều mạng, hoàn toàn bất chấp bản thân mình sẽ nhận lấy kiểu chú ngữ gì, cô chỉ liên tục sử dụng những phép thuật mạnh nhất, trong khoảng thời gian ngắn, Bạch Thập Tam vẫn chưa chiếm được thế thượng phong.

Mã Thần và Mã Nguyên lập tức đến bên Cố Diệc Thành. Lúc đó họ mới phát hiện Ôn Dĩnh chủ động rời khỏi vòng sáng màu đen, mà đối mặt với Cố Diệc Thành bên trong vòng đen đó, Mã Thần và Mã Nguyên đều bó tay.

“Các người không muốn gặp Mã Thiên sao?” Cố Diệc Thành cười một tiếng, vung tay lên.

Bên trong hồ dần dần nâng lên một vòng sáng màu lam nhạt, thứ được vòng sáng bao quanh là một quả cầu màu sương trắng lớn bằng nắm tay.

Sắc mặt ba người của Mã gia trầm xuống, lửa giận trong lòng được châm lên.

Người này lại có thể giam cầm hồn phách của Mã Thiên dưới đáy hồ.

Cố Diệc Thành không để ý đến ba người họ, hai tay kết ấn, bắt đầu đọc chú ngữ.

Ánh sáng bao quanh hồn phách ngày càng nhiều.

“Anh hai, việc đã đến nước này, anh còn chưa định giải phong ấn cho Duyệt sao?”

“Câm miệng.”

“Anh hai.”

Ba người Mã gia đứng không xa, lực chú ý của Mã Duyệt vẫn luôn ở trên người Hàn Khải, đến lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

“Phong ẩn gì?” Mã Duyệt thắc mắc nhìn hai người.

“Duyệt, con...”

“Anh bảo em câm miệng.” Mã Thần tức giận nhìn chằm chằm Mã Nguyên.

“Anh hai, em biết anh lo lắng cái gì, nhưng bây giờ thực lực của chúng ta vốn không xê dịch được Cổ Diệt Thành, chỉ có thể hi vọng vào Duyệt.”

“Anh hai, em tin Duyệt có thể khống chế mình. Anh hai... xin anh. Anh cũng không muốn nhìn thấy Thiên nhi bị người khác giết dây đúng không?”

Trong mắt mã Thần loé lên tia đau xót.

“Mã Duyệt, con qua đây.” Sắc mặt Mã Thần nặng nề: “Cha muốn con thề, sau này mặc kệ là có xảy ra chuyện gì, sống là người Mã gia, chết là ma Mã gia, tuyệt đối không được làm ra bất kì chuyện gì trái ngược với di huấn của Mã gia.”

“Cha...” Mã Duyệt có chút bối rối, vậy là sao?

“Mau thề!”

“Con thề, con tuyệt đối sẽ không làm ra bất kì chuyện gì trái ngược với di huấn của Mã gia.”

Mã Thần nhìn Mã Duyệt, cắn một đầu ngón tay, nhanh chóng vẽ ra một hình vẽ lên trán Mã Duyệt.

“Phong ma thần chú, giải!”

Mã Duyệt đột nhiên cảm thấy trong cơ thể mình đang chảy một nguồn linh lực không biết tên, theo trực giác hắn cảm thấy có chút nguy hiểm, tiếp đó trong đầu Mã Duyệt thoáng hiện lên những mảnh kí ức vụn vặt, hắn không biết là thuộc về ai, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng người sở hữu kí ức rất đau khổ.

“Mã Duyệt, ổn định tinh thần, nếu như con không thể thuần phục nó, tâm trí của con cũng sẽ bị nó chiếm giữ, đến lúc đó, không ai có thể cứu được Hàn Khải.”

Hàn Khải... Hàn Khải... Đúng vậy, trách nhiệm của hắn, uỷ thác của hắn vẫn chưa hoàn thành.

Dây buộc tóc của Mã Duyệt đã sớm rơi xuống, mái tóc dài tự do trở nên dài hơn, cảm giác khô nóng trong cơ thể dần dần lắng xuống, Mã Duyệt chậm rãi buông bàn tay đang che đầu xuống.

“Đây là, chuyện gì xảy ra?” Mã Duyệt khó hiểu nhìn mái tóc mình đột nhiên biến dài.

Mã Thần và Mã Nguyên liếc nhìn nhau, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, Mã Duyệt không đánh mất chính mình.

“Việc này quay về sẽ giải thích với con, trước hết chúng ta phải giải quyết Cổ Diệt Thành.”

Mã Duyệt gật đầu, nhanh chóng phân tích tình hình trước mắt, hắn phát hiện trong đầu mình hiện ra rất nhiều câu thần chú trước đây hắn chưa từng thấy.

“Hai người giúp Bạch Thập Tam bắt Ôn Dĩnh trước, ở đây cứ để con.” Mã Duyệt khẽ bàn bạc.

“Duyệt...”

“Đừng lo lắng, đi đi.”

Đợi đến hai người bỏ đi, màu mắt Mã Duyệt dần dần trở nên đen hơn, khiến cho người nhìn hắn cảm giác như đang bị hút vào.

“Cổ Diệt Thành, nợ cũ hơn mười năm trước và nợ hôm nay, chúng ta phải tính toán thật tốt.”

27. Quyển 2 - Chương 15

Đối với chuyện vừa mới xảy ra, Cổ Diệt Thành cũng âm thầm hoảng sợ, chẳng lẽ lúc điều tra Mã gia mình còn bỏ sót cái gì sao?

Nhưng bây giờ hắn ta đang chuẩn bị phát động tử vong cấm chú, vốn không thể đi lo đến những hành động của người khác.

Mã Duyệt biết, lúc này, nhất định phải cản trở Cổ Diệt Thành, nhưng linh lực của hắn, e rằng...

Mã Duyệt vươn tay ra bắt đầu kết ấn: “Linh Bảo Thiên Tôn, ngũ tạng huyền minh, Thanh Long Bạch Hổ, đối tượng phân vân, Chu Tước Huyền Vũ, thị vệ ngã chân. Cấp cấp như luật lệnh.”

Mã Duyệt cảm thấy mình rất không giống chính mình, những chú ngữ này, trước đây ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, thế mà hắn lại có thể thi triển.

Những người khác cũng phát hiện sự biến hoá bên này, tứ thần được Mã Duyệt triệu hồi cũng hạ xuống trước mắt hắn, bao gồm cả Chu Tước bị trói khi nãy, bởi vì lần triệu hồi này hoàn toàn giải thoát xiềng xích cột trên người nó.

Mã Thần có hơi ngây người, dù ông biết hồn phách bị phong ấn trên người Duyệt rất lợi hại, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức có thể đồng thời khống chế tứ thần.

Mã Duyệt thản nhiên hướng ngón tay về phía Cố Diệc Thành: “Huỷ diệt nó.”

Tứ thần bắt đầu phát động kết giới tấn công quanh Cố Diệc Thành, không đến năm phút, Cố Diệc Thành biến sắc: “Chết tiệt.”

Hắn ta vung tay lên, thu hồi lại hồn phách vẫn chưa dung nhập vào thân thể Hàn Khải, chuẩn bị rời khỏi đó, nhưng phát hiện mình đã bị bao vây.

“Nếu là cậu, tôi sẽ không ra tay, trái lại sẽ ngoan ngoãn giao đồ trên tay ra.”

Mã Duyệt hướng đến chỗ Cố Diệc Thành, mái tóc dài hơi lay động làm nổi bật gương mặt lạnh lùng của hắn, cả người không có một chút độ ấm nào, Mã Duyệt trở nên rất khác lạ, Cố Diệc Thành âm thầm hoảng sợ trong lòng.

“Lời như vậy, còn muốn tôi nói lại lần nữa sao?”

Cố Diệc Thành hiện hồn phách của Mã Thiên trên lòng bàn tay, cười tà nhìn về phía Mã Duyệt: “Xem ra cậu vẫn chưa rõ cá tính của tôi, không có được thứ mình muốn, tôi tình nguyện huỷ diệt nó.”

“Không!”

Giữa lòng bàn tay Cố Diệc Thành bốc lên một ngọn lửa đen, linh hồn trong lòng bàn tay nháy mắt bị thiêu cháy gần như không còn nữa.

“Suýt chút lại quên còn có cái này.”

Cố Diệc Thành nhìn Hàn Khải vẫn còn hôn mê ở bên cạnh.

Mã Duyệt nhìn chăm chăm vào Cố Diệc Thành, ánh mắt màu đen đậm sâu lắng của hắn dần dần chuyển thành màu đỏ.

“Cậu dám động một cái, tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết.”

“Vậy thì cứ thử một chút xem sao.”

Nói xong, Cố Diệc Thành đưa tay về phía Hàn Khải.

“Ăn phục tàng thân, cấp cấp như luật lệnh.”

Cố Diệc Thành hơi sửng sốt, nhìn vị trí trống rỗng ở hai bên, người vừa đọc ẩn thân chú là ai?

Người đó đương nhiên chính là Hàn Khải, thật ra sau khi Mã Duyệt và Cố Diệc Thành đối đáp nhau, cậu bắt đầu tỉnh lại, nhưng tay chân lại không nghe lệnh cậu, cậu lập tức thành thật bất động, đợi đến lúc lực chú ý của Cố Diệc Thành chuyển sang hồn phách của Mã Thiên, Hàn Khải nhanh chóng kéo phù chú vẫn đặt trong túi ra, đọc chú ngữ cậu vừa học được từ Mã Duyệt ba ngày trước.

Mã Duyệt nở nụ cười, ánh mắt đỏ sậm dần dần chuyển thành màu đỏ nhạt, Hàn Khải này, thật sự rất thú vị.

Lợi dụng khi Hàn Khải sử dụng ẩn thân chú, Mã Duyệt bắt đầu tấn công về phía Cố Diệc Thành đã bị mất đi con tin, Mã Duyệt biết, chiêu này của Hàn Khải chỉ có thể kéo dài trong khoảng năm giây, trời gian đó vốn không đủ để cậu chạy khỏi Cố Diệc Thành, nhưng Cố Diệc Thành không biết, hắn ta vẫn còn đang suy nghĩ vì sao Hàn Khải lại biết phép thuật, sau đó, thành linh bị tấn công ép đến chỗ vừa nãy Hàn Khải bị ngắt.

Đến năm giây sau, thân hình Hàn Khải dần dần hiện ra, sau khi được Mã Thần và Mã Nguyên bảo vệ, Cố Diệc Thành mới hiểu ra.

Bây giờ, thua thảm hại.

Nhưng linh lực trên người Mã Duyệt, rốt cuộc là cái gì?

Cố Diệc Thành biết mình thua, nhưng hắn ta không lo lắng, hơn nữa còn không sợ, hắn ta đã huỷ hồn phách của Mã Thiên. Cho dù bây giờ bị giết chết, hắn ta vẫn thấy không sao.

Linh lực của Mã Duyệt tăng lên không ít, không cần sử dụng đến mười phép thuật, hơn nữa tứ thần bên cạnh phối hợp tấn công, Cố Diệc Thành rất nhanh đã bị Mã Duyệt đánh rơi xuống đất.

Ôn Dĩnh đã bị Bạch Thập Tam trói lại từ lâu.

Giữa tay Mã Duyệt ngưng tụ một khối lửa, Mã Thần và Mã Nguyên nhìn nhau, nhưng không mở miệng nói gì.

Đó là luyện hồn chi hoả, một khi bị nó chạm vào, sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

“Cổ Diệt Thành, cậu đã thiêu rụi hồn phách của anh hai tôi, vậy thì để cậu ném thử thứ mùi vị này cũng tốt.”

Sắc mặt Cổ Diệt Thành trắng nhợt, hắn ta không sợ chết, nhưng đối mặt với luyện hồn chi hoả, đáng sợ nhất không phải cái chết, mà là việc phải trải qua đau đớn như thiên đao vạn quả trước khi chết, nỗi đau truyền ra từ tận linh hồn.

“Cậu giết chết tôi đi.” Cổ Diệt Thành biết, Mã Duyệt trước mắt hắn ta có một trăm cách khiến hắn ta vĩnh viễn không siêu sinh, nhưng Mã Duyệt lại chọn cách khiến hắn ta đau khổ nhất.

“Hừ, cậu nghĩ cậu còn tư cách ra điều kiện với tôi sao?” Ánh mắt Mã Duyệt lại dần dần chuyển thành màu đỏ sẫm lần nữa.

“Chờ đã... Cậu không muốn biết... Hồn phách của anh cậu... Rốt cuộc có lợi ích gì sao?”

“Cậu cho rằng tôi không biết?”

“Thành thật nói cho cậu biết tôi vẫn chưa huỷ diệt hồn phách của cậu ấy, cậu... Không muốn tìm ra cậu ấy sao?” Cuối cùng Cổ Diệt Thành quyết định đánh cược một lần, có lẽ, hắn còn một lần để làm lại từ đầu.

Mã Duyệt sững sốt, Cổ Diệt Thành nở nụ cười, con người chính là buồn tẻ như thế, rõ ràng chỉ là một hồn phách của người đã chết, vậy mà bọn họ còn để ý như thế, không bằng để cho hắn ta thi triển thành công tử vong cấm chú, thế thì khả năng của Mã Thiên sau khi sống lại ít nhất gấp mười lần trước kia, khi đó hắn ta có thể dễ dàng đạt được tất cả ở âm phủ, không chừng còn có tất cả ở...

Suy nghĩ trong đầu Cổ Diệt Thành còn chưa xoay chuyển hết, cả người hắn ta đã bị bao vây trong ngọn lửa dữ dội.

Hắn ta không ngừng lăn lộn giữa ngọn lửa, không tin Mã Duyệt sẽ thật sự ra tay.

Mã Duyệt ở bên cạnh nghe thấy tiếng kêu la liên tục của Cổ Diệt Thành, bắt đầu nở nụ cười, càng cười càng lớn tiếng, bên trong con người đỏ sẫm có ngọn lửa đang quay cuồng.

Đột nhiên, một bàn tay lạnh lẽo phủ lên gò má của hắn, Mã Duyệt ngẩn ra, ngưng cười.

“Mã Duyệt, cậu... có ổn không?”

Âm thanh yếu ớt của Hàn Khải truyền đến, Mã Duyệt quay đầu nhìn người bên cạnh, gương mặt tái nhợt

hiện đầy vẻ lo lắng.

“Tôi... không sao.”

Mã Duyệt dần dần bình tĩnh lại, hắn đang làm gì? Nhìn Cố Diệc Thành bị đốt chết mà hắn lại cảm thấy thích thú.

Mã Thần và Mã Nguyên ở bên cạnh nhìn ánh mắt lửa đỏ của Mã Duyệt dần dần chuyển thành màu đen, lại nhìn Hàn Khải, hai người liếc nhìn nhau, lo lắng lắc đầu.

Nếu chỉ có Hàn Khải có thể dừng lại sự thất thường của Mã Duyệt, vậy thì...

Bạch Thập Tam kéo Ôn Dĩnh đã hoàn toàn ngăn người tới, thương lượng: “Nhiệm vụ lần này coi như hoàn thành, ta mang cô ta về âm phủ phục mệnh, các vị, tạm biệt.”

Hàn Khải vốn bị tiêu hao thể lực nên ngất đi, Mã Duyệt đứng gần cậu nhất, nhẹ nhàng đỡ lấy cậu.

“Duyệt, con... Cảm thấy có khỏe không?” Mã Nguyên lo lắng hỏi.

“Con biết hai người muốn hỏi gì, con sẽ cho hai người biết, nhưng phải đưa cậu ấy đến bệnh viện trước đã.”

Nói xong, bỏ đi mà không quay đầu lại.

Tình trạng của Hàn Khải không nghiêm trọng, bác sĩ kiểm tra một hồi, nói là do mệt mỏi quá độ cộng thêm vấn đề thức ăn, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.

Nhẹ nhàng đắp chăn cho Hàn Khải, Mã Duyệt, Mã Thần và Mã Nguyên đi ra ban công bệnh viện.

“Rốt cuộc là có chuyện gì.” Mã Duyệt ôm hai tay trước ngực, thản nhiên hỏi.

Mã Thần và Mã Nguyên liếc nhìn nhau, Mã Nguyên mở miệng: “Người của Mã gia sau khi được sinh ra sẽ mời trưởng bối đức cao vọng trọng nhất trong gia tộc đến xem bản đồ số mệnh, con có biết việc này không?”

Mã Duyệt gật đầu, Mã Nguyên thở dài nói tiếp: “Người xem mệnh cho con khi đó là chú ba, chú ấy... gọi cha con ra nói chuyện suốt một ngày đêm, sau đó chú mới biết, chú ba hoàn toàn không thể xem hết số mệnh cho con, hơn nữa chú ấy còn điều tra được trong thân thể con hình như có một nguồn linh lực không biết tên khác tồn tại, nguồn linh lực này vừa chính vừa tà. Đương nhiên nếu con trời sinh có sẵn nguồn linh lực này, việc tu luyện sẽ nhanh hơn, nhưng con càng lớn, linh lực trong người con càng trở nên tà ác, cho nên... Sau một hồi bàn bạc, vào lúc con một tuổi, chú ba phong ấn linh lực trong cơ thể con, cách giải

trừ phong ấn chỉ nói cho cha con biết. Chú và cha con đều đồng ý, linh lực sau này có thể tu luyện từ từ, nhưng nếu nguồn linh lực này tà ác, vậy con rất có thể sẽ đánh mất chính mình. Cho nên...”

“Con đã hiểu, con không trách hai người, nhưng hai người có điều tra nguồn linh lực trong người con rốt cuộc là thuộc về ai không?” Mã Duyệt nhíu mày. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được lúc nguồn linh lực này mới vừa được giải phóng cả người hắn không ổn, dù bây giờ vẫn không thể thoát khỏi cảm giác đó.

“Đã điều tra, nhưng hoàn toàn không có manh mối. Bây giờ muốn điều tra chỉ có thể dựa vào chính bản thân con. Bởi vì, trong thân thể con có biến hoá gì, chỉ có con mới rõ nhất.”

Mã Duyệt gật đầu, ý bảo mình đã hiểu. Hắn nhất định sẽ điều tra, hắn không thể nào dễ dàng bỏ qua loại cảm giác như cất giấu bom hẹn giờ này. Nhưng mà... hình như trong lòng còn vướng mắc chưa được tháo gỡ.

“Lời của Cố Diệt Thành trước khi chết, hai người cảm thấy thế nào?” Cuối cùng Mã Thần cũng mở miệng.

“Ý cha là hắn ta nói hồn phách của anh con vẫn chưa bị thiêu huỷ?” Mã Duyệt thản nhiên nói, “Con tin rằng hắn ta đã cất giấu hồn phách của anh con, lúc này con đã nhờ cậu Bạch Thập Tam điều tra ở âm phủ. Nếu linh hồn của anh ấy thật sự ở đó, mất đi kết giới bảo vệ của Cố Diệt Thành, hắn là sẽ dễ dàng tìm ra được.”

Mã Thần và Mã Nguyên gật đầu, nếu như ở chỗ Bạch Thập Tam không có tin tức, vậy cần phải tìm kiếm trên nhân gian.

“Chuyện đó... tạm thời con vẫn chưa muốn nhúng tay vào, con muốn giải quyết thứ trong thân thể trước, bằng không, con lo có một ngày con sẽ không khống chế được.”

Mã Thần nghe Mã Duyệt nói xong, nhìn Mã Nguyên như đang oán giận.

Mã Nguyên cũng đành chịu.

Mã Duyệt mỉm cười: “Cha, cha đừng trách chú Nguyên, nếu không như vậy, có lẽ tử vong cấm chú trên người Hàn Khải đã hoàn thành, đến lúc đó không biết lỗ hổng sẽ lớn bao nhiêu.”

Mã Thần há miệng không nói gì.

Thật ra ông muốn nói, ông sợ rằng nguồn linh lực trên người Mã Duyệt sẽ còn kinh khủng hơn lỗ hổng đó.

Lúc Hàn Khải tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, mở mắt ra liền thấy Mã Duyệt ngồi bên cạnh, trên tay đang cầm một quyển sách ố vàng, Hàn Khải không biết đọc chữ đề tên quyển sách, trông giống như văn tự cổ đại.

“Mã Duyệt...”

“Cậu tỉnh rồi? Đói bụng không?”

“Ừm.”

“Bác sĩ nói hôm trước cậu ăn quá nhiều đồ nướng không tốt, mấy ngày nay tốt nhất là ăn thức ăn loãng để làm dịu dạ dày.”

“Tại Liệt hết...”

Mã Duyệt nở nụ cười, chuyện này Liệt đã nói một phần, là thức thần, nó làm sao có thể nấu món ăn của nhân loại được, không khống chế được lửa, lúc nhìn món ăn chỗ sống chỗ cháy khét, nó cũng rất vô tội.

“Hôm nay cha tôi có đưa cháo do chú Nguyên nấu đến, cậu ăn một chút trước đi.”

“Cảm ơn.”

“Hàn Khải... xin lỗi.” Mã Duyệt nhìn Hàn Khải ăn cháo, khẽ nói.

“Xin lỗi cái gì.”

“Tôi đã đồng ý sẽ bảo vệ cậu, nhưng lại làm cậu suýt chút nữa...”

“Suýt chút nữa vẫn là chưa xảy ra, cậu đã làm rất tốt.” Hàn Khải mỉm cười với Mã Duyệt.

“Vậy thì, quan hệ thuê mướn của chúng ta kết thúc tại đây.” Mã Duyệt cũng mỉm cười nhìn cậu.

Hàn Khải ngẩn ra, động tác trên tay cũng dừng lại.

Đúng vậy, sao cậu lại quên mất hai người vốn là người của hai thế giới, bây giờ kết thúc, hẳn đương nhiên phải đi.

Hàn Khải nặng ra một nụ cười: “Vậy... có thể làm phiền cậu báo cho anh tôi biết để anh ấy đến... đón tôi xuất viện được không?”

Mã Duyệt nhìn phản ứng của Hàn Khải, càng cười tươi hơn, hắn vươn tay sờ má Hàn Khải, Hàn Khải ngây ngẩn cả người.

Đây là... có ý gì? Cậu... bị đùa giỡn? Bị... Mã Duyệt trêu đùa? Cảm giác này cũng thật không tệ.

Mã Duyệt khẽ thở dài: “Ngốc, cậu thật sự cho rằng tôi không biết gì cả?”

“Cậu... Biết cái gì?”

“Cậu thích tôi, không phải sao?”

Hàn Khải cảm thấy đầu lưỡi mình như xoắn lại, cậu nên trả lời thế nào? Phải? Không phải?

OH MY GOD!

Thật ra chuyện này không phải do tự Mã Duyệt nhận ra, mà là Liệt lẩm mồm không cẩn thận nói ra.

Cho nên Hàn Khải tránh né mình, bởi vì thích mình?

Mã Duyệt cảm thấy đáp án như vậy khiến tâm trạng hắn trở nên rất tốt.

Tuy rằng bây giờ hắn không biết tình cảm mình dành cho Hàn Khải có phải là yêu hay không, có điều là hắn không ngại người này ở bên cạnh mình, thế nhưng...

“Hàn Khải, tôi nói quan hệ thuê mướn của chúng ta chính thức kết thúc, từ hôm nay trở đi, chúng ta là những người bạn thân thiết nhất, tôi không biết mình có thể đáp lại loại tình cảm mà cậu muốn hay không, nhưng tôi nguyện ý thử một lần.”

Hàn Khải không tin vào những gì mình nghe, nhất định là cậu đang nằm mơ.

“Có thể tôi thích cậu sẽ không nhiều như cậu thích tôi, cậu có ngại không?”

Hàn Khải lắc đầu như bị ma nhập, đương nhiên là cậu không để ý.

“Có lẽ tôi cần một chút thời gian để làm rõ con tim mình, cậu có ngại phải chờ tôi không?”

Tiếp tục lắc đầu.

Mã Duyệt rất vui vẻ, vẻ mặt hơi trầm xuống, tiếp tục nói: “Có lẽ ở bên tôi... sẽ chết.”

“Cho dù có xuống 18 tầng địa ngục, tôi cũng không sợ.”

“Đã như vậy thì... chúng ta cùng nhau xuống địa ngục...”

Mã Duyệt khẽ hôn lên khoé miệng Hàn Khải.

Đại não Hàn Khải lại lần nữa chấp mạch trong nháy mắt.

Mã Duyệt nở nụ cười.

“Ăn thêm một chút đi, tôi vẫn chưa nói cho anh hai cậu biết cậu đang ở bệnh viện, sợ sẽ dọa bọn họ.”

“Ừm.” Hàn Khải như đi vào cõi thần tiên.

“Sau khi xuất viện, tôi và cậu cùng đi thăm bọn họ nhé.”

“Ừm.” Tiếp tục ngẩn người.

“Sau đó, đồng ý ra ngoài du lịch với tôi không?”

“Được.”

Ánh mặt trời ấm áp ngoài cửa sổ rơi vào trong phòng, Mã Duyệt nở nụ cười, hắn còn rất nhiều thời gian để thấu hiểu con tim mình, nhưng trước hết phải cột người ta ở bên cạnh mình, nếu lo lắng cậu sống một mình ở đây, vậy cứ dẫn cậu theo cùng đi du lịch.

Mã Duyệt tin tưởng rằng với mình bây giờ, nhất định có thể đối phó được với bất cứ chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa hắn biết, nếu như mình rơi vào ranh giới điên cuồng lần nữa, người có thể kéo hắn trở về, chỉ có Hàn Khải.

28. Quyển 3 - Chương 1: Ký Ưc Biển Mất

Hàn Khải chưa từng nghĩ lần đầu tiên mình đi du lịch với Mã Duyệt là đi núi tuyết.

Chuyện này phải nói đến một tháng trước.

Nếu hai người đã xác định quan hệ người yêu, vậy đương nhiên việc có một chút hoạt động là khó tránh khỏi.

Đi xem phim.

Đây là hoạt động bắt buộc của mỗi một cặp tình nhân, lúc mới bắt đầu hai người đều có chút lúng túng, dù sao hai người đàn ông chạy đến rạp phim hẹn hò, nhìn như thế nào cũng thấy cả người có hơi... không được tự nhiên.

Nhưng Mã Duyệt chọn phim cũng không tệ lắm, mở đầu không được bao lâu, lực chú ý của hai người đều hoàn toàn bị hấp dẫn.

Đây là một bộ phim nói về tai hoạ, có vẻ như Hàn Khải thích thể loại phim này.

Xem khoảng nửa giờ, trên màn hình xuất hiện cảnh tuyết lở giống như là tận thế, Hàn Khải cảm giác tay mình bị nắm chặt, cậu đỏ mặt nhìn sang Mã Duyệt.

Nhưng lại nhìn thấy Mã Duyệt cắn chặt môi, sắc mặt cũng có chút khó coi.

“Cậu sao vậy?” Hàn Khải thấp giọng, đến bên tai Mã Duyệt hỏi hẩn.

“Không sao, xem xong ra ngoài hãy nói.”

Hàn Khải biết, chuyện Mã Duyệt đã quyết định chắc chắn sẽ không thay đổi, mà cậu cũng sẽ không giống mấy cô em bé nhỏ mong muốn bạn trai mình moi cả trái tim giao ra trước mặt mình. Cho nên Hàn Khải không tiếp tục hỏi nữa, mặc cho Mã Duyệt cầm tay cậu.

Bạn trai... Hàn Khải cười cười, cái từ này, cũng không tệ lắm.

Đến khi hết phim, Mã Duyệt vẫn không buông tay cậu ra, ra khỏi rạp chiếu phim Hàn Khải mới phát hiện những người xung quanh có chút ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, tuy Hàn Khải có thể cảm giác được trong mắt bọn họ không có ác ý, nhưng kiểu trở thành mục tiêu để dân chúng chú ý, với cậu mà nói, cậu vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

Vì vậy, Hàn Khải vội vàng kéo Mã Duyệt rời khỏi rạp chiếu phim.

“Cậu sao vậy?” Cuối cùng Hàn Khải vẫn nhìn không được mà hỏi, dáng vẻ của Mã Duyệt hình như có chút không ổn lắm.

“Theo tôi đến một nơi.”

Hàn Khải gật đầu, bị Mã Duyệt kéo vào một nhà sách cách rạp phim không xa.

Nhà sách có quy mô bình thường, nhưng trên giá sách có rất nhiều mặt hàng, có đủ tất cả mọi loại sách. Hàn Khải đi cùng Mã Duyệt đến trước một kệ sách chuyên về phong cảnh địa lý.

Mã Duyệt nhìn lướt kệ sách, rút ra một quyển sách bắt đầu tìm kiếm.

Hàn Khải bước tới xem thử, là một quyển sách địa lý tên Phong cảnh núi tuyết du ký .

“Sao vậy?” Hàn Khải nhìn Mã Duyệt không ngừng lật tìm cái gì đó.

Mã Duyệt sờ sờ cằm: “Cảnh tuyết lở trong bộ phim lúc nãy khiến tôi cảm thấy có hơi quen, tôi tin rằng nó có liên quan với một đoạn ký ức thoáng hiện lên trong đầu tôi.”

“Đó là núi ở nước ngoài.”

“Không, ký ức của tôi nói cho tôi biết, nơi tôi muốn tìm là một ngọn núi trong nước, không giống như ngọn núi trong bộ phim đó.”

“Để tôi giúp cậu.”

“Ngốc,” Mã Duyệt mỉm cười, “Tôi sẽ mua mấy quyển này về nhà tìm từ từ, hôm nay hiếm khi chúng ta cùng nghỉ phép, đương nhiên là phải đi chơi.”

Hàn Khải mỉm cười gật đầu.

Lúc hai người về đến nhà đã là buổi tối, dĩ nhiên ăn cơm chiều bên ngoài, Mã Duyệt giơ giơ đồ trên tay lên với Hàn Khải, Hàn Khải gật đầu, Mã Duyệt lập tức vào phòng ngủ, bắt đầu nghiên cứu.

Còn Hàn Khải thì giặt quần áo rồi chui vào phòng tắm tắm rửa.

Từ sau khi ra viện, cậu lập tức chuyển đến nhà Mã Duyệt, tuy hai người sống chung, nhưng Hàn Khải luôn cảm thấy rằng kiểu chung sống của bọn họ vẫn giống bạn bè nhiều hơn.

Chí ít là bọn họ chưa... gần nhau thêm một bước.

Đại đa số thời gian hai người đều chia phòng ngủ, cũng có khi sẽ ôm nhau ngủ, Nhưng dù là vậy, Hàn Khải vẫn có thể cảm giác được tình cảm Mã Duyệt dành cho mình, chính cậu cũng thấy kỳ lạ, tâm trạng vốn phải bất an đó, cậu hoàn toàn chưa từng thể nghiệm.

Tắm xong, Hàn Khải vừa lau tóc vừa vào phòng ngủ Mã Duyệt, hắn đang cầm một quyển sách, tập trung xem nó. Nhìn thấy Hàn Khải đi tới, Mã Duyệt mỉm cười đặt sách trên tay xuống, nhận lấy khăn mặt của Hàn Khải, lau tóc cho cậu.

Tìm một chỗ thoải mái rồi ngồi xuống, Mã Duyệt đứng phía sau vò vò tóc cậu, còn cậu cầm quyển sách bị Mã Duyệt đã đặt sang một bên lên xem.

“Sao rồi? Đã tìm được?”

“Ừ.”

“Là chỗ này?” Hàn Khải dùng ngón tay chỉ.

“Sao cậu biết?”

“Không biết, trực giác thôi.” Hàn Khải cũng cảm thấy kỳ quái, cậu lật lật một chút, chợt nhìn thấy trang này liền theo trực giác khẳng định là nó.

Mã Duyệt nở nụ cười: “Trực giác của cậu thật đáng sợ.”

Hàn Khải xem phần giới thiệu bên dưới hình ảnh.

Đỉnh Chogori(1), cao 8611 mét so với mực nước biển, là ngọn núi cao nhất dãy núi Côn Lôn(2). Thời gian tốt nhất dành cho hoạt động du sơn tương ứng với sự sắp xếp sau: từ tháng 5 đến đầu tháng 6 vào núi, tuy lúc này nước sông dâng cao, nhưng không nghiêm trọng; từ tháng 7 đến tháng 9, nhiệt độ trên đỉnh núi có chút cao, thời tiết tốt kéo dài khá lâu, là thời gian tốt nhất để leo lên đỉnh núi.

“Tháng 5 đến tháng 6 sao? Thời gian đã qua, chẳng lẽ đợi sang năm sau?” Hàn Khải hỏi.

“Không cần, chúng ta không lên đỉnh núi. Lần này chỉ đi thăm dò một chút, tôi cũng không biết có thể phát hiện cái gì hay không, chẳng qua chỉ thấy nơi đó khiến tôi có cảm giác rất quen thuộc.”

“Tôi đi chung với cậu.”

“Đương nhiên.” Mã Duyệt mỉm cười, “Coi như là đi du lịch.”

Dù sao cũng là lần đầu tiên đi núi tuyết, tuy Mã Duyệt đã thông qua Mã Nguyên liên lạc được với một người dẫn đường đáng tin cậy, nhưng hai người cũng phải chuẩn bị đồ đạc không ít, thời gian lên đường là một tuần sau.

Nơi bọn họ muốn đi thật ra cũng không tính là quá xa, giao thông không quá khó khăn. Hai người ra khỏi sân bay, sau đó ngồi xe buýt thẳng đến bến xe đường dài ở địa phương, sau đó lắc lư hơn sáu tiếng trên xe ô-tô mới tới đích đến. Nhưng đích đến này cách nơi bọn họ thật sự muốn đến còn cả một đoạn đi bộ, bởi vì nơi đó vẫn chưa mở rộng đường giao thông nên cần phải đi băng qua một ngôi làng nhỏ trong rừng.

Mã Duyệt ngẩng đầu nhìn, nói với Hàn Khải: “Sắc trời hôm nay không còn sớm, không thì chúng ta ở trong làng trước, sáng mai lại đi.”

Hàn Khải gật đầu.

Lúc đầu cậu nghĩ đây là lần đầu tiên ra ngoài du lịch với Mã Duyệt, nên kích động khoảng vài ngày. Nhưng đến khi đi Hàn Khải lại chán nản phát hiện ra một sự thật, đoạn đường này đều do Mã Duyệt sắp xếp ổn thoả, nếu như rời khỏi Mã Duyệt, mình sẽ lạc đường.

Hai người chọn một khách sạn có bề ngoài không tệ lắm, ở những địa phương nhỏ này không có nơi dừng chân có đủ điều kiện tốt.

Đây là một gian phòng nhỏ rộng khoảng 20 mét vuông, bên trong đặt hai chiếc giường đơn song song, có một phòng tắm, đối diện giường có một cái tủ và vài cái ghế.

Hàn Khải ném ba lô trên lưng, ngã người xuống giường.

Mệt quá đi...

Mã Duyệt đi tới, cầm cái ba lô bị Hàn Khải ném lên, bỏ vào trong ngăn tủ cùng với ba-lô của mình. Vươn tay kéo Hàn Khải: “Tắm trước rồi ngủ tiếp, sau này vào núi sẽ không có nước nóng để tắm.”

“Ừm, cậu đi trước đi, tôi nằm một lát đã.” Hàn Khải nằm trên giường giả chết.

Mã Duyệt mỉm cười cúi người, thổi hơi bên tai Hàn Khải: “Có muốn... tắm chung không?”

“Hửm?”

“Ha ha ha, chọc cậu thôi.”

“...” Hàn Khải trở mình, dùng hai cái gối che kín hai tai phỉnh hồng của mình, không để ý đến Mã Duyệt nữa.

Mã Duyệt mỉm cười xoay người vào phòng tắm, trang bị tắm rửa của khách sạn nhỏ này rất đơn sơ, vừa rồi Mã Duyệt thật sự đùa giỡn, nơi nhỏ như thế này, hai thằng đàn ông chui vào sợ là ngay cả xoay người

cũng khó.

Khi hần tắm xong ra khỏi phòng tắm, Hàn Khải đang ngủ, bất đắc dĩ lắc đầu, Mã Duyệt đi đến bên mép giường, khẽ đẩy cậu một chút, “A Khải, cậu không tắm sao?”

“Ừ... Tôi mệt.”

Mã Duyệt nhìn cậu có chút buồn cười, vừa dùng tay lau tóc, vừa ngồi bên giường vươn tay chọc chọc má cậu: “Lỡ như ngày mai vào núi, không có chỗ để tắm thì cậu làm sao, chúng ta phải ở trong đó ít nhất hơn nửa tháng, hay là cậu thích dùng nước tuyết tắm? Chẳng lẽ cậu không sợ nửa tháng sau ra khỏi núi, trên người mình sẽ đầy sâu bọ sao?”

Hàn Khải xoay người ngồi dậy: “Cậu đừng làm tôi buồn nôn có được không, tôi sẽ đi tắm ngay bây giờ.”

“Nếu cậu đồng ý, sáng sớm ngày mai có thể tắm thêm lần nữa, tránh bị sâu mọc trên người.”

“...” Hàn Khải dùng chân khẽ đạp Mã Duyệt, đứng lên vào phòng tắm.

Sáng hôm sau, hai người thức dậy trả phòng, rời khỏi ngôi làng nhỏ.

Đường đi băng qua làng cũng không gập ghềnh, rất nhiều chỗ đều đã được nhân công trải đường, hai người vừa đi vừa cười cười nói nói, xem hành trình lần này giống như đến vùng ngoại ô.

Rất thuận lợi mà tìm được người dẫn đường ở trong một ngôi làng nhỏ, đó là một người đàn ông cường tráng hơn ba mươi chừng bốn mươi tuổi, vừa nhìn liền biết là ‘người con của đại sơn’, anh ta tên là Lattado.

Lattado nói cần phải chuẩn bị hai ngày, hai ngày sau sẽ vào núi.

Hàn Khải suy nghĩ một chút hỏi: “Trong làng này có chỗ tắm nước nóng không?”

Mã Duyệt cười một tiếng.

Lattado nói: “Đương nhiên là có.”

“À, tôi muốn tìm chỗ tắm rửa, tránh khi ra khỏi núi bị sâu mọc trên người.” Hàn Khải trợn mắt trừng người nào đó.

“À, cậu yên tâm đi,” Lattado hào phóng nở nụ cười, “Tôi đảm bảo lúc cậu ra khỏi núi sẽ không bị sâu mọc trên người.”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên, bởi vì sâu đều sẽ bị đông lạnh chết hết.”

“ ... ”

Hai ngày sau, khi Hàn Khải chính thức bước vào núi tuyết, nhưng không xem những lời Lattado nói là thật. Ngày thứ năm, sau khi lần đầu tiên nhìn thấy một trận lở tuyết nhỏ, Hàn Khải rút cổ một cái, cuối cùng cũng tin lời Lattado, tiếp đó là ném một ánh mắt khinh bỉ sang cho cái tên đang mỉm cười với vẻ mặt gian trá.

CHÚ THÍCH:

(1) Đỉnh Chogori: Còn gọi là đỉnh K2, là đỉnh núi cao thứ nhì trên mặt đất, nằm tại giáp ranh biên giới giữa huyện Taxkorgan, địa khu Kashgar, Tân Cương, Trung Quốc và Pakistan, thuộc dãy núi Karakoram. (Wiki)

(2) Dãy Côn Lôn: Wiki

29. Quyển 3 - Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chinh phục đỉnh Chogori vào tháng 10 thật ra cũng không khó như Hàn Khải tưởng tượng, hơn nữa Lattado là một người dẫn đường vô cùng xuất sắc, đoạn đường này coi như là hữu kinh vô hiểm (1).

Nhìn tuyết trắng xoá bay bay ngoài lều, Lattado đang sắp xếp thức ăn mỉm cười nói với hai người: “Cũng may hai cậu không đến vào tháng bảy tháng tám, lúc đó nước sông Shaksgam(2) dâng cao, cho dù là tôi thì cũng không dám dẫn hai người qua sông.”

Mã Duyệt cười cười: “Lần này thật sự vất vả cho anh rồi.”

“Không sao, chỗ hai người muốn đi rất quái lạ, phải nói là ngay cả tôi cũng đi lần đầu tiên, không biết thung lũng nhỏ này tên gì, thế nào mà hai người tìm tới đây?”

Mã Duyệt không trả lời, chỉ nói một câu: “Anh xem thời gian xem chúng ta còn tới kịp không?”

Lattado cũng không tiện hỏi tiếp, anh ta là người dẫn đường, dẫn đường mới là công việc của anh ta, anh ta xem kĩ bản đồ, gật đầu nói: “Chỗ đó cách nơi này không xa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai chúng ta có thể đến nơi. Thời gian trở về sẽ nhanh hơn một chút.”

“Tôi hôm nay tôi gác đêm, hai người nghỉ ngơi đi.” Mã Duyệt nói.

“Tôi cũng vậy.” Hàn Khải vỗ tay một cái, phỉu hết mảnh vụn bánh quy trên tay, nói với Mã Duyệt.

Mã Duyệt cũng không nói gì, chỉ nhìn Hàn Khải chăm chăm, vẻ mặt cười như không cười khiến trong nháy mắt, Hàn Khải cảm thấy mặt mình nóng nóng. Không hiểu vì sao mà Hàn Khải cảm thấy kể từ lần đầu tiên Mã Duyệt mất khống chế trong rừng về sau, tính cách của hắn bắt đầu có chút thay đổi.

Mặc dù biết có lẽ mình liên quan đến việc Mã Duyệt được giải phóng sức mạnh, nhưng Hàn Khải chưa từng lo lắng, Mã Duyệt trong lòng cậu, sớm đã được định nghĩa là không gì không làm được.

Mỗi lần nghĩ đến đây, Hàn Khải chỉ biết nhịn không được oán hận mình phiền toái. Mà những khi đó, Mã Duyệt sẽ ôm lấy cậu nói: “Nhưng cậu là người duy nhất có thể duy trì sự tỉnh táo của tôi.”

Hàn Khải nghe xong những lời này, tất cả những gì mờ mịt trong lòng đều bị quét sạch.

Không tranh luận vấn đề ai gác đêm với Mã Duyệt nữa, Hàn Khải chỉnh lại túi ngủ, đi vào giấc ngủ thật sớm. Thật ra mấy ngày nay cậu rất mệt mỏi, chưa từng vận động với cường độ lớn khiến cậu gần như ngay cả chân cũng trở nên bất động.

Nhưng cậu nhất định phải đi theo Mã Duyệt đến nơi mà hắn muốn đến, đây là ước hẹn của bọn họ.

Thật ra nếu được lựa chọn, Mã Duyệt sẽ không để cho Hàn Khải đi theo hắn đến nơi này chịu khổ, nhưng hắn rất sợ nguồn linh lực không thể khống chế trong người mình sẽ bộc phát, trên đường đi tuy hắn không mở miệng, nhưng hắn luôn cố gắng để Hàn Khải được thoải mái hơn một ít. Chút ít mệt mỏi này hắn chỉ cần khiến linh lực vây quanh khi nghỉ ngơi là có thể hồi phục rất nhiều, cho nên hắn mới chủ động nhận việc gác đêm.

Ngày hôm sau, khi ba người vén lều lên đều ngẩn ra.

“Vận khí của hai người không tệ, không ngờ thời tiết hôm nay lại có thể tốt như vậy.” Lattado cười nói.

Mã Duyệt mỉm cười gật đầu: “Dọn dẹp rồi lên đường sớm một chút.”

Hàn Khải nhìn mặt trời xa xa vừa mới chậm rãi mọc lên, trong lòng thoáng có chút bất an.

Rốt cuộc thời tiết như vậy biểu trưng cho việc tốt hay không tốt, cậu cũng không biết.

Quả nhiên giống như lời Lattado nói, vào lúc gần hoàng hôn, ba người đến được thung lũng trên bản đồ của Mã Duyệt. Hàn Khải nhìn xuống dưới, lẽ lười, nếu như cậu đến một mình, tuyệt đối cậu sẽ không tin chỗ này là thung lũng, trong lòng cậu, thung lũng phải là một đồng cỏ xanh rờn, có tiếng chim hót hương hoa nở, ánh sáng mặt trời chiếu rọi khắp nơi... Nhưng ở đây, thung lũng đột ngột xuất hiện giữa một mảnh trắng xóa, nhìn thế nào cũng giống vách đá.

Lattado nghiên cứu cả buổi, cuối cùng phát hiện ra một sơn đạo có thể đi xuống thung lũng, nhưng con đường này có chút khó đi. Ba người lấy công cụ leo núi ra, cẩn thận đi xuống dưới.

Thung lũng này thật ra không sâu, nhưng ba người họ phải mất một giờ mới vào trong thung lũng, chuyện đầu tiên của Lattado chính là gõ gõ xung quanh tìm xem có chỗ thích hợp để nghỉ ngơi hay không. Sau khi dạo quanh một vòng, vẻ mặt khó khăn nói với Mã Duyệt: “Hoàn cảnh ở đây không thích hợp để dựng lều, lỡ như sơ sẩy một chút, sẽ bị chôn sống ở đây.”

Mã Duyệt nhìn xung quanh một chút, nói với Lattado: “Có lẽ chúng tôi sẽ ở lại đây một hai ngày, nếu không thì anh cứ lên trước, tìm một chỗ dễ thấy rồi nghỉ ngơi, khi lên chúng tôi có thể thấy anh là được.”

Lattado nhíu mày: “Hai người... ổn chứ?”

“Không có việc gì, yên tâm đi.”

Dù có chút lo lắng, nhưng Lattado vẫn tôn trọng ý kiến của Mã Duyệt. Lúc đầu ba người phân chia đồ đạc mang theo làm ba phần, Lattado suy nghĩ kỹ, cuối cùng để lại cho bọn họ nhiều đồ ăn thức uống hơn một chút, sau đó rời khỏi chỗ bọn họ.

“Đề phòng bất trắc, dù sao thức ăn của tôi cũng còn nhiều.” Lattado cười nói.

Đợi đến khi bóng dáng Lattado biến mất khỏi tầm mắt hai người, Hàn Khải mới hỏi ra nghi vấn trong lòng mình: “Cậu muốn tìm vật gì sao?”

Không thì tại sao lại muốn đuổi khéo người dẫn đường.

Mã Duyệt vẻ mặt nghiêm túc gật đầu một cái.

“Là gì?”

“Tôi... cũng không rõ lắm, nhưng trong đầu tôi có cảm giác này, chúng ta đến đây là để tìm một thứ gì đó.”

Đương nhiên Hàn Khải biết tình trạng của hắn, nên không hỏi lại vấn đề này, cậu nhìn bốn phía, thật ra thung lũng này không lớn, hơn nữa căn bản là không có cây cối, cho nên vừa mới liếc mắt đã thấy rõ cũng không quá đáng.

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, lấy một xấp bùa ra đưa cho Hàn Khải: “Tôi mang theo rất nhiều, đừng vì tiếc mà không dùng, nếu cảm giác có gì nguy hiểm, lập tức dùng ẩn thân chú.”

Hàn Khải do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu nhận lấy vật Mã Duyệt đưa.

Mã Duyệt thu dọn đồ đạc xong liền bắt đầu kéo tay Hàn Khải, đi quanh thung lũng.

Hai người lòng vòng một hồi, lúc này sắc trời đã tối xuống, nhưng không biết vì sao, nhiệt độ trong thung lũng này lại không giảm nhiều, thậm chí hai người cùng ngồi dưới đất ăn cũng không cảm giác được gió lớn.

“Bây giờ chúng ta làm gì?” Hàn Khải khẽ tựa đầu lên lưng Mã Duyệt, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi vừa hỏi.

“Tôi muốn thử xem... A Khải, cậu quan sát tôi, nếu có gì đó không ổn, đừng do dự, hãy lập tức đánh cho tôi bất tỉnh.”

“Nhưng...”

“Yên tâm, không sao, tôi chỉ nói lỡ như, không nhất định sẽ xảy ra.” Mã Duyệt mỉm cười ôm lấy Hàn Khải.

Hàn Khải lo lắng gật đầu, nhìn Mã Duyệt ngồi xếp bằng xuống.

Hàn Khải không nghe thấy Mã Duyệt niệm cái gì, cũng không hiểu những thủ ấn của Mã Duyệt, cậu chỉ tập trung tinh thần quan sát tóc Mã Duyệt.

Lần trước đấu với Cố Diệc Thành, Hàn Khải vẫn còn nhớ rõ, sau khi phong ấn được phá giải, tóc Mã Duyệt dài ra không ít, nhưng khi cậu tỉnh lại trong bệnh viện, tóc của hắn lại trở về độ dài như trước, nếu như thể có liên quan ít nhiều đến việc hắn giải phóng linh lực, vậy có phải đây là một dấu hiệu tiêu chuẩn báo trước Mã Duyệt sẽ mất khống chế hay không? Dù sao bây giờ đã như vậy thì không bằng thử một chút.

Hắn dặn dò Hàn Khải như thế là vì gần đây Mã Duyệt phát hiện mình càng ngày càng không thể khống chế được linh lực của mình, đôi khi nó bộc phát, đôi khi lại không cảm nhận được nó. Tuy Hàn Khải có thể đánh thức hắn khi hắn bị mất khống chế, nhưng nếu đến khi Hàn Khải đang ngủ say, thì... Cũng vì vậy mà trước nay Mã Duyệt không ngủ chung với Hàn Khải, hắn sợ nửa đêm mình sẽ vô thức làm hại Hàn Khải.

Trong thân thể có nguồn sức mạnh không thể khống chế, loại cảm giác này tuyệt đối không tốt chút nào.

Hàn Khải ngồi bên cạnh nhìn Mã Duyệt chăm chăm, mười phút trôi qua, tóc Mã Duyệt cũng không có gì thay đổi, nhưng xung quanh hắn bắt đầu xuất hiện một lớp ánh sáng nhàn nhạt, thật sự rất nhạt, nhạt đến mức Hàn Khải cứ ngỡ là hoa tuyết trong thung lũng bị gió thổi.

Đợi đến khi Mã Duyệt từ từ mở mắt, tóc của hắn cũng không biến đổi. Cuối cùng Hàn Khải cũng thả lỏng tâm trạng, vội vàng tiến đến hỏi: “Sao rồi.”

Mã Duyệt cười cười, đưa tay chỉ phía bên phải: “Chúng ta qua bên kia xem.”

Hàn Khải kéo Mã Duyệt đứng lên, hai người cẩn thận đi đến nơi Mã Duyệt chỉ.

“Mã Duyệt, ở đây không có gì cả.” Hàn Khải nghi ngờ hỏi.

“Ừm, nhưng tôi cảm giác được phía sau vách núi này có cái gì đó.”

“Nhưng chúng ta không thể phá nổ nó.”

Mã Duyệt cười cười: “Không sao, tôi có cách.”

Hàn Khải ngẩn người, chợt nghĩ đến cái gì đó, bật cười.

Mã Duyệt nâng tay lên, quay về phía không trung hô một tiếng: “Liệt!”

Mấy giây sau, một cái đầu chim điều hâu màu đen xuất hiện trước mắt hai người.

Mã Duyệt nói: “Tôi nghĩ chuyện cậu cần làm lần này, dùng hình dạng người tương đối hợp hơn.”

Liệt không phản đối, vỗ cánh hai cái, một người xuất hiện trước mắt Hàn Khải và Mã Duyệt.

Hàn Khải bất đắc dĩ đỡ trán, Liệt biến thành hình dạng của Lattado, xem ra thật sự không thể hi vọng xa vời vào trí tưởng tượng của thức thần.

“Muốn tôi làm gì?”

“Vách núi này, có cách nào đi vào mà không cần làm sập nó không? Tôi muốn vào trong.”

Liệt nhướn mi nhìn Mã Duyệt: “Cậu đang nói đùa?”

“Không có.”

“Vậy là cậu bị bệnh.”

Đột nhiên Mã Duyệt rất muốn mất khống chế một lần, nhưng hắn không thể xảy ra chuyện gì ở đây: “Có ý gì?”

“Tôi nhớ Mã gia có loại phép thuật này, cậu không nhớ?”

“Có... sao?” Mã Duyệt nhíu mày, “Quên đi, tôi không muốn phí đầu óc, cậu có thể làm không?”

Liệt gật đầu, đi tới chỗ Mã Duyệt đã chỉ, niệm vài tiếng, trên vách xuất hiện một lỗ đen lớn.

“Vào đi, nhanh lên, chỉ có một phút, nếu không gian bên trong không rộng mở, cậu sẽ bị nhốt ở trong núi.”

Mã Duyệt cũng không khách khí, kéo lấy Hàn Khải và Liệt, cùng chui vào trong động.

Ba người chạy thật nhanh, khoảng hai mươi giây, phía trước xuất hiện một ánh sáng yếu ớt, không kịp để suy nghĩ nữa, Mã Duyệt dẫn đầu xông ra chỗ đó.

Đợi đến khi cả hai người ra khỏi cửa động, họ lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngẩn người. Một lát sau, cửa động phía sau biến mất.

“Đây là... gì?” Hàn Khải sững sờ tại chỗ, có chút run rẩy hỏi.

Mã Duyệt nhíu mày, nhìn về phía trước.

Phía trước cách chỗ ba người không xa có một cái hồ to không sâu lắm, trong hồ có một gốc hoa đào xinh đẹp, đường kính gốc cây của nó lớn không giống như bình thường, trên cây còn có những cánh hoa nhỏ hồng hồng bung nở.

“Bây giờ là tháng mấy? Vì sao có hoa đào nở?” Hàn Khải ngơ ngác hỏi.

Mã Duyệt bước lên vài bước, tầm nhìn vốn bị che khuất rốt cuộc cũng có thể thấy rõ cảnh tượng trong hồ.

Hàn Khải cũng muốn bước lên, lại bị Mã Duyệt bảo ngừng lại: “Đừng tới đây.”

“Sao thế?” Hàn Khải cũng là người bướng bỉnh, đôi khi đã ngang ngược rồi là sẽ không ai kéo lại được, cậu nghĩ mình đã đến đây với hắn, chẳng lẽ còn bị gạt ra khỏi thế giới của hắn? Không thể nào! Cho nên cậu không hề do dự bước đến bên cạnh Mã Duyệt.

Nhìn cảnh tượng dưới hồ, sắc mặt Hàn Khải trắng bệch, quay đầu chạy trốn bên cạnh vách núi lúc nãy, đỡ vách núi nôn không ngừng.

Lát sau, cậu mới tái mặt đứng cách hồ rất xa hỏi: “Ở đây rốt cuộc là đâu?”

Mã Duyệt lắc đầu, nhìn tất cả những hài cốt trắng xoá chằng chịt sâu bọ đen đúa bò phía trên, nhíu mày thật chặt.

CHÚ THÍCH:

(1) Hữu kinh vô hiểm: Có kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

(2) Sông Shaksgam:

.Hết chương 29.

30. Quyển 3 - Chương 3

Qua vài phút, cuối cùng Hàn Khải cũng đè nén được cảm giác buồn nôn, bước đến bên cạnh Mã Duyệt. Thành thật mà nói, xác chết đã hoá xương trắng ngoài khiến người ta thấy sợ ra thì cũng không có gì buồn nôn, nhưng những con sâu con bọ màu đen bò lổn nhổn giữa đống xương trắng lại làm cho Hàn Khải cảm thấy vô cùng buồn nôn, da gà toàn thân đều đứng lên hết.

Hàn Khải nhìn Mã Duyệt, chỉ thấy hần hơi nhúu chân mày, giống như đang suy nghĩ điều gì đó. Hàn Khải nhin không được nhếch miệng, lần nào cũng là thế này, chỉ cần có người này bên cạnh, dường như không có chuyện gì đáng sợ nữa, cậu đưa ngón tay ra, xoa xoa vùng nhúu chặt giữa hai chân mày Mã Duyệt, giống như muốn vuốt ve chúng.

Mã Duyệt thấy động tác của Hàn Khải cũng nở nụ cười, vẻ mặt của hai người hoàn toàn không phù hợp

với hoàn cảnh bây giờ, chộc cho Liệt trơn trắng mắt.

“Này, tôi nói các người, gọi tôi ra đây không phải để tôi xem hai người liếc mắt đưa tình đâu nhỉ?” Liệt bắt đầu nói.

Hàn Khải muốn thu tay, lại bị Mã Duyệt nắm chặt buồng thông xuống bên người.

Mã Duyệt không để ý lời trêu chọc của Liệt, dùng ngón tay bên kia chỉ vào giữa hố: “Tôi cảm thấy chỗ đó phóng ra một nguồn năng lượng rất kỳ quái, Liệt, giúp tôi một chuyện. Dùng lửa của cậu thiêu huỷ hết những thứ đó, tôi không muốn đạp lên chúng.”

Liệt không nói gì, nháy mắt trong bàn tay xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, Liệt thả niệm một câu chú ngữ, ngọn lửa nhấp nháy bay lên, ra khỏi lòng bàn tay Liệt, bắt đầu lan rộng ra, bao phủ hết những hài cốt trong hố. Qua khoảng năm phút, những thứ trong hố đều biến thành tro, Mã Duyệt quay đầu mỉm cười với Hàn Khải nói: “Cậu và Liệt ở đây chờ tôi, tôi qua xem một chút.”

“Nhưng mà...”

“Đừng lo, không sao hết, nó không có ác ý.”

Tuy Hàn Khải lo lắng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Mã Duyệt, chỉ có thể gật đầu: “Cẩn thận một chút.”

Cái hố này có đường kính khoảng 100 mét, hài cốt và sâu bọ đầy trên mặt đất khi này bây giờ đều biến thành tro. Hàn Khải nhìn mảnh đất nổi lên, diện tích lớn như vậy đều chất đầy xương cốt, đã... chết bao nhiêu người?

Tay phải Mã Duyệt kết ấn, niệm chú, bố trí kết giới hộ thân, hắn xoay người xuống hố. Tuy xương cốt bên trong đã thành tro, nhưng ai biết được chúng nó có gì kỳ quái hay không, cẩn thận mọi việc vẫn hơn.

Mã Duyệt chậm rãi đi đến giữa đống, nhìn cây hoa đào vốn không nên nở vào mùa này, khẽ nhíu mày, vừa cẩn thận chú ý động tĩnh của nó, vừa bắt đầu di chuyển đến gần cây đào.

Hắn đang quan sát.

Cách cây đào càng gần hắn càng cảm nhận được nguồn năng lượng kia, giống như là nó thật sự đang gọi hắn đến. Hắn không cảm nhận được ác ý và sát khí, nhưng cũng lo đây là cái bẫy, nhưng, nguồn năng lượng này đến từ đâu? Chẳng lẽ cây đào này tu luyện nghìn năm rồi thành yêu thành tinh? Mã Duyệt trầm lắng đầu, nếu vậy, lửa lúc này của Liệt đã có thể ép nó hiện thân.

Cẩn thận đến gần cây, Mã Duyệt do dự một chút, đưa tay phải ra. Khẽ xoa lên thân cây, hắn nhắm mắt

lại bắt đầu cảm nhận, một loại năng lượng rất kỳ quái đang di chuyển, từ rễ cây chạy đến ngọn cây.

Mã Duyệt thu tay về suy nghĩ một chút, chậm rãi lui về sau vài bước, cách xa cây đào một chút.

“Ngọc thanh thuỷ thanh, chân phù cáo minh, thôi thiên nhị khí, hỗn nhất thành chân. Ngũ lôi ngũ lôi, cấp hội hoàng ninh, nhân uân biến hóa, hồng điện tấn đình, cấp cấp như luật lệnh.”

Ngũ Lôi chú mà Mã Duyệt hiện đang dùng so với khi hắn mới gặp Hàn Khải, uy lực chỉ có hơn.

Phía trên thung lũng đánh xuống một luồng bạch quang vào giữa cây đào. Nháy mắt tạo ra luồng bạch quang vạn trượng, khiến cho Hàn Khải và Liệt ở bên ngoài hồ phải nhắm mắt lại.

“Mã Duyệt!” Hàn Khải có chút lo lắng muốn xông lên lại bị Liệt kéo tay lại.

“Yên tâm, cậu ta không sao.”

Hàn Khải nhìn theo tầm mắt của Liệt, chỉ thấy sau khi luồng bạch quang bổ vào cây đào tản ra, xung quanh cơ thể Mã Duyệt vẫn bị bạch quang vây lấy, có lẽ là kết giới của hắn.

Hàn Khải từ từ an tâm, vừa mơ hồ vừa mất mát.

Thật ra cậu vẫn luôn không muốn nghĩ đến sự thật rằng mình vốn không có cách gì để giúp hắn.

Hai người đứng ở đằng xa không phát hiện thật ra bây giờ Mã Duyệt đang rất kinh ngạc.

Hắn tự biết, Ngũ Lôi chú vừa nãy mình dùng khoảng tám phần công lực, nếu là cây đào thông thường, dù không thành tro, ít nhất cũng sẽ vỡ thành mảnh vụn. Nhưng gốc cây trước mắt chỉ nứt ra một đường.

Mã Duyệt đang suy nghĩ có nên làm lại hay không, lại bị luồng bạch quang mờ mờ phát ra từ khe hở giữa cây thu hút tầm mắt, hắn chậm rãi di chuyển về phía trước, phát động Hộ Thân chú đến mức tối đa để có thể ứng phó những tình huống đột ngột xảy ra.

Nhưng không có cảnh tượng chiến đấu như hắn nghĩ, Mã Duyệt bước đến trước cây đào xem kĩ, khe hở nứt ra trên thân cây kéo dài một đường đến tận gốc, Mã Duyệt đến gần hơn, muốn xem rõ rốt cuộc là thứ gì phát ra ánh sáng bên trong khe hở, nhưng thứ đó nấp tận trong rễ cây, bên trong quá tối nên cơ bản chẳng thể nhìn thấy gì cả.

Mã Duyệt lắc đầu, xem ra, chỉ có thể phá huỷ nó.

Tụ linh lực trên tay, lần này, Mã Duyệt quyết định thẳng tay chưởng vào thân cây, ngay khi hấn định ra tay, thân cây ở trước mặt hấn vỡ ra, cây đào chia làm hai nửa ngã trên mặt đất.

Tuy Mã Duyệt có hơi sưng sốt, nhưng vẫn thu hồi linh lực ngay lập tức.

Hấn cúi đầu xem, bên trong thân cây đã vỡ có một bọc đồ màu đen, vật được bao bọc bên trong còn phát ra ánh sáng lơ mờ.

Mã Duyệt do dự một chút, hấn nhắm mắt lại cảm nhận vật kia. Thật sự không phát ra nguồn linh lực khiến người ta bất an, mà ngược lại khiến hấn cảm thấy nguồn linh lực này rất quen thuộc.

Mở mắt ra, Mã Duyệt cúi người xuống, định vươn tay ra cầm nó lên.

Ngay trong nháy mắt Mã Duyệt đụng trúng nó, màn sương bao phủ nó lại tản đi, toàn bộ vật đó đều được bạch quang bao lại.

Mã Duyệt cầm lên xem, là một hộp gấm được làm bằng gỗ, rộng khoảng 10 cm, dài 20 cm. Xung quanh hộp được điêu khắc những hình thù kỳ quái, giống như một loài động vật, nhưng Mã Duyệt dám khẳng định mình chưa từng thấy loài vật này.

Trong lúc Mã Duyệt nghiên cứu nó, đột nhiên hấn cảm thấy mặt đất nơi mình đang đứng bắt đầu rung chuyển, cảm giác rõ ràng như vậy nên Hàn Khải và Liệt cũng chú ý tới, Mã Duyệt vội vàng nhét hộp gỗ vào ba-lô, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại bên cạnh Hàn Khải.

“Chuyện gì xảy ra?” Hàn Khải kéo tay Mã Duyệt, nôn nóng hỏi.

Mã Duyệt cảm thấy dưới chân rung chuyển ngày càng mạnh, nhú mào: “Có lẽ là tôi lấy đi thứ này cho nên...”

Hàn Khải còn chưa kịp hỏi hấn lấy cái gì, âm thanh của Liệt truyền đến từ bên cạnh: “Mau rời khỏi đây, vách núi đối diện bắt đầu sụp.”

Hàn Khải và Mã Duyệt nhìn về phía Liệt nói, những hòn đá bắt đầu rơi xuống ngồn ngang.

“Có lẽ không kịp ra ngoài, lỡ như chạy được phân nửa thì sụp, chúng ta sẽ bị chôn trong núi.” Liệt bình thản nói.

“Tôi dẫn Hàn Khải, đi thôi, đã biết được khoảng cách xấp xỉ, cứ dùng dịch chuyển tức thời.”

“Cậu không sao chứ?” Liệt hỏi, mang theo một người hoàn toàn không biết phép thuật khi triển khai dịch

chuyển là một chuyện rất mạo hiểm.

Mã Duyệt gạt đầu, “Không sau, mau lên, rời khỏi đây.”

Liệt gạt đầu lập tức hoá thành hồng quang rồi biến mất.

Mã Duyệt ôm Hàn Khải, ôm chặt lấy cậu, thầm nhớ lại khoảng cách lúc nãy chạy vào, niệm chú ngữ. Một luồng bạch quang hiện lên, Hàn Khải nhắm mắt lại, cảm giác như linh hồn mình nhẹ nhàng bay khỏi cơ thể, đợi đến khi cậu mở mắt lần nữa mới phát hiện mình và Mã Duyệt đã ra khỏi vách núi. Liệt đứng cách đó không xa làm vẻ mặt buồn cười nhìn bọn họ, Hàn Khải ngẩng đầu nhìn, hoá ra mình và Mã Duyệt vẫn còn ôm nhau.

Mã Duyệt buông hai tay đang ôm Hàn Khải ra, đổi thành nắm tay cậu, quay đầu thản nhiên nói với Liệt: “Biến thân chỗ chúng tôi lên.”

Đây là hậu quả cho sự chế giễu sao?

Liệt âm ức, Mã Duyệt là chủ nhân của nó, ngồi trên người nó đương nhiên không sao, nhưng Hàn Khải... Được rồi, bây giờ cậu ta cơ bản cũng là một nửa chủ nhân của mình. Liệt không cam lòng xoay tại chỗ một vòng, một con hắc điều to lớn hiện ra.

Mã Duyệt dẫn Hàn Khải cẩn thận ngồi trên lưng Liệt, sau đó vỗ vỗ lông vũ của Liệt: “Đi thôi.”

Khi ra ngoài thung lũng sắc trời đã tối hẳn. Mã Duyệt ra hiệu cho Liệt có thể đi, còn mình thì dẫn theo Hàn Khải đi tìm chỗ của Lattado. Lattado thật sự là một người dẫn đường xứng đáng, anh ta chọn nơi dừng lều rất dễ tìm thấy.

Lattado bên trong lều vẫn còn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động lập tức tỉnh lại, nhìn thấy người đi tới là Mã Duyệt và Hàn Khải, cười với bọn họ: “Các người về rồi.”

Mã Duyệt mỉm cười gạt đầu, lấy ra thức ăn vẫn chưa từng được động tới trong ba-lô, kéo Lattado cùng ăn.

“Hôm nay cứ nghỉ ngơi một đêm cho thật tốt, sáng mai chúng ta trở về.”

Lattado gạt đầu, “Được.”

Làm một người dẫn đường, đương nhiên anh ta biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Đêm đó vẫn là Mã Duyệt gác đêm, với pháp lực bây giờ của hắn, không cần ngủ, chỉ cần nhắm mắt nghỉ ngơi là có hiệu quả. Đợi đến khi chỗ Lattado truyền ra tiếng hít thở ổn định. Hàn Khải chưa ngủ nhận

không được đứng lên đi tới bên cạnh Mã Duyệt.

Mã Duyệt thấy cậu đứng đó cũng không bất ngờ, kéo Hàn Khải cùng ngồi trên chiếu với mình, sau đó vươn một tay ra ôm cậu.

Mặt Hàn Khải hơi đỏ, theo bản năng nhìn về phía Lattado.

“Cậu làm gì, không sợ bị thấy sao?” Hàn Khải thấp giọng nói.

“Có gì phải sợ.” Âm thanh của Mã Duyệt mang theo vui vẻ.

“Đừng nói sang chuyện khác, rốt cuộc hôm nay có chuyện gì xảy ra, vì sao rõ ràng chúng ta nhìn thấy nơi đó sụp đổ, nhưng sau khi ra ngoài thì cảnh tượng chỗ đó không có gì thay đổi?” Hàn Khải không kiềm chế được vươn một tay vuốt mặt Mã Duyệt.

Mã Duyệt mỉm cười bắt lấy tay cậu, lắc đầu: “Nói thật tôi cũng không rõ, ngày mai chúng ta xuống núi, sau đó cậu theo tôi về nhà một chuyến, tôi muốn tìm chú Nguyên để họ xem cái hộp này là gì, hôm nay tôi có thử một chút, nhưng không mở ra được.”

Hàn Khải gật đầu: “Đương nhiên phải về nhà, nhưng không phải chú Nguyên đã đi rồi sao?”

Mã Duyệt tăng thêm lực tay ôm chặt Hàn Khải, đến bên tai cậu khẽ nói: “Tôi nói là tôi muốn cậu theo tôi quay về Mã gia lão trạch.”

31. Quyển 3 - Chương 4

Vẫn là ngôi biệt thự có vẻ cũ kĩ, nhưng ánh mặt trời chiếu xuống khiến nó có vẻ rất ấm áp.

Đương nhiên Hàn Khải không hiểu việc được người Mã gia mang về lão trạch có ý nghĩa gì, mà thật ra Mã Duyệt cũng không để ý, hắn chỉ muốn Hàn Khải đi theo bên cạnh mình, dường như xa nhà quá lâu khiến Mã Duyệt đã quên mất gia huấn rằng chỉ có một nửa kia được thừa nhận mới có thể theo người Mã gia trở về tổ trạch.

Cho nên, khi chú Nguyên đến đón, nhìn thấy Hàn Khải đứng bên cạnh Mã Duyệt, cả ngày vẫn không hồi thần lại.

Không phải ông không cảm giác được tầm quan trọng của Hàn Khải với Mã Duyệt, mà là ông không muốn thừa nhận bọn họ vượt qua mối quan hệ giữa người uỷ thác và người được uỷ thác.

Mã Nguyên lắc đầu một cái, giúp hai người mang hành lý lên lầu, trong lòng âm thầm suy đoán phản ứng của anh hai sau khi nhìn thấy Hàn Khải.

Mã Duyệt rất tự nhiên mà kéo Hàn Khải vào phòng mình, Hàn Khải nhìn chú Nguyên đứng sững ra bên cạnh, cảm thấy mặt mình nóng lên, cậu khẽ rút lại bàn tay bị Mã Duyệt nắm chặt trong lòng bàn tay: “Duyệt, tôi nên... ngủ ở khách phòng thì hơn.”

Mã Duyệt nhớ tới trong cơ thể mình còn có nguồn linh lực không khống chế được, gật đầu: “Thu dọn đồ đạc và hành lý trước, tắm rửa nghỉ ngơi, đợi lát nữa ăn cơm chiều tôi sẽ tới gọi cậu.”

Hàn Khải gật đầu, đang chuẩn bị xoay người đi, Mã Duyệt bước tới khẽ hôn lên khoé môi cậu, sau đó mở cửa vào phòng mình.

Hàn Khải nhìn chú Nguyên vẫn đang đứng bên cạnh, mặt càng đỏ hơn. Cậu nhận lấy hành lý trên tay Mã Nguyên: “Chú Nguyên, làm phiền chú.”

“Không cần khách khí, đều là... người nhà cả.” Mã Nguyên nói có chút không tự nhiên, nhưng cũng không tỏ thái độ gì với Hàn Khải, với sự lựa chọn của Mã Duyệt, trước nay Mã Nguyên đều không can thiệp, ông dẫn Hàn Khải vào khách phòng đối diện phòng Mã Duyệt.

Mãi đến khi ăn cơm nhìn thấy mặt Mã Thần biến sắc trong nháy mắt, Hàn Khải mới biết mình theo Mã Duyệt đến Mã gia đường đột bao nhiêu.

Mã Thần mặc kệ vẫn đang trên bàn cơm, giận tái mặt nói: “Mã Duyệt, con có biết dẫn cậu ta về là có ý nghĩa gì không?”

Mã Duyệt cười cười: “Vốn không nhớ quá kĩ, nhưng ngài vừa nhắc là con liền nhớ lại.”

“Vậy con định khi nào thì đưa Hàn tiên sinh rời khỏi đây?”

“Con sẽ đi cùng cậu ấy.”

“Con...” Mã Thần nhìn Mã Duyệt chăm chăm.

“Anh hai,” Mã Nguyên đứng lúc cắt ngang cuộc tranh cãi của hai cha con, Hàn Khải cảm kích nhìn Mã Nguyên, nghe ông chậm rãi nói: “Em nghĩ Duyệt dẫn Hàn tiên sinh về đây là vì có chuyện gì đó không thể xử lý, không bằng anh nghe trước một chút?”

Mã Thần không nói gì, sắc mặt vẫn khó coi, nhưng chí ít là không phản bác.

Hàn Khải âm thầm thở phào, cứ theo Mã Duyệt về đây như vậy, đúng là chuyện chưa từng có.

Mã Duyệt gạt đầu với Hàn Khải, Hàn Khải đứng dậy lên lầu, không lâu lắm, cậu cầm một thứ gì đó được vải đen bọc lại trên tay. Hàn Khải nhẹ nhàng đặt nó trước mặt Mã Duyệt, vén tấm vải lên, lộ ra cái hộp gỗ bên trong.

Mã Thần hơi sững sốt, “Cái này... ở đâu mà có?”

“Một chỗ kỳ quái.” Mã Duyệt bưng chén bắt đầu ăn cơm, mệt mỏi cả ngày, hẳn cũng không tự làm khó mình. Mã Duyệt vừa ăn vừa gấp thức ăn cho Hàn Khải, Hàn Khải trừng mắt liếc hẳn, bị nụ cười của Mã Duyệt cản lại.

“Các người... cứ ăn cơm trước, lát nữa đến phòng sách gặp tôi.” Mã Thần cầm cái hộp được bọc vải, không quan tâm tới những món ăn đầy bàn, vội vàng vàng về phòng sách.

“Đừng để bụng cha con,” Mã Nguyên vừa múc canh cho hai người vừa nói, “Duyệt, quyết định của con chú Nguyên sẽ luôn không cam thiệp nhiều, chỉ có một điều, ông ấy luôn là cha con.”

“Chú Nguyên, con biết.”

Mã Nguyên thở dài, thật ra ông cũng cảm giác được, lần trở về này của Mã Duyệt hình như không giống trước đây nữa, nét khổ đau giữa hai hàng chân mày đã nhạt đi rất nhiều, vẻ mặt đầy phức tạp khi đối diện với Mã Thần cũng không còn, ngược lại có thêm một chút lạnh nhạt, giống như... Đối mặt với một người xa lạ không hề quen biết.

Ba người im lặng ăn xong bữa cơm tối, Hàn Khải định về phòng, lại bị Mã Duyệt kiên quyết kéo đến phòng sách của Mã Thần, khi Mã Thần nhìn thấy hai người tay trong tay cùng nhau đi vào, sắc mặt ông lại trầm xuống, nhưng không nói gì.

Đợi tất cả ngồi xuống, Mã Thần chậm rãi sờ sờ cái hộp, nói: “Nói cho cha biết hoàn cảnh phát hiện cái hộp này.”

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, thuật lại hết đầu đuôi mọi chuyện.

Mã Thần nhàu nháu mày, vẻ mặt mang theo sự suy tư khó hiểu.

“Cha,” Mã Duyệt nói, “Có cách mở cái hộp này ra hay không?”

Mã Thần rất bình tĩnh hỏi: “Vì sao con cảm thấy cha có cách.”

“Bởi vì con đã nghiên cứu cái hộp này, phong ấn bên trên khiến con cảm thấy rất quen thuộc, nếu như con đoán không sai, cái hộp này có liên quan đến Mã gia.”

Mã Thần im lặng một chốc, đứng lên đi đến trước kệ sách, lấy ra một quyển sách đã ố vàng trên kệ cao nhất. Ông mở quyển sách ra tùy tiện lật lật, dừng lại ở một trang, sau đó cầm nó ngồi xuống trước mặt Mã Duyệt.

“Cha không biết giải trừ phong ấn thế nào, nhưng ghi chép ở đây chắc là có liên quan đến nó.”

Mã Duyệt nhận lấy quyển sách xem, trên sách chỉ có một vài điều rất đơn giản giới thiệu về phong ấn, đây là loại phong ấn được tổ tiên của Mã gia nghiên cứu từ rất lâu, dường như người ghi chép cũng không rõ giải pháp, nhưng có nhắc việc thực hiện nó cần có máu của hậu nhân Mã gia.

Mã Duyệt nhíu mày: “Nếu phá luôn cái hộp thì sao?”

“Thứ bên trong cũng sẽ tan nát.”

Mã Duyệt im lặng một lát, rồi nói: “Con muốn thử xem.”

Tuy hần chỉ nói bốn chữ ngắn gọn, nhưng người ở đó ai cũng hiểu, Mã Duyệt muốn dùng nguồn linh lực không thể khổng chế kia để giải trừ phong ấn, Mã Thần nghiêm túc, Mã Nguyên chau mày, Hàn Khải lo lắng.

Mã Thần thở dài, ông đã sớm hiểu con trai mình, một khi nó quyết định chuyện gì là mình không có cách nào phản đối, giống như việc nó bỏ nhà đi nhiều năm như vậy, Mã Nguyên muốn nói gì đó nhưng Mã Thần ngăn lại.

Mã Thần nghiêm nghị nói: “Con có thể thử, nhưng nhớ kĩ, chỉ là thử xem, đến bây giờ cha vẫn chưa rõ lai lịch của nguồn linh lực trên người con, nếu bị nó không chế, rất có thể...”

“Con hiểu.”

“Mọi người sẽ ngồi đây quan sát, nếu như có chuyện gì bất trắc, cũng dễ dàng giúp hơn một chút.”

Mã Duyệt đảo mắt nhìn Mã Thần, gật đầu: “Cảm ơn cha.”

Sau đó hần quay đầu nhìn Hàn Khải: “Ồ bên cạnh tôi.”

Hàn Khải hiểu ý Mã Duyệt, gật đầu.

Mã Duyệt nhắm mắt lại, bắt đầu thả lỏng nguồn linh lực bị áp chế trong người, cho nó ra ngoài một ít, Hàn Khải nhìn mái tóc đen dài của Mã Duyệt, lo lắng quan sát hẳn.

Đột nhiên, Mã Duyệt mở mắt, đặt ngón tay trở bên phải lên miệng, cắn xuống, nhỏ máu lên hộp. Miệng không ngừng niệm câu gì đó, một mặt cũng chú ý cái hộp. Hộp gỗ trên bàn rung rung không ngừng, biên độ rung động bắt đầu tăng lên, xung quanh cái hộp hiện lên luồng khí đen nhàn nhạt.

“Mã Duyệt, ngừng tay.” Mã Thần nhìn thấy ánh mắt Mã Duyệt bắt đầu biến thành màu đỏ.

“Không sao, tránh ra.” Tay Mã Duyệt vẫn đặt trên hộp, chỉ chút nữa, chút nữa thôi, hẳn có thể cảm giác được, trong hộp có cái gì đó đang muốn thoát khỏi phong ấn hiện ra trước mắt hẳn.

Hàn Khải không quan tâm đến cái hộp, chỉ một lòng chú ý đến tóc và ánh mắt của Mã Duyệt.

Cậu dõi theo mái tóc dài ra, nhìn ánh mắt dần biến đỏ của Mã Duyệt.

Hàn Khải đứng lúc vươn tay ra vỗ lên má Mã Duyệt.

Ánh mắt Mã Duyệt bắt đầu từ từ chuyển hướng sang Hàn Khải, hẳn ngừng giải phóng linh lực, để cho Hàn Khải dùng khăn tay bằng ngón tay của hẳn lại, ánh mắt Mã Duyệt bắt đầu biến thành màu đen theo động tác của Hàn Khải.

“Không sao chứ?” Hàn Khải lo lắng vuốt tóc Mã Duyệt.

“Ừm. Lại khiến cậu lo lắng.” Mã Duyệt mỉm cười.

“Không sao, nhưng sao lần này tóc không về lại như cũ?”

“Có lẽ cần ít thời gian.”

“Ừm, tôi phải nhớ kĩ tình hình mỗi lần cậu sử dụng xong thứ đó, giữa lần sau cậu lại làm vậy.”

“...”

Đột nhiên Mã Duyệt cảm thấy mình bị biến thành chuột bạch nghiên cứu, mỉm cười nhìn Hàn Khải.

Mã Thần và Mã Nguyên ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, nhìn về kính ngạ trong mắt nhau, xem ra... địa vị của người tên Hàn Khải này trong lòng Mã Duyệt còn quan trọng hơn so với bọn họ nghĩ.

Nhìn Hàn Khải cẩn thận lau sạch vết máu trên tay Mã Duyệt, lại nhìn Mã Duyệt mỉm cười nhìn chăm chăm Hàn Khải, Mã Thần khẽ thở dài, thôi đi thôi đi, làm người của Mã gia, tất cả đều do thiên mệnh, còn có cái gì không hiểu, có lẽ, họ đến với nhau, cũng là do thiên mệnh.

Trong bầu không khí trầm lặng nhưng ấm áp, Mã Nguyên ở bên cạnh đột nhiên lớn tiếng hô lên.

“Anh hai, mọi người mau xem đi, cái hộp...”

Mọi người lập tức nhìn cái hộp gỗ, màn khí đen quanh hộp đang dần biến mất, đang lúc bọn họ thấy nghi ngờ, trong hộp đột nhiên vang lên tiếng động.

“Đây là... Âm thanh gì...” Hàn Khải có chút lo lắng hỏi.

Mã Duyệt dùng tay trái nắm tay Hàn Khải, sau đó vươn tay phải ra cẩn thận chạm vào hộp gỗ.

Lần này hoàn toàn không cần phí sức, cái hộp nháy mắt bị Mã Duyệt mở ra.

Ánh mắt của bốn người cùng chú ý đến cái hộp.

Nằm lẳng lẳng bên trong, là một mảnh vải, Mã Duyệt vươn tay lấy ra, mở ra đặt lên bàn, phía trên viết rất nhiều chữ chẳng chệch.

“Đây là gì?” Mã Nguyên nhíu mày hỏi.

Mã Thần chau mày: “Chữ phía trên hình như không phải chữ Hán.”

Hàn Khải nhìn nó, có chút ngây thơ nói: “Cái này... giống như... chữ trên phù chú mà Mã Duyệt cho.”

Ba người khác ngẩn người, rồi lại quay đầu nhìn chữ trên tấm vải.

“Chính xác... nhưng hình vẽ trên phù chú đều do ông tổ truyền lại, nếu như nhìn theo chữ viết sẵn có, vậy... rất khó đoán ý nghĩa của nó.” Mã Nguyên bất đắc dĩ nói.

Mã Thần sờ sờ cảm suy tư một lát, nhìn Mã Duyệt nói: “Xem ra nhất định phải nghiên cứu sách cổ để xem ý nghĩa của nó, vậy không bằng... hai đứa... cứ ở đây thêm vài ngày.”

Mã Duyệt mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn cha.”

Mã Thần khoát khoát tay bảo bọn họ mau chóng về nghỉ ngơi, có chuyện gì đến mai hãy nói tiếp.

Mã Duyệt ra khỏi phòng mỉm cười kéo tay Hàn Khải về phòng, đi tới trước cửa, Hàn Khải đột nhiên dừng bước, có chút ngơ ngác hỏi: “Mã Duyệt, vừa rồi... Cha cậu nói ‘hai đứa’...”

“Đúng vậy.” Mã Duyệt gật đầu.

“Ý của ông là...” Hàn Khải có chút không xác định.

Mã Duyệt cười to một trận, khẽ hôn lên môi Hàn Khải, đáp: “Ý của ông là, từ giờ trở đi, cậu vĩnh viễn là người của Mã gia tôi.”

32. Quyển 3 - Chương 5

Vài ngày kế tiếp tất cả mọi người đều dồn hết tinh thần vào việc nghiên cứu văn tự kia.

Lúc này, người nhân nhā nhất chính là Hàn Khải, cho nên cậu đảm nhiệm công việc chăm sóc bữa ăn hàng ngày của mọi người. Mấy ngày đầu Hàn Khải rất phiền muộn, vì sao Mã Trạch lớn như vậy mà không thấy người giúp việc? Vì sao Mã Trạch không có ai dọn dẹp mà lại sạch như vậy? Mãi cho đến một ngày cậu nhìn thấy vài vị thức thần quét quét tước tước trong Mã Trạch, cậu mới hiểu ra.

Nhìn ‘người’ trước mắt xem chổì như vũ khí, Hàn Khải nghi ngờ hỏi: “Cậu là...”

“Thanh Long.”

Hàn Khải cảm giác khoe miệng mình giật một cái, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Liệt đứng trong nhà mình cầm giẻ lau, đáng vẻ mặc tạp dề, nhin không được mà run rẩy dữ dội.

Người của Mã gia... diên hết rồi.

Nhưng chuyện nấu cơm chỉ có tự bọn họ làm, không thì sau này sẽ xuất hiện kết quả như lần trước Liệt làm khét thức ăn rồi giao cho Hàn Khải ăn. Đại đa số thời gian là Mã Nguyên nấu cơm, nếu như có tiệc họp mặt hoặc là có người tới, Mã Nguyên sẽ mời những người đệ tử của Mã gia ở phía sau núi sang cùng giúp đỡ.

Hai anh em Hàn Khải sống nương tựa nhau từ nhỏ, chuyện nấu cơm đương nhiên không làm khó được cậu, nhưng cậu cũng không hiểu nhiều, cho nên lúc có Dương Tử, cậu cũng vui vẻ làm kí sinh. Nhìn ba người vẫn còn đang ngồi trong phòng khách nghiên cứu mảnh vải và một đồng sách lịch sử, Hàn Khải cam chịu đi vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra xem, thức ăn dự trữ bên trong rất phong phú, Hàn Khải suy nghĩ một chút, đã mấy năm chưa đụng vào bếp núc, vẫn nên bắt đầu từ món đơn giản. Đơn giản nhất, đương nhiên là trứng gà chiên cà chua. Hàn Khải ngượng ngùng cười cười, lần đầu tiên mình xuống bếp nấu cho... cha Mã Duyệt ăn lại là món này.

Chọn từ trong tủ lạnh ra những nguyên liệu có thể làm ba món một canh đơn giản nhất, lúc Hàn Khải bưng lên đột nhiên cậu cảm thấy có chút ngượng ngùng gọi bọn họ tới ăn cơm. Mã Duyệt như nhận ra cậu do dự, để quyển sách trên tay xuống, đi đến phòng ăn: “Ăn cơm trước đi, con đói bụng.”

Bốn người cùng ngồi xuống xới cơm, ngoài dự đoán của Hàn Khải, trên mặt bọn họ không lộ ra bất kì vẻ mặt khinh bỉ hay bất mãn nào, Mã Duyệt nhìn thấy động tác nhỏ của cậu, gấp rau bỏ vào chén Hàn Khải: “Ngốc.”

Hàn Khải lặng lẽ trừng mắt liếc hần, bưng chén lên bắt đầu ăn.

Ăn cơm xong cũng là Hàn Khải thu dọn chén đĩa, sau đó cậu ở bên cạnh Mã Duyệt, giúp bọn hần làm một vài chuyện như sắp xếp.

Cuộc sống đơn giản này kéo dài khoảng một tuần lễ.

“A Khải, thu dọn một chút, ngày mai chúng ta trở về.” Tối một ngày nào đó, Mã Duyệt kéo Hàn Khải qua một bên nói với cậu.

“Sao vậy?” Hàn Khải có chút lo lắng nhìn người yêu của mình.

Mã Duyệt cười cười: “Lại lo lắng linh tinh nữa rồi, không có gì, chỉ là theo tôi về lấy ít món đồ, sau đó đi thăm một người rồi trở về.”

Hàn Khải gật đầu, đi theo Mã Duyệt trở về bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nhìn hai người rời đi, hai người khác ở trong phòng khách cũng đặt sách xuống.

“Anh hai, để bọn họ đi thật sự ổn sao?” Mã Nguyên lo lắng hỏi.

“Mã Duyệt hôm nay, ngay cả anh cũng không phải là đối thủ của nó, nó đã có năng lực bảo vệ chính nó... và cả Hàn Khải.” Khi Mã Thần nói đến cái tên này vẫn có chút không được tự nhiên.

Mã Nguyên như còn muốn nói gì đó, Mã Thần không nhịn được phất tay ngăn ông lại, sau đó không tới hai phút, triệu hồi Thanh Long.

“Ngày mai người theo Mã Duyệt và Hàn Khải về,” Mã Thần không ngần đầu lên, nói với Thanh Long, “Bảo vệ hai đứa nó thật tốt.”

“Ta hiểu.”

Mã Nguyên bên cạnh không nói gì, trong lòng lén lút mỉm cười, hai cha con này, ngoài miệng vô tình, nhưng trong lòng vẫn lo lắng...

Hai người trở về phòng thu dọn đồ đạc cũng lén lút nói gì đó.

“Cái gì? Cậu nói lần này trở về chúng ta phải đi địa phủ một chuyến?” Hàn Khải có hơi lớn tiếng.

Đi địa phủ? Vậy không phải nghĩa là muốn chết sao?

Mã Duyệt nở nụ cười, “Sợ cái gì, cậu không tin năng lực của tôi sao.”

“Không phải sợ, nhưng...”

Mã Duyệt ôm lấy Hàn Khải, Hàn Khải cũng dừng động tác thu dọn, trở tay ôm Mã Duyệt.

“Yên tâm đi. Tôi đi tìm Tiểu Bạch dẫn tôi vào, tôi có một vài việc nhất định phải gặp Địa Tạng Vương, đến khi đó Liệt sẽ làm hộ pháp cho tôi, chỉ có linh hồn đi mà thôi.”

“Ý cậu là, lần này cậu đi một mình?” Hàn Khải vùng ra khỏi ngực Mã Duyệt, nhìn hẩn.

“Ừ,” Mã Duyệt gật đầu, “Chỗ đó không phải nơi tốt đẹp gì, tôi có phép thuật đương nhiên không sợ, nhưng chỗ này không phải nơi mà một người bình thường như cậu có thể đi, đến lúc đó rất có thể linh hồn cậu sẽ ở lại đó vĩnh viễn.”

“Nhưng...”

“Yên tâm đi, A Khải, tôi sẽ không để mình có chuyện. Cậu và Liệt cùng làm hộ pháp cho tôi, được không?”

Hàn Khải vẫn vô cùng lo lắng, cậu biết Mã Duyệt nói không sai, mình đi chỉ gây thêm trở ngại cho hẩn, loại cảm giác này rất không tốt, nhưng Hàn Khải biết, lúc này cần phải dành cho Mã Duyệt sự tin tưởng toàn tâm toàn ý.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Thấy người yêu không xoắn xuýt chuyện đi địa phủ với mình nữa, Mã Duyệt cũng yên tâm, hắn vừa bắt tay giúp Hàn Khải thu dọn hành lý, vừa nói: “Phá giải mảnh vải kia rất phiền phức, đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa giải được bao nhiêu, chỉ có thể biết được rất ít thông tin được nhắc đến bên trong, trong đó địa phủ được đề cập đến hơn 3 lần, cho nên tôi định đi trước thăm dò xem có thể tra ra được tư liệu gì hay không.”

Hai mươi giờ sau, hai người đứng trong nhà Mã Duyệt.

Trước tiên Hàn Khải gọi điện thoại cho anh hai, nói mình du lịch bình an, sau đó cất đồ đạc của hai người, nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cậu mỉm cười gọi điện thoại kêu thức ăn ở quán bên dưới tầng.

Ăn cơm tối xong hai người thương lượng một chút, quyết định nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai mới nghĩ cách đi tìm Bạch Thập Tam.

Nhưng chuyện đời thường hay nằm ngoài dự đoán, lúc hai người đang làm ổ trong phòng khách xem tiết mục nghệ thuật nhằm chán rồi câu được câu không trò chuyện trên trời dưới đất, đột nhiên Bạch Thập Tam xuất hiện trong phòng khách.

“Người địa phủ các người đều không có quy củ như nhau sao?” Mã Duyệt mắt hứng nói.

Hàn Khải còn đang vui trong lòng Mã Duyệt cũng lập tức đứng lên: “Để tôi lấy nước.”

Bạch Thập Tam không để ý đến sự bất mãn của Mã Duyệt, cũng không để ý cái dáng vẻ chạy trốn chết của Hàn Khải, mà chỉ đi tới trước mặt Mã Duyệt: “Mã Duyệt, gãy gọn dứt khoát, cậu muốn gặp Địa Tạng Vương đúng không?”

Mã Duyệt không hề bất ngờ khi Bạch Thập Tam biết chuyện này, thực tế thì suốt trên đường về, đề tài trò chuyện của hắn và Hàn Khải luôn xoay quanh chuyện này, không hề che giấu, mà tin tức ở địa phủ vốn luôn phổ biến hơn nhân loại.

Mã Duyệt nhìn Bạch Thập Tam: “Bây giờ thấy ông lại hết muốn đi.”

Bạch Thập Tam mặt nhăn mày nhú: “Lần này, ngươi phải đi với ta một chuyến.”

“Đây là thái độ cầu xin người khác sao?”

“Ai nói ta van xin người?”

“Địa phủ gặp phiền toái rồi đúng không?” Mã Duyệt nhướn mi mỉm cười.

Bạch Thập Tam không lên tiếng.

Hàn Khải bưng bình cà phê quay lại phòng khách, trợn mắt liếc nhìn Mã Duyệt, ý bảo hắn đừng đùa quá trớn, Mã Duyệt trả lại cho cậu một ánh mắt nói cho cậu biết rằng tự hắn biết đúng mực, Hàn Khải thở dài, đổ cà phê ra ly uống.

Bạch Thập Tam im lặng thật lâu mới lên tiếng nói: “Ba ngày trước, địa phủ xảy ra một chuyện.”

Mã Duyệt cầm lấy ly cà phê Hàn Khải đưa, ý bảo Bạch Thập Tam tiếp tục.

“Linh hồn trong ‘Luyện ngục gian’ dưới địa phủ, chỉ trong một đêm, biến mất không tung tích.”

Mã Duyệt dừng động tác trên tay lại, sắc mặt cứng lại nhìn Bạch Thập Tam.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì linh hồn bị nhốt trong ‘Luyện ngục gian’ đều là ‘Thập Ác chi hồn’ từ xưa đến nay, chúng nó hầu như không có khả năng cảm hoá, cũng bị tước đoạt cơ hội đầu thai, vĩnh viễn bị nhốt ở nơi đó chấp nhận nỗi đau hoả thiêu.”

Bạch Thập Tam gật đầu: “Không sai, nhưng ba ngày trước, những linh hồn đó đã biến mất ngay trước mắt bọn ta, bọn ta tìm hết ba ngày vẫn hoàn toàn không có bất kì manh mối nào.”

“Địa phủ có người, hoặc là thứ gì đó không phải người trà trộn vào.”

“Đúng vậy, bọn ta đều nghĩ thế, nhưng ai lại có bản lĩnh lớn như vậy, mang đi hơn ba mươi linh hồn ngay trước mắt Địa Tạng Vương?!”

“Cho nên Tạng Vương tìm đến tôi?”

“Đúng vậy, tuy ta cũng không rõ vì sao.”

“Khi nào chúng ta xuất phát?”

“Càng nhanh càng tốt.”

Mã Duyệt đặt cái ly trên tay xuống, triệu hồi Liệt đến.

“Liệt, làm hộ pháp cho tôi, xuất khiêu!”

Hàn Khải nhìn Mã Duyệt đang trao đổi gì đó với Bạch Thập Tam, muốn nói, nhưng cuối cùng không nói ra. Đột nhiên Mã Duyệt quay đầu, đến bên tai Hàn Khải: “Đừng lo lắng, nếu Tạng Vương gọi ông ấy đến tìm tôi, vậy nghĩa là Tạng Vương thật sự biết tôi muốn dò la gì đó, ông ấy còn cần trợ giúp của tôi, sẽ không làm gì tôi.”

Hàn Khải gật đầu, Hàn Khải chỉ nói một câu: “Cẩn thận một chút.” Tôi ở đây chờ cậu quay về... Hàn Khải không nói câu sau, nhưng cậu tin rằng Mã Duyệt có thể nghe thấy.

Mã Duyệt gật đầu, khẽ hôn một cái bên khoé môi Hàn Khải: “Yên tâm.”

Bạch Thập Tam bên cạnh quay đầu sang chỗ khác.

Phi lễ chớ nhìn...

Mã Duyệt vào phòng ngủ, dùng phù chú bày ra trận pháp rồi vây cơ thể mình lại, khẽ thông báo cho Liệt một việc, sau đó ngồi xếp bằng giữa kết giới niệm chú ngữ. Vài phút sau, Hàn Khải nhìn thấy hồn phách hơi trong suốt của Mã Duyệt đi ra khỏi kết giới.

33. Quyển 3 - Chương 6

Theo Bạch Thập Tam đến cổng địa phủ, Mã Duyệt khẽ cau mày.

Bầu không khí u ám ập vào mặt, từ lâu Mã Duyệt đã biết ở đây sẽ có tử khí rất nặng, nhưng thế này thì lại khiến hắn có cảm giác bất an, loại cảm giác này... Là hoảng sợ? Nhưng một khi hắn đã muốn nghiên cứu cho đến cùng thì nó lại biến mất không một tiếng động.

Mã Duyệt không tiếp tục truy cứu, hắn nhảy theo Bạch Thập Tam vào hắc động sâu không thấy đáy trước mắt.

Mãi cho đến khi hai người vững vàng đứng trên mặt đất, Mã Duyệt mới sững sốt, quay đầu nói với người phía sau: “Tôi không ngờ... Địa phủ là như thế này.”

Bạch Thập Tam bất đắc dĩ lắc đầu: “Năm mươi năm trước ta cũng không nghĩ là vậy.”

Đạp vào tầm mắt Mã Duyệt chính là một đường phố rất bình thường, hai bên phố có một vài ngôi nhà như được dùng đá tảng dựng nên, con đường này không dài nhưng lại khiến Mã Duyệt cảm nhận được khí tức dương gian, nhưng lại có chút âm u, hơn nữa những thứ bay tới bay lui đa số là linh hồn.

“Chỗ này là nơi Địa Tạng Vương sắp xếp cho những người làm việc cho ông ấy như bọn ta, còn có nơi dành

cho một số du hồn không thể chuyển kiếp, lúc còn sống bọn họ không phạm phải tội nghiệt gì lớn, không đến mức phải xuống mười tám tầng địa ngục, nhưng lại vì một vài nguyên nhân nên không thể đầu thai chuyển thế.

“Ông ta... không giống như người trước đây?” Mã Duyệt đi theo Bạch Thập Tam về phía trước, nói.

Bạch Thập Tam nhìn Mã Duyệt một chút, giống như không hiểu ý hẩn, một lát sau mới trả lời: “So với người quản lý địa phủ, ngược lại ta cảm thấy ông ấy thích hợp làm một du tăng hơn.”

“Ông không sợ ông ta nghe được sẽ giáng chức ông à.”

Bạch Thập Tam nhướn mi, giống như muốn nói rằng ta không sợ.

Cuối ngã tư đường, Mã Duyệt nhìn thấy trong bóng đêm có một ngôi nhà đá hơi lớn hơn so với những ngôi nhà trước đó, nhưng không có hình dáng hay bày trí gì đặc biệt.

“Ở đây?”

“Ừm, là nơi làm việc của tất cả những người trông coi địa phủ.” Bạch Thập Tam gật đầu, không cảm thấy có gì không ổn.

Mã Duyệt cẩn thận nhìn quanh, mặt nhăn mày nhíu, không nói gì đi theo Bạch Thập Tam vào trong.

Sau khi đẩy cửa bước vào Mã Duyệt mới phát hiện mình đã lầm, từ ngoài nhìn vào trông không lớn, chỉ tương đương với chiều rộng của một phòng ngủ cộng thêm một phòng khách, nhưng sau khi vào mới nhận ra, hoá ra những căn phòng này đều sử dụng không gian pháp thuật.

Trong phòng chia làm năm tầng không gian, không đợi Mã Duyệt quan sát kĩ, Bạch Thập Tam lấy ra một cái chìa khoá trên người, đưa vào một lỗ nhỏ giữa tường, sau đó kéo Mã Duyệt vào một lối đi, không đến một phút, hai người lần nữa bước tới phía bên kia của lối đi.

Bạch Thập Tam dẫn Mã Duyệt đến trước một căn phòng: “Ta chỉ có thể đưa người đến đây, ông ấy ở bên trong chờ người.”

Bày trí trong phòng nghiêng về thời cổ, rất đơn giản, trên chiếc giường cạnh tường có một bàn cờ, một người đàn ông có tuổi đang ngồi bên cạnh chiếc bàn cổ màu đen đơn giản không hề cầu kỳ, nhìn thấy Mã Duyệt bước vào, cười cười: “Mời ngồi.”

Mã Duyệt không chút khách khí, đi đến ngồi xuống đối diện ông ta. Trên đường đi hẩn đã suy nghĩ rất nhiều, theo lý thuyết, việc hồn phách bị mất hết tám phần không liên quan đến hẩn, nhưng Địa Tạng Vương lại gấp gáp mời hẩn đến như vậy, chỉ có hai nguyên nhân, hoặc là Địa Tạng Vương nghi ngờ hồn

phách bị mất là do hấn trộm, nếu không thì là có quan hệ không tầm thường với người đã trộm.

Có lẽ Địa Tạng Vương muốn mượn tay mình bắt người kia? Mã Duyệt cười cười tự giễu, dựa vào cái gì mà ông ta cho rằng mình có thể đối phó với người ra vào địa phủ tự nhiên đến mức ngay cả Địa Tạng Vương như ông ta cũng không thể cản?

“Mã Duyệt, cậu muốn biết gì?”

Mã Duyệt thoáng ghen lời. Vốn là người tới tìm mình giúp một tay, làm ra vẻ mặt thiện ý giải đáp mọi nghi vấn của mình, là muốn khiến mình nợ nhân tình, sau đó không thể từ chối yêu cầu của ông ta sao? Quả nhiên tính toán không tệ.

Tuy rất muốn từ chối sau đó ung dung bỏ đi, nhưng Mã Duyệt cũng hiểu được mình không thể làm vậy.

Địa Tạng Vương như nhìn thấu suy nghĩ của Mã Duyệt, cười nói: “Chuyện cậu muốn biết, chỉ cần ta rõ, ta đều sẽ nói cho cậu biết, cậu không cần lo là ta sẽ vì vậy mà ép buộc cậu làm việc cho địa phủ, bởi vì ta biết, cậu nhất định sẽ giúp, cho nên không ngại để cậu thấy lòng thành của địa phủ.”

Mã Duyệt nhướn mi: “Ông khẳng định tôi sẽ giúp ông một tay?”

“Hay là cứ nói trước đã, cậu muốn biết gì?”

Mã Duyệt suy nghĩ một chút, quyết định tạm thời cứ lấy bất biến ứng vạn biến, ‘người’ trước mặt này tuyệt đối không hề vô hại giống như nụ cười trên mặt ông ta.

“Trước hết hãy nói về chuyện Thập Ác chi hồn bị mất đi, vì sao tìm tới tôi?”

Dường như Địa Tạng Vương không hề cảm thấy khó hiểu với câu hỏi thăm dò mình của hấn, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này, thật ra có chút liên quan với chuyện cậu muốn biết. Không biết cậu còn nhớ việc Cổ Diệt Thành và Ôn Dĩnh thu thập hồn phách để thực hiện tử vong cấm chú hay không?”

Mã Duyệt gật đầu: “Nhưng không phải hồn phách của Cổ Diệt Thành đã bị tiêu diệt, Ôn Dĩnh cũng bị các người bắt rồi sao?”

“Ôn Dĩnh thật sự bị Bạch Thập Tam bắt về, nhưng trong quá trình bọn ta điều tra và thẩm vấn cô ta, bọn ta phát hiện thật ra cô ta không phải là sinh hồn sống cùng Cổ Diệt Thành từ thời xa xưa, cũng không phải thân thể đã qua nhiều lần thay đổi. Mà là mười năm trước bị pháp thuật bắt ép thức tỉnh, là hồn phách bị người khác cấp cho ký ức mấy trăm năm.”

“Vậy Cổ Diệt Thành thì sao?”

“Hắn ta coi như là sư huynh của ta, tuổi tác của bọn ta cũng xấp xỉ.”

Mã Duyệt không có hứng thú biết lão bắt tử trước mắt có bao nhiêu ‘tuổi tâm hồn’, hỏi: “Ôn Dĩnh đâu? Tôi muốn gặp cô ta một lần.”

Địa Tạng Vương lắc đầu: “Không gặp được, vào ngày thứ hai sau khi Thập Ác chi hồn bị mất, hồn phách của Ôn Dĩnh cũng bị đánh tan.”

“Cùng một người làm?”

“Có lẽ.”

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, đây là chuyện của địa phủ, tại sao lại tìm tôi.” Mã Duyệt nhú mày, chuyện của mình còn không lo được, hắn không muốn góp thêm náo nhiệt vào những chuyện khác.

Địa Tạng Vương suy tư một chút, nghiêm mặt nói: “Ta nghe Bạch Thập Tam nói, lúc các cậu đang đấu với Cổ Diệt Thành, linh lực của cậu đột nhiên trở nên bất ổn?”

Mã Duyệt mím môi, nói rất... hàm súc.

Thấy Mã Duyệt không nói lời nào, Địa Tạng Vương cũng không hỏi tiếp, ông ta lấy ra một quyển sổ đã rách bươm, đưa cho Mã Duyệt: “Ta đoán có thể cậu sẽ có hứng thú với thứ này, cho nên gọi cậu đến đây.”

Mã Duyệt nhận lấy xem, một cái đầu nháy mắt trở thành hai cái.

Văn tự trong quyển sổ này giống hệt như văn tự bọn họ tìm thấy trong hộp gỗ, có lẽ là do cùng một người viết.

Mã Duyệt buồn cười hỏi: “Ông làm vậy để tôi hỗ trợ phá giải? Vậy ông thất vọng rồi, tôi cũng tìm được một thứ, vẫn chưa giải được một nửa.”

Địa Tạng Vương lắc đầu: “Cái này trả lại cho Mã gia các người, là vật của Mã gia. Còn có cái này...” Địa Tạng Vương đưa ra vài trang giấy, “Ta tin các người sẽ giúp.”

Mã Duyệt nhìn tổng thể một chút, khá lẩm, hoá ra là nghiên cứu về tử vong cấm chú.

“Thời gian không còn sớm, hồn phách của cậu rời khỏi thân thể quá lâu cũng không ổn, ta gọi Bạch Thập Tam đưa cậu về. Những thứ này cậu đều có thể mang đi.”

Mã Duyệt nghi ngờ nhìn Địa Tạng Vương: “Ông tìm tôi chỉ vì chuyện này?”

Địa Tạng Vương mỉm cười: “Không vội, chờ cậu đem những thứ này về xem rồi tự nhiên sẽ biết.”

Mã Duyệt biết Địa Tạng Vương không cần phải gạt mình, nhận lấy đồ vật, gật đầu với ông ta ra hiệu, đi theo Bạch Thập Tam được gọi đến, rời khỏi địa phủ.

Trong phòng tràn ngập bầu không khí trầm tĩnh.

“Mã Duyệt... chúng ta sẽ sớm gặp lại.” Địa Tạng Vương lẩn lẩn quả cầu tròn trong tay, khẽ cười nói, “Nhưng đến lúc đó, cậu sẽ lựa chọn như thế nào? Ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng.”

Nói rồi phân ra làm hai.

Lại nói sau khi Mã Duyệt và Bạch Thập Tam đi, Hàn Khải và Liệt vẫn không nhúc nhích trông chừng thân thể Mã Duyệt, qua khoảng nửa giờ, cửa truyền tới tiếng gõ cửa.

Hàn Khải nhìn Liệt, Liệt gật đầu ý bảo không sao, Hàn Khải mới đứng lên đi tới cửa nhìn qua mắt mèo quan sát bên ngoài, cậu biết không phải là Bạch Thập Tam, bởi vì tên kia chưa bao giờ gõ cửa, càng không thể là Mã Duyệt, hồn phách cần phải gõ cửa sao?

Bóng người xuất hiện trong mắt mèo khiến Hàn Khải có chút kinh ngạc, lập tức mở cửa: “Chú Nguyên,... chú... Mã, sao các người lại đến?”

Mã Nguyên đưa cái hòm màu đen cho Hàn Khải, cùng Mã Thần đi thẳng vào phòng ngủ, nhìn thấy Liệt đang bảo vệ cho Mã Duyệt, nét mặt hai người trầm xuống.

Hàn Khải cất xong hòm da, đóng cửa kĩ rồi cũng vào phòng ngủ.

Ở trước mặt hai người, Hàn Khải vẫn có chút lo sợ, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời thế nào, lập tức tìm cơ vào phòng bếp pha trà.

Nhưng thời gian pha trà dài bao lâu?

Bưng ấm trà và ly về phía Mã Thần, Hàn Khải cảm thấy tay mình có hơi run.

Kết quả là Mã Thần nhận lấy ly trà, cũng không nói gì, chỉ để trên tay nhìn Mã Duyệt chăm chú, nhất thời, bầu không khí trong nhà có chút lúng túng.

“A Khải, sao Mã Duyệt lại xuất hồn?” Mã Nguyên nhìn hai người, cuối cùng vẫn quyết định tự mình phá vỡ tình hình căng thẳng trước, ông biết anh trai mình chỉ nhất thời chưa thể tiếp nhận, chứ cũng không phải là thật sự ghét Hàn Khải.

“À, à,... chuyện đó... sau khi chúng con trở về không lâu, Bạch Thập Tam lại đến...”

Hàn Khải kể hết mọi chuyện, hỏi: “Chú Nguyên, sao hai người...”

“Ừ, phát hiện ra chút manh mối trong thứ kia. Tới thăm Mã Duyệt một chút...”

Hàn Khải không rõ manh mối và đi thăm Hàn Khải có quan hệ gì, nghĩ lại, chẳng lẽ là bọn họ tìm được nguồn gốc của linh lực không biết tên trong cơ thể Mã Duyệt?

Đang suy nghĩ không biết nên hỏi thế nào, phía sau truyền tới âm thanh quen thuộc: “Sao hai người cũng đến?”

Mọi người quay đầu nhìn, chính là Bạch Thập Tam và hồn phách của Mã Duyệt.

Mã Duyệt không chờ bọn họ trả lời, trước hết niệm chú đưa hồn về lại xác.

Mở mắt nhìn những người trước mặt.

Nhìn Bạch Thập Tam gật đầu với mọi người rồi đi, Mã Nguyên thấp giọng nói: “Duyệt, lần này, có lẽ là có phiền toái.”

34. Quyển 3 - Chương 7

Mã Nguyên thấp giọng nói: “Duyệt, lần này, có lẽ là có phiền toái.”

Mã Duyệt lơ đãng chuyển động tứ chi, thời gian xuất hồn quá dài, cơ thể có hơi cứng. Hắn chậm rãi tựa lên người Hàn Khải, có chút mệt mỏi hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Mã Nguyên và Mã Thần liếc nhìn nhau, thấy Mã Thần không có ý định lên tiếng, ông cũng chỉ có thể chấp nhận nói: “Thật ra trước khi hai đứa đi, chú đã đem thứ kia giao cho chú ba. Hết cách rồi, bây giờ người đức cao vọng trọng nhất và hiểu biết nhiều nhất ở Mã gia chỉ có chú ấy. Mấy hôm trước không có tin tức gì, ai ngờ hai đứa đi không bao lâu, chú ba lại đưa người đến gọi chú đến chỗ ông ấy.”

Mã Nguyên như có chút ngượng ngùng, dù sao cũng là cháu mình, tự tiện giao cho chú ba cũng có chút

không ổn, nhưng Mã Duyệt hình như cũng không thêm để ý, có lẽ nên nói là nó đã đoán được.

“Sau đó thì sao?” Mã Duyệt nhận lấy ly trà nóng Hàn Khải đưa tới, nhấp nhấp môi.

“Chú ba nói... Xem trên mảnh vải thì thứ này hẳn là của Mã gia, có lẽ do ông tổ truyền lại. Chú ba cũng giải được một vài nội dung, phát hiện ra trên đó là một lời tiên đoán.”

“Tiên đoán?” Hàn Khải cảm thấy rất thú vị, nhin không được hỏi một câu: “Không phải là năm 2012 toàn bộ trái đất bị huỷ diệt đâu nhỉ?”

Ba người khác lập tức hách tuyền, Mã Duyệt nhẹ nhàng kéo má Hàn Khải: “Đã bảo cậu không việc gì thì đừng xem những loại phim đó nhiều.”

Mã Nguyên lựa chọn không thêm để ý hành động vô cùng thân mật của hai người, nói tiếp: “Chú ba cũng không thể hiểu hết toàn bộ, chú ấy nói một phần là do đoán. Nói chung, tổ tiên đời đầu của Mã gia là một tế sư bí mật ngự dụng của nhà vua, ông ấy quản lý hết những việc có liên quan đến phong thủy bói toán và tế thiên của hoàng thất, nhưng ông ấy không được phép xuất hiện trước mặt nhiều người. Ông ấy cũng không cho người hoàng thất nhìn thấy toàn bộ sức mạnh của mình, hoàng đế mong được trường sinh bất lão, với ông ấy là dễ như trở bàn tay, nhưng ông ấy lại không thể vì bất kì kẻ nào mà đi ngược lại quy luật của tự nhiên, bao gồm cả vì chính bản thân ông ấy, bằng không ắt sẽ bị trời phạt. Chú ba đoán, điều mà cái hộp hai đứa tìm được muốn nhắc đến chính là một lần tế thiên cho hoàng đế, tổ tiên chúng ta khinh thường hoàng đế dùng tà thuật để xin trường sinh bất lão, cho nên dẫn người nhà rời khỏi hoàng thành ẩn cư, lúc sinh thời, ông ấy ngoại trừ truyền tất cả linh lực cho đời sau ra, còn tính toán số phận của Mã gia. Lần suy tính đó, cũng được ghi chép lên tấm vải.”

“Nếu như con đoán không lầm, lời tiên đoán đó chính là sự phiền toái mà chú Nguyên nói, đúng không?”

Mã Nguyên gật đầu: “Một phần chú ba giải ra có nhắc tới Mã gia sẽ vì một vài chuyện xảy ra mà dẫn đến diệt vong. Nhưng không rõ là chuyện gì, mảnh vải kia chú đã giao cho chú ba, hi vọng trong khoảng thời gian này ông ấy có thể giải ra được nhiều hơn.”

Mã Duyệt gật đầu ý bảo mình đã hiểu, sau đó im lặng niệm một câu chú ngữ, trên tay hắn xuất hiện vài trang giấy, đây là thứ lúc này Địa Tạng Vương đưa cho hắn, vật mang ra từ địa phủ đương nhiên cần phải có chú ngữ mới có thể làm cho nó hiện hình được.

Đưa cho Mã Nguyên: “Cái này cũng nên giao cho ông ba, con cảm thấy mấy trang giấy này có mối quan hệ gì đó với tấm vải kia, hơn nữa... nó còn cho con một cảm giác rất quen thuộc.”

Mã Nguyên lấy xem, gật đầu: “Được, đây không phải là giấy thường, phải đợi chú xử lý lại thì mới có thể phục chế nó.”

Mã Duyệt khoát khoát tay, ý bảo Mã Nguyên cứ tùy tiện, hắn thật sự rất mệt, sau khi dùng cả tay cả chân bò lên giường, hắn lập tức ngủ thiếp đi. Hàn Khải bất đắc dĩ nhìn hắn, đứng lên đi đến mép giường đắp

chăn cho hần, sau đó ra ngoài với Mã Thần và Mã Nguyên.

“À, chú Nguyên, hôm nay chú với chú Mã cứ ngủ ở đây đi, con ngủ trên salon cũng được.”

“Không cần làm phiền A Khải,” Mã Nguyên mỉm cười cắt lời Hàn Khải, “Chú và anh hai đã thuê một căn phòng ở khách sạn trên đường, cách đây không xa.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, đã mệt cả ngày, cậu cũng nên nghỉ ngơi sớm chút.” Không đợi Hàn Khải giữ lại, Mã Thần đã tỏ rõ quyết định cuối cùng của mình.

Mã Thần không định phản đối hai người bên nhau, nhưng vẫn chưa thể tự nhiên đối mặt với nó, cho nên không muốn mình bị kích thích trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày.

Mã Nguyên bất đắc dĩ cười cười với Hàn Khải, vỗ vai cậu, đi theo Mã Thần.

Bên trong lại trở về bầu không khí yên tĩnh, Hàn Khải nặng nề thở hắt ra một hơi.

Chú Mã bên này hình như đã không có vấn đề gì nữa, nhưng... Chuyện của cậu và Mã Duyệt đến khi nào mới có thể nói cho anh hai biết? Hàn Khải nhíu mày, hình như nhiệm vụ này còn khó hơn lên trời.

Ánh nắng sớm vẩy lên giường, người trên giường từ từ mở mắt tỉnh dậy, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng che lên mắt, cản lại ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ. Thật tình, lúc ngủ lại quên kéo rèm cửa.

Thức dậy, Mã Duyệt cảm thấy tinh thần mình đã khá hơn nhiều, ngồi dậy khỏi giường, như có thể ngửi được mùi thơm của cháo thoang thoảng bay vào khe cửa.

Vào phòng tắm vốc nước rửa mặt, khi ra ngoài Mã Duyệt nhìn thấy Hàn Khải đang loay hoay dọn chén đĩa lên bàn.

Một nồi cháo trắng, hai đĩa thức ăn, còn có há cảo và xú mại vừa nhìn là biết mua ở cửa tiệm đối diện, tuy đơn giản, nhưng rất ấm áp.

“Cậu dậy rồi à, đang định gọi cậu dậy ăn cơm đây.”

Hàn Khải vừa múc cháo cho hai người vừa nói: “Lát nữa cậu định làm gì?”

“Công ty đã liên lạc với tôi, nói tôi nghỉ quá nhiều, có thể khỏi đi làm.” Mã Duyệt gấp một cái há cảo, mùi

vị không tệ.

“Lát nữa tôi phải đến văn phòng thám tử.” Hàn Khải nói, rời khỏi chỗ đó đã gần một tháng, cậu rất muốn xem văn phòng thám tử của mình đã sập tiệm hay chưa.

Mã Duyệt gật đầu: “Để Liệt đi với cậu, chốc nữa tôi sẽ đến chỗ của chú Nguyên và cha, xem bên chú ba có đưa tin tức gì tới hay không.”

Hai người cứ câu được câu không trò chuyện, ăn cháo, hình như đã lâu rồi không có buổi sáng nhàn nhã như thế này.

Ra khỏi cửa đến giao lộ, Hàn Khải mỉm cười vỗ vỗ con chim bồ câu trên vai: “Tôi và Liệt đi trước.”

Mã Duyệt gật đầu: “Nhớ phải cẩn thận mọi việc.”

“Ừm.” Lúc đang chuẩn bị xoay người đi, đột nhiên Hàn Khải bị người phía sau ôm lấy, sau đó lại buông ra rất nhanh.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Hàn Khải, Mã Duyệt chỉ nói hai chữ: “Cảm ơn.”

Hàn Khải cười cười: “Ngốc, có gì phải cảm ơn.”

Mã Duyệt mỉm cười không trả lời, đưa mắt nhìn Hàn Khải biến mất ở góc đường.

Cảm ơn cậu, cho tôi tìm được cảm giác gia đình...

Cảm ơn cậu, vẫn luôn ở bên tôi không rời...

Cảm ơn cậu, cho tôi cảm nhận được rằng, dường như tôi cũng đã thích cậu...

Lúc Mã Duyệt đến phòng khách sạn, chỉ có duy nhất Mã Thần đang ngồi trong phòng ăn sáng, mà Mã Nguyên lại đứng bên giường, vẻ mặt nghiêm túc cầm điện thoại.

“Cha.”

“Tối rồi à, cùng ăn sáng đi.”

Mã Duyệt mỉm cười lắc đầu: “Con đã ăn rồi.”

Mã Thần không nói gì nữa, hình như hai cha con cũng không tìm được đề tài gì khác, chỗ trống nhiều năm không phải cứ đơn giản như vậy là có thể bù đắp.

“Con... tới một mình?” Mã Thần vẫn rất muốn nói chuyện với con trai mình nhiều hơn một chút.

“Vâng, A Khải đến văn phòng thám tử của cậu ấy rồi, cậu ấy lo lắng lâu rồi không đến có bị sập tiệm hay chưa.” Mã Duyệt ngồi trên mép giường nở nụ cười.

“Chuyện của hai đứa... gia đình cậu ấy biết không?”

“Bây giờ vẫn chưa biết, nhưng con tin A Khải có dự tính của cậu ấy.”

Mã Thần gật đầu, đối với hai hậu bối này, việc quan tâm cũng chỉ có thể làm được nhiều như thế này. Nếu con trai đã có suy nghĩ của mình, vậy cứ để tự bọn nó lo liệu, chuyện quan trọng nhất bây giờ...

“Chú ba, không thể khác được, ngài không thể làm vậy.” Giọng Mã Nguyên có hơi cao.

Mã Thần và Mã Duyệt liếc nhìn nhau, không khỏi có chút lo lắng.

Mấy phút sau, Mã Nguyên cúp điện thoại.

“Chú ba đã xem thứ gửi đến, thứ này và tấm vải kia không giống nhau, hình như chú ba có thể giải dễ dàng.”

“Chú ba nói sao?” Trong lòng Mã Duyệt thoáng có chút bất an.

Mã Nguyên nhìn hai người một chút, im lặng hồi lâu mới mở miệng: “Chú ba nói, ghi chép trên những trang giấy này là một cấm chú, cách sử dụng nó, tác dụng, cũng nói rõ kết quả cấm kị. Đây là một cấm chú tương tự như phép cải tử hồi sinh, yêu cầu với người thi chú rất hà khắc. Duyệt, chú đoán, Thập Ác chỉ hồn bị mất dưới địa phủ rất liên quan đến cấm chú này, bởi vì bên trên có nói sử dụng những hồn phách như thế để thi chú thì uy lực của nó sẽ tăng lên gấp bội. Nó còn yêu cầu người thi chú trước hết phải là người chết trẻ, nhưng việc thi chú phải đợi đến năm thứ chín sau khi người đó mất mới có thể phát động, yêu cầu phát động cũng rất khắc nghiệt, cần máu người và hồn phách để làm mồi cho chú thuật.”

“Chẳng phải cái này... giống hệt như tử vong cấm chú của Cổ Diệt Thành sao?” Mã Duyệt cau mày hỏi.

“Không,” sắc mặt Mã Nguyên khó coi, “Chú ba nói, ghi chép trên tờ giấy này mới thật sự là tử vong cấm chú.”

Mã Duyệt và Mã Thần đều ngẩn người, tất cả âm mưu này là như thế nào? Xem ra Cổ Diệt Thành cũng

chỉ là một con cờ mà thôi, rốt cuộc người thi thuật thật sự là ai?

Mã Duyệt đứng lên nói: “Xem ra, chúng ta phải đi địa phủ lần nữa.”

35. Quyển 3 - Chương 8

Ba người bàn bạc một hồi, quyết định trước tiên để Mã Duyệt đại diện liên lạc với Bạch Thập Tam, thăm dò ẩn ý rồi sẽ nói sau, còn Mã Thần và Mã Nguyên chuẩn bị một số thứ cần thiết khi xuống địa phủ, nếu họ đoán không sai, chuyến đi này có lẽ sẽ vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn kéo dài thời gian không ít, như vậy đương nhiên không thể xuất khiếu, không thì qua một canh giờ không quay về thể xác thì sẽ phiền toái. Nghiên cứu thật lâu, ba người chia nhau hành động, hẹn tám giờ tối gặp nhau trong nhà Mã Duyệt.

Ra khỏi khách sạn, Mã Duyệt dùng vật mà Thanh giao cho hắn để phát tín hiệu, hắn cũng không hi vọng Bạch Thập Tam sẽ lập tức được ‘triệu hồi’ đến, xem thời gian, dù sau còn cách buổi tối vài tiếng, không bằng đi dạo xung quanh một chút.

Suy nghĩ vừa nảy ra, Mã Duyệt mỉm cười, lấy điện thoại ra gọi cho một dãy số quen thuộc.

“Alô, Mã Duyệt?” Đầu bên kia điện thoại truyền tới âm thanh nghe như rất vội vàng.

Mã Duyệt hỏi: “Vẫn đang ở văn phòng thám tử?”

“Đúng vậy, Dịch Thiên và Lý Tầm chết tiết, tôi đi một tháng, bọn họ lại không đụng vào sổ sách, bây giờ tiền được tài khoản khác chuyển đến và tiền phải báo chi tiêu rồi thành một đồng, vậy mà hai người họ còn mượn cớ chạy mất. Không hề sợ tôi tức giận không cho họ một phần tiền nào.”

Mã Duyệt nở nụ cười, tuy Hàn Khải trông như rất tức giận, nhưng hắn có thể nghe ra được vẻ bất đắc dĩ và sự vui mừng trong giọng nói của cậu, suy cho cùng, ông chủ đi một tháng, dựa vào chính bọn họ chống đỡ văn phòng thám tử, nhân viên như vậy biết đi đâu mà tìm.

Trước khi đi Hàn Khải có để lại số tiền đủ để bọn họ xoay chuyển, nhưng số tiền này đã sớm xài hết, thậm chí còn nợ thêm một khoản.

Hàn Khải ần ần trán, rõ là chịu tội.

“Vậy cậu định ngây ngô ở đó bao lâu?” Mã Duyệt hỏi.

“Khoảng hai canh giờ.”

“Được. Chờ đó.”

Cúp điện thoại, Hàn Khải mới phản ứng lại, chờ? Chờ cái gì?

Nhưng thời gian để cậu suy nghĩ không nhiều, nhìn hoá đơn và sổ sách gần như trống không trên bàn, Hàn Khải muốn điên lên, vò tóc, nhưng vẫn tập trung sửa soạn xong mọi thứ trước mắt.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng đập cửa thanh thúy cắt ngang suy nghĩ của Hàn Khải, cậu nhớ trước khi hai người kia đi đã đóng cửa chính, không phải sợ người ta xông vào giật tiền cướp sắc gì, nhưng giờ này rồi, còn ai đến văn phòng thám tử?

Hàn Khải đứng lên xoay đầu về phía cửa nhìn ra ngoài, sửng sốt một chút, lập tức bước đến kéo cửa kính.

“Sao cậu lại đến đây.”

“Tôi đón cậu tan làm, có thể đi chưa?”

Nhất thời Hàn Khải không có phản ứng gì, kinh ngạc nhìn Mã Duyệt, Mã Duyệt nhún nhún mày, vươn tay xoa xoa tóc Mã Duyệt, vẻ mặt này, thật thú vị.

Đến lúc này Hàn Khải mới sực tỉnh, vội vàng nói một câu: “Ừ ừ, không kém bao nhiêu, thu dọn một chút là được.”

Năm phút sau, hai người sóng vai nhau ra khỏi văn phòng thám tử.

“Tôi nay cha và chú Nguyên sẽ đến.” Mã Duyệt suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói trước cho Hàn Khải biết, “Có lẽ tôi sẽ dành thời gian đi địa phủ một lần nữa.”

Hàn Khải không khỏi có chút lo lắng, nhưng cũng không để mình biểu hiện ra ngoài, cậu biết, người đàn ông này mạnh mẽ, thứ cậu muốn dành cho hắn, chính là sự tin tưởng.

“Vậy mọi người muốn ăn cơm tối không? Có muốn mua một vài thứ gì đó về không?”

Mã Duyệt nở nụ cười, người này, luôn luôn biết hắn muốn nghe cái gì nhất.

Đợi đến khi hai người trở về đến nhà, đã gần sáu giờ rưỡi, Hàn Khải lập tức thu dọn rồi chuẩn bị cơm tối, tay nghề của cậu không tính là quá tốt, chuẩn bị bữa tối cũng không phức tạp, nhưng dù là vậy, vẫn tốn hơn một giờ.

Lúc Mã Thần và Mã Nguyên đến, đã bảy giờ rưỡi, nhìn Hàn Khải vẫn còn bận rộn trong phòng bếp và Mã Duyệt ở bên cạnh cậu thỉnh thoảng ăn vụng, Mã Nguyên và Mã Thần liếc nhìn nhau, Mã Nguyên nở nụ cười, Mã Thần hiểu ý em trai mình, quay đầu sang chỗ khác coi như không thấy gì.

Đúng vậy, nếu người kia thật sự có thể khiến con trai mình hạnh phúc, thì những chuyện khác chẳng có ý nghĩa gì cả, vả lại ông còn là người cha hơn mười năm chưa từng cho con trai mình hạnh phúc.

Lúc ăn cơm, trên bàn có vẻ yên tĩnh, giống như mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, thỉnh thoảng tán gẫu vài câu cũng rất hoà hợp, không còn bầu không khí lúng túng như mấy lần trước.

“Mã Duyệt, người bảo Thanh báo cho ta tới, không phải chỉ để mời ta ăn cơm đâu chứ?” Thanh âm quen thuộc phá vỡ bầu không khí buổi cơm chiều của bốn người.

Mã Duyệt không hề ngẩng đầu lên, lật một con tôm bỏ vào chén Hàn Khải, nói: “Đến khi nào ông mới có thói quen gõ cửa trước khi vào nhà người khác?”

Bạch Thập Tam thờ ơ bay vào trong phòng khách ngồi xuống: “Ta cũng chẳng phải người, không cần tuân thủ quy tắc của loài người.”

Mã Nguyên và Mã Thần buông chén đũa, ý bảo hai người khác cứ tiếp tục ăn cơm, lập tức đứng lên vào phòng khách, ngồi đối diện Bạch Thập Tam.

Bạch Thập Tam ngẩng đầu nhìn hai người, bình thản nói: “Lần này các người định tổ chức đi du lịch địa phủ?”

“Chỉ có ba người, không phải cả đoàn.” Mã Nguyên nở nụ cười.

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì.”

Mã Thần gật đầu với Mã Nguyên, Mã Nguyên nói tiếp: “Làm phiền ông dẫn chúng tôi xuống địa phủ một chuyến, chúng tôi muốn gặp Địa Tạng Vương.”

Bạch Thập Tam nở nụ cười âm trầm: “Chuyện này không thành vấn đề, trước khi đi Địa Tạng Vương đã phân phó cho ta, nhưng, người phải cùng đi với ta, không phải ba người, mà là bốn.”

Mọi người nghe thấy câu này đều ngẩn người, bao gồm cả Mã Duyệt và Hàn Khải đang ăn cơm.

“Ý của ông là, tôi cũng đi?” Hàn Khải chần chừ hỏi.

“Phải, đây là Địa Tạng Vương ra lệnh.”

“Vì sao?” Mã Duyệt cũng đặt chén đĩa xuống, nhíu mày.

Bạch Thập Tam bỏ bốn miếng kim loại trong phòng khách, bay tới ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh Mã Duyệt: “Về chuyện này, các người hỏi thẳng Địa Tạng Vương có lẽ ổn hơn, đúng rồi, Địa Tạng Vương còn nói, các người hãy tự mang bảo bối của mình theo, có lẽ lần này không đơn giản, còn nói các người phải chuẩn bị tốt tâm lý, ngoài ra, ông ấy nói, chuyện lần này có liên quan đến Mã gia các người, cho nên không cho phép các người không đi.”

Sau đó, Bạch Thập Tam chỉ chỉ vào thứ ở trên bàn phòng khách: “Đây là thứ Địa Tạng Vương đặc biệt làm cho các người, mỗi người đeo một cái, các người có thể trực tiếp đi vào địa phủ mà không cần xuất hồn, hiệu nghiệm một tháng, một tháng sau sẽ tự động biến mất.”

Mọi người im lặng, một tháng, thời gian dài như vậy giống như đang nói chuyện lần này không đơn giản, hơn nữa Địa Tạng Vương cũng nói có liên quan đến Mã gia, chẳng lẽ là có liên quan đến cấm chú đó?

Nếu đã không cho phép bọn họ không đi, vậy cũng chỉ có thể nhận lấy.

“Khi nào chúng ta xuất phát?” Mã Thần hỏi.

“12 giờ tối nay.”

Bạch Thập Tam nói câu này xong lập tức biến mất, bốn người còn lại quyết định chia nhau hành động, Mã Nguyên và Mã Thần quay lại khách sạn trả phòng, sau đó dời hết mọi thứ vào trong nhà Mã Duyệt, Mã Nguyên bắt đầu chuẩn bị những thứ cần mang đi địa phủ, Mã Thần dành thời gian liên lạc một chút với chú ba vẫn đang giải cấm chú, ông cảm thấy chuyện lần này có chút kỳ quặc. Mã Duyệt triệu hồi Liệt, giao phó một vài chuyện, hơn nữa còn kín đáo giao hơn mười phù chú có tác dụng khác nhau cho Hàn Khải, cương quyết yêu cầu cậu nhớ rõ cách sử dụng. Đương nhiên Hàn Khải học nghiêm túc, cậu không biết nguyên nhân vì sao Địa Tạng Vương cũng gọi cậu đi, nhưng ít nhất cậu hi vọng mình sẽ không trở thành gánh nặng của bọn họ.

Bạch Thập Tam rất đúng giờ mà xuất hiện trong phòng khách vào lúc nửa đêm 12 giờ, mọi người đã quen với hành động vô ảnh vô tung của Bạch Thập Tam. Không bao giờ muốn dạy ông ta biết cái gì là ‘gõ cửa’ nữa.

Nhìn hành lý họ mang theo, Bạch Thập Tam hơi giật mình: “Tôi nói, các người thật sự định tổ chức đi du lịch địa phủ sao?”

“Bớt nói nhảm, ai biết lần này đi có bao nhiêu nguy hiểm, sao lại không mang theo nhiều thứ bảo toàn tính mạng được.” Mã Duyệt không chừa cho ông ta chút mặt mũi nào, đối với yêu cầu mang Hàn Khải cùng đi địa phủ của Địa Tạng Vương, Mã Duyệt rất bất mãn.

Bạch Thập Tam khoát khoát tay, thôi đi, lười tranh luận với bọn họ mấy chuyện này. Ông ta bay lên đỉnh đầu của bốn người, bắt đầu niệm chú ngữ, một vòng tròn trắng từ từ bao lấy mọi người.

Mấy giây sau, trong căn phòng trống rỗng chỉ còn lại rèm cửa bay theo gió.

Mọi người rơi xuống trước ‘văn phòng làm việc’ của Địa Tạng Vương.

Đương nhiên, xuống thẳng chỗ này là do Địa Tạng Vương chỉ thị, còn Bạch Thập Tam dĩ nhiên không dám tùy tiện dẫn người qua cổng địa phủ, vì một khi đi qua cánh cửa đó, những người còn thân thể không thể nào đi qua được.

Dẫn mọi người rẽ trái rồi rẽ phải vào phòng Địa Tạng Vương, Bạch Thập Tam khom người với người ngồi bên cạnh bàn, sau đó lui ra ngoài.

“Mời ngồi.” Địa Tạng Vương nói.

Lần trước Mã Duyệt đã gặp ông, không hề khách khí kéo Hàn Khải ngồi xuống, Mã Thần và Mã Nguyên nhìn thái độ tùy tiện của Mã Duyệt, suy nghĩ một chút rồi quyết định tin tưởng vào Mã Duyệt, cũng ngồi xuống.

Trên bàn chỉ có thể cờ vẫn chưa đi hết.

“Không ngờ Địa Tạng Vương cũng có nghiên cứu cơ vậy.” Mã Thần nhìn lướt qua, thể cờ này hình như đã được lưu truyền từ rất lâu.

“Hửm? Mã Thần tiên sinh cũng biết thể cờ này? Không bằng chơi một ván, được không?” Địa Tạng Vương hình như cũng rất hào hứng.

Mã Thần lắc đầu: “Tôi chỉ nhìn thấy trong một quyển sách mà thôi.”

Mã Thần đang khiêm nhường, nếu không có nghiên cứu, ông sẽ chẳng thể nào chỉ liếc mắt nhìn là có thể nhớ thể cờ, nhưng mục đích lần này, Mã Thần cũng không quên. Thái độ Địa Tạng Vương đối đãi với bọn họ bây giờ, dường như cũng từ một phương diện nào đó mà nói rõ rằng chuyện lần này thật sự rất nan giải.

Mã Duyệt không quen với việc đi đâu cũng thân mật, nhất là sau khi trên người hắn có một nguồn linh lực không rõ, hắn rất có tác phong của kẻ tài cao gan lớn.

“Nói thẳng đi, tại sao muốn chúng tôi dẫn Hàn Khải theo?” Bây giờ, đây là việc mà Mã Duyệt quan tâm nhất, điều hắn lo lắng nhất chính là Địa Tạng Vương sẽ gây bất lợi cho Hàn Khải.

Địa Tạng Vương suy nghĩ một chút: “Vì ta cảm thấy, bây giờ để một mình cậu ta trên đó, lại càng không an toàn hơn.”

“Có ý gì?”

Địa Tạng Vương chậm rãi đi tới trước mặt Hàn Khải, cúi đầu tỉ mỉ nhìn Hàn Khải, nói: “Bởi vì theo ta biết, Hàn Khải sẽ là mục tiêu của kẻ thực hiện cấm chú, hẳn ta muốn đạt được hiệu quả nhất định.”

Mọi người liếc nhìn nhau, tỏ vẻ không hiểu rõ ý ông ta.

Địa Tạng Vương đưa ngón trỏ chỉ vào mi tâm Hàn Khải, một tia sáng hiện lên, Mã Duyệt nóng nảy kéo Hàn Khải đứng lên chạy sang chỗ khác.

“Yên tâm,” Địa Tạng Vương cười cười, “Ta sẽ không làm gì bất lợi với cậu ta, chỉ làm dấu trên người cậu ta mà thôi, cứ như vậy, chỉ cần cậu ta vẫn còn ở địa phủ là có thể theo dấu cậu ta bất cứ lúc nào.”

“Vì sao?” Mã Duyệt nhíu mày.

“Bởi vì Hàn Khải là bước cuối cùng để thi chú, đơn giản mà nói, cậu ta chính là ‘Lộ’.”

36. Quyển 3 - Chương 9

“Đây là ý gì?” Mã Nguyên ngăn người, như nhớ ra cái gì đó, đột nhiên cất cao giọng, “Ý của ông là, thân thể kí sinh cuối cùng mà người thi chú muốn là Hàn Khải sao? Vì sao?”

Mã Nguyên không nói ra, theo ông hiểu, người thực hiện loại cấm chú này sẽ phải lựa chọn người có linh lực cao đầu thai, như vậy thì đối tượng đầu tiên phải là Mã Duyệt mới đúng.

“Hình như ông biết rất nhiều chuyện mà chúng tôi không biết.” Mã Duyệt nắm tay Hàn Khải thật chặt, lạnh lùng nhìn Địa Tạng Vương.

Hàn Khải cảm nhận được Mã Duyệt đang lo lắng, cũng trở tay nắm chặt tay hắn.

Địa Tạng Vương nhắc một viên cờ đen trên bàn cờ, mỉm cười nói: “Chuyện ta biết có lẽ nhiều hơn các ngươi một ít, bởi vì ta phá giải được khá nhiều nội dung của cấm chú, hơn nữa... Dù sao Cổ Diệt Thành cũng là đồng môn của ta, chuyện của hắn ta cũng tương đối dễ ý.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhất trí giao quyền ý kiến cho Mã Duyệt.

Mã Duyệt cũng cảm nhận được hình như bên trong có gì đó khó hiểu, nhíu mày hỏi: “Cái gọi là tử vong cấm chú ‘thật sự’, rốt cuộc là gì?”

Địa Tạng Vương im lặng một lát, như đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, sau khi hạ xuống viên cờ thứ ba mới chậm rãi nói: “Đây là một chú ngữ vừa tà ác vừa khủng khiếp. Các người đã biết, muốn thi triển cấm chú này, cần phải có máu của 9 người đàn ông sinh ra vào âm thời, sinh mạng của 9 người phụ nữ sinh ra vào âm thời, hồn phách của 9 người sinh ra vào âm thời, nhưng các người lại không biết cấm chú này thật ra cần phải có thời gian dài để sắp xếp, người thi chú phải chết trẻ, cấm chú phát động vào năm thứ chín sau khi người thi chú chết, hơn nữa còn phải chuẩn bị đầy đủ những thứ cần để phát động cấm chú trong vòng chín năm, nói cách khác, trong vòng mười tám năm kể từ sau khi người thi chú mất, hắn ta nhất định phải hoàn thành cấm chú, không thì sẽ bị hồn phi phách tán. Ngoại trừ giết 27 người, thu thập đủ mọi thứ tương ứng ra, người thi chú còn nhất định phải tìm một ‘lộ’, mà ‘lộ’ phải là người sinh ra vào phá nhật, điểm này Hàn Khải tình cờ phù hợp, nhưng, người kia khẳng định Hàn Khải ‘lộ’ không chỉ vì cái này, mà còn vì hiệu quả kinh khủng sau khi hoàn thành cấm chú.”

Địa Tạng Vương nói đến đây, nụ cười trên mặt từ từ biến mất, vươn tay vỗ vai Hàn Khải, khẽ thở dài một hơi.

“Ngài có thể nói xong trước rồi hãy ngủ được không?” Mã Nguyên có chút bất mãn với hành động cắt ngang hứng thú người khác của Địa Tạng Vương.

Tay Mã Duyệt và Hàn Khải lại càng nắm chặt nhau hơn, Hàn Khải mỉm cười lắc đầu với Mã Duyệt, ý bảo hắn không cần lo lắng, Mã Duyệt nhún mày không nói gì.

“Trong việc phát động chú ngữ này, Cố Diệc Thành cũng chỉ có vai trò là một con cờ, hoặc nói, là con cờ bị người khác sắp đặt, bởi vì hắn lấy được bản tư liệu cấm chú đã qua sửa đổi. Hắn luôn cho rằng chỉ cần thu thập đủ mọi thứ, giết Hàn Khải lấy máu làm lễ tế là có thể sống lại và sở hữu linh lực của thần linh, nhưng, tất cả chỉ là giả, mãi đến khi hắn chết, hắn vẫn không biết rõ.” Địa Tạng Vương như đang xót xa cho đồng môn của mình, “Còn Hàn Khải, người kia đương nhiên sẽ không để cậu ta chết đơn giản như vậy, lúc cấm chú thành công, cái mà Hàn Khải chết đi, chỉ có linh hồn và tâm trí của cậu ta, cơ thể không bị tổn thương, còn Thập Ác chi hồn bị mất ở địa phủ, chẳng qua là chất xúc tác để tăng thêm hiệu quả của pháp thuật này mà thôi.”

Mã Duyệt như có chút bất mãn, liếc mắt nhìn Địa Tạng Vương: “Ông vẫn không nói vì sao người thi chú muốn tìm A Khải.”

Địa Tạng Vương không đáp mà hỏi ngược lại: “Tầm vải đen(1) mà các người tìm được trước kia, nghiên cứu thế nào rồi?”

“Ngay cả cái này ông cũng biết?” Mã Duyệt nhướn mi.

“Ý của ông là, tất cả đều liên quan đến Mã gia?” Mã Thần suy tư một chút rồi hỏi.

“Hình như ta hỏi các người trước.” Địa Tạng Vương cười nói.

Mã Thần suy nghĩ một chút, nếu cục diện bây giờ hợp tác với Địa Tạng Vương là tốt nhất, vậy cũng không cần che giấu, lập tức nói: “Chúng tôi chỉ giải được một phần thông tin trong tất cả, đó là việc liên quan

đến đệ nhất tổ sư của Mã gia và lời tiên đoán Mã gia bị huỷ diệt của ông ấy. Nhưng nội dung chi tiết... cần phải nghiên cứu.”

Địa Tạng Vương gật đầu: “Thật ra ta cũng chỉ nhớ một phần liên quan đến cấm chú, những thứ khác vẫn cần các người tìm hiểu, nhưng ta có thể nói cho các người biết nguyên nhân vì sao ta suy đoán Hàn Khải là ‘lộ’.”

Hàn Khải đột nhiên nghe thấy tên mình, cảm giác có chút hoảng hốt.

Cậu chưa bao giờ nghĩ mình phải trải qua tất cả mọi thứ, hoá ra ngay từ đầu khi mình nhận uỷ thác của Lý Thư Doanh, tất cả đều đã không do cậu nắm trong tay.

Địa Tạng Vương lấy ra một quyển sách thật dày, sau khi niệm vài câu chú ngữ, quyển sách tự giở trang, cuối cùng dừng lại ở một trang. Ông ta cầm quyển sách đặt giữa bàn, ý bảo những người khác tự xem.

“Đây là... Sổ Sinh Tử?” Mã Thần chần chừ một chút, hỏi.

“Đó là cách gọi trước kia, bây giờ nó gọi là Sổ Luân Hồi.” Địa Tạng Vương cười cười, “Không chỉ ghi chép sinh tử của một con người như Sổ Sinh Tử, mà nó chỉ cần đưa vào pháp thuật nhất định là có thể kiểm tra đời đời kiếp kiếp đã qua của một linh hồn, đương nhiên là có người mở nó cố định, trong địa phủ, người có quyền này chỉ có ta và Thập Điện Diêm La, nói cách khác là có 11 người.”

Nói đến những chuyện phải động não thì Hàn Khải thích nhất, dù gì cậu cũng xuất thân là kẻ mở văn phòng thám tử. Cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Ông cho chúng tôi xem cái này, ý muốn nói là kiếp trước của tôi không đơn giản đúng không? Người thi chú muốn dùng tôi làm ‘lộ’ cũng là vì nguyên nhân này? Đây là bí mật vốn chỉ có một người biết, nhưng người thi chú lại biết. Nếu nói như vậy, hoặc là chính một trong những người thuộc Thập Điện Diêm La đã bán nội dung, hoặc là... người thi chú vốn là người của Thập Điện Diêm La.”

Địa Tạng Vương gật đầu: “Vì sao người không nghi ngờ là ta?”

“Ông không cần thiết phải làm vậy, nếu thật sự là ông, tôi đã sớm mất mạng.” Cách suy nghĩ của Hàn Khải cũng rất thẳng thắn.

Địa Tạng Vương nở nụ cười: “Bởi vì liên quan đến địa phủ, nên ta sẽ cố gắng giúp các người thuận tiện hơn, nhưng những lời hôm nay xin các vị hãy giữ bí mật, nếu để cho thuộc hạ biết mình bị nghi ngờ, bọn họ sẽ khó chịu. Căn cứ vào điều tra của bọn ta, gần như có thể xác định hồn phách của người thi chú đang trốn ở địa phủ, nhưng trong phạm vi địa phủ có nhiều chỗ pháp thuật không thể tới được, nếu các người muốn điều tra, có thể bắt đầu từ những nơi này trước.”

Mọi người gật đầu ra hiệu đã hiểu, tiếp tục xem nội dung của Sổ Luân Hồi.

“Hoá ra mấy lần chuyển kiếp của Hàn Khải đều có một ít dị năng, vậy đời này thì sao?” Mã Nguyên hỏi.

Hàn Khải suy nghĩ một chút: “Có thể ngửi được mùi máu tươi trên cơ thể người khác trong vòng không quá 24 giờ thì có được tính không?”

“Mùi máu?”

“Vâng, mặc kệ tẩy rửa như thế nào đều vô dụng, đều ngửi thấy được.” Hàn Khải nhú mày, ai mà muốn ngửi thấy thứ mùi đó!

Mã Thần đột nhiên lên tiếng: “Mọi người xem, cái tên này rất quen thuộc.”

“Đây chẳng phải là...”

“Thì ra là vậy.”

Mọi người cảm giác như mình đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ rồi lại rơi vào một bí ẩn khác.

Nếu như là người kia, vậy tại sao trông cậu như không hề kế thừa được chút linh lực nào, giống như cố ý từ bỏ năng lực để chuyển kiếp, đa số những cao thủ đạo thuật đều tuyệt đối không làm vậy.

Cùng nhau nhìn Địa Tạng Vương với hi vọng ông có thể giải thích.

Địa Tạng Vương khoanh tay: “Việc này ta thật sự không biết, vì sao sau khi chuyển kiếp, gần như toàn bộ linh lực đều biến mất chỉ để lại một ít dị năng nho nhỏ là vấn đề mà chính các ngươi phải tìm hiểu.”

Địa Tạng Vương xoa xoa mi tâm, nói với mọi người: “Trước hết ta gọi Bạch Thập Tam dẫn các ngươi đi nghỉ ngơi, những tấm lệnh bài các ngươi nhất định phải mang trên người, nó có thể bảo hộ thân xác khi các ngươi vào địa phủ, ngoại trừ Luân Hồi Điện và Luyện Ngục gian, những nơi khác các ngươi đều có thể tự do ra vào, hơn nữa những người khác chỉ nhìn thấy các ngươi dưới dạng quỷ hồn, để tránh phiền toái, ta mong các ngươi có thể sớm tìm ra đáp án trước khi Thập Ác chi hồn bị sử dụng.”

Thấy sắc mặt mọi người cứng lại gật đầu, Địa Tạng Vương hỏi: “Hàn Khải có thể ở chung với ta, như vậy tương đối an toàn hơn.”

“Việc này chúng tôi cần phải thương lượng rồi mới nói với ngài.” Hàn Khải không đợi Mã Duyệt gật đầu đồng ý đã kéo tay Mã Duyệt, nhanh chóng ra khỏi phòng, Mã Thần và Mã Nguyên thấy vậy, cũng chỉ có thể hành lễ với Địa Tạng Vương rồi theo sau hai người họ.

Căn phòng lại chìm trong yên lặng.

“Mã đại ca, ta chỉ có thể làm bấy nhiêu thôi, hi vọng thật sự như huynh đoán... Cái này coi như là ta báo đáp ơn chỉ điểm khi xưa của huynh...”

Địa Tạng Vương lăm bằm một mình, hạ con cờ cuối cùng trong tay xuống, đứng dậy đến Luân Hồi Điện.

CHÚ THÍCH:

(1) Chỗ này nguyên gốc là ‘tám vải trắng’, nhưng các chương trước là ‘tám vải đen’ nên mình tự chỉnh lại cho đồng nhất.

37. Quyển 3 - Chương 10

Bạch Thập Tam dẫn mọi người vào thạch phòng Địa Tạng Vương đặc biệt chuẩn bị cho họ rồi biến mất, chuyện địa phủ bị mất Thập Ác chi hồn có thể nói là không nhỏ, gần đây Bạch Thập Tam cũng bận đến gà bay chó sủa.

Sửa sang mọi thứ xong, sau khi mang ‘vũ khí’ cần thiết bên người, bốn người định nghiên cứu một chút trước.

Mã Duyệt chưa ngồi vững ghế đã không chờ kịp nói: “A Khải, sao cậu từ chối đề nghị của Địa Tạng Vương?”

Mã Nguyên và Mã Thần liếc nhìn nhau, cũng tỏ vẻ không hiểu chuyện lần này, bây giờ tất cả bọn họ đều biết tầm quan trọng của Hàn Khải, nhưng dù sao bọn họ cũng là người, dù có hợp hết sức bảo vệ Hàn Khải thì cũng khó tránh khỏi xảy ra việc ngoài ý muốn. Tuy bây giờ Địa Tạng Vương chưa thành Phật, nhưng đã có sức mạnh của Phật, quan trọng hơn hết là trong phạm vi địa phủ, nếu ông ấy muốn điều người bảo vệ Hàn Khải thì cũng dễ như trở bàn tay.

Hàn Khải suy nghĩ một chút, đáp: “Mọi người nắm chắc bao nhiêu phần thành công để trong vòng một tháng tìm được người trộm Thập Ác chi hồn và tiêu diệt được hắn ta?”

Ba người kia chẳng nói gì, đúng vậy, bọn họ chưa quen thuộc nơi này, cho dù Địa Tạng Vương đã cho Bạch Thập Tam đưa tới tất cả bản đồ ngoại trừ Luân Hồi Điện và Luyện Ngục gian, và cả bản đồ của những ngọn núi hẻo lánh, thì bọn họ vẫn không nắm chắc phần thắng.

Hàn Khải tiếp tục nói: “Tôi chấp nhận Địa Tạng Vương bảo hộ, như vậy là phương pháp an toàn nhất, nhưng người đó đã có gan trộm Thập Ác chi hồn thì nhất định không kém hơn Địa Tạng Vương bao nhiêu, nếu như tôi cứ mãi nấp sau lưng Địa Tạng Vương, chờ qua khoảng thời gian hắn ta thì chú, tôi sẽ an toàn.

Nhưng mà... Ai dám cam đoan rằng trước khi hấn hồn phi phách tán, hấn có làm thêm chuyện gì hay không? Đến lúc đó có lẽ tất cả địa phủ đều sẽ gặp hoạ, và ảnh hưởng đến cả nhân gian. Còn nếu không chấp nhận Địa Tạng Vương bảo hộ, thì với hấn mà nói, lấy mạng tôi khá dễ dàng, nhưng hấn cũng sẽ không dễ dàng mất kiểm chế, chỉ cần sắp xếp thích hợp, tôi nghĩ trong thời gian ngắn, tôi sẽ là mối nhử để mọi người tìm được hấn một cách thuận lợi.”

“Nhưng thế này khá nguy hiểm.” Mã Duyệt nhíu mày.

“Tôi tin mọi người.” Hàn Khải mỉm cười cầm tay Mã Duyệt.

Mã Duyệt kinh ngạc nhìn cậu, mấy tháng nay sớm chiều sống chung, Hàn Khải luôn đứng sau lưng hấn, hấn đã quen lấy việc bảo vệ người này làm nhiệm vụ quan trọng nhất. Bản năng đó khiến hấn gần như quên mất Hàn Khải là người có văn phòng thám tử, là người đàn ông có văn phòng thám tử của riêng mình, ngoại trừ năng lực về những chuyện kỳ quái, thì cậu nhất định không kém hấn bao nhiêu. Đương nhiên Hàn Khải biết rõ chuyện này, nhưng cậu chưa bao giờ nổi giận, ngược lại luôn toàn tâm tin tưởng Mã Duyệt.

Người như vậy, sao mình có thể không tin tưởng cậu ấy giống như thế?

Mã Duyệt thở dài: “Cứ theo ý cậu, nhưng cậu phải đồng ý với tôi, cậu tuyệt đối không được khiến mình có chuyện.”

Hàn Khải mỉm cười gật đầu: “Không phải cậu sẽ bảo vệ tôi sao?”

Một khi ý kiến đã được nhất trí, thì việc còn lại chính là làm cách nào để dẫn dụ người kia, còn cả việc làm sao mới có thể bao vây hấn, thậm chí là tiêu diệt hấn.

Mã Thần căng thẳng, hầu như ông đã có một ít manh mối nhận ra một số chuyện, nhưng lại không thể nắm bắt hoàn toàn. Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Tới địa phủ đã hai tuần, ngoại trừ mỗi một ngày đều bốn ba tới những nơi khác nhau tìm kiếm người đánh cắp Thập Ác chi hồn, mọi người gần như không trao đổi gì với nhau, Địa Tạng Vương cũng không keo kiệt, sau khi biết bọn họ chia làm hai tổ hành động, ông lập tức giao cho mỗi người mười tên quỷ sai, dùng để sai khiến và liên lạc.

Thời gian trôi qua mỗi ngày, mắt thấy kì hạn một tháng sắp đến, thẻ bài pháp lực của Địa Tạng Vương chỉ hiệu nghiệm trong một tháng, đến thời gian bọn họ phải trở về trần gian, muốn dùng thẻ bài đó tiến vào địa phủ thì phải cúng 49 ngày. Mọi người đều hiểu, cuộc sống như thế dù có kéo dài một ngày cũng khiến người ta chờ đợi, huống chi là hơn một tháng, cho nên bốn người phải tìm ra được kết quả trong vòng một tháng.

Tính toán thời gian, người thì chú còn phải vài năm mới có thể hồn phi phách tán, nếu trong thời gian này hấn ta ẩn nấp, đợi đến khi bọn họ sức cùng lực kiệt mới xuất hiện, vậy kết quả... sẽ là gì?

“Duyệt, ngày mai tôi phải đến chỗ Địa Tạng Vương một chuyến, ông ấy nói tìm tôi có việc, không thể ra ngoài với cậu.” Hàn Khải nằm bên Mã Duyệt, khẽ nói.

“Ừm, tôi đưa cậu đi.” Mã Duyệt nghiêng người khoát tay lên hông Hàn Khải, khẽ hôn lên cổ cậu.

Hàn Khải không nhịn được nở nụ cười: “Nhột, đừng lộn xộn... Thời gian rất gấp gáp, chỗ này cách chỗ Địa Tạng Vương không xa, tự tôi đi là được, đừng quên là còn có mười quỹ sai đi theo tôi.”

“Nhưng...”

“Được rồi, tôi đã quyết định, ngày mai phải đi sớm, ngủ đi.”

Mã Duyệt nhìn Hàn Khải hiếm khi cương quyết, tăng sức tay, nhưng không nói gì.

Rất nhanh, bên trong chỉ còn lại tiếng hít thở yên ổn...

Sáng hôm sau, khi Hàn Khải tỉnh lại, người bên cạnh đã đi mất. Rửa mặt xong, Hàn Khải dùng chú ngữ Địa Tạng Vương đã dạy cậu để gọi quỹ sai đến, đến chỗ Địa Tạng Vương dưới sự bảo vệ của họ.

Đường đi cũng không quá xa, chỉ cần đi qua một con phố là tới, từ đầu tới cuối trong đầu Hàn Khải vừa suy nghĩ chuyện này, vừa nắm mảnh thạch anh trong tay thật chặt, đây là thứ tối qua Mã Duyệt giao cho cậu, nói là chỉ cần bóp vỡ nó khi gặp nguy hiểm thì người Mã gia đều sẽ cảm nhận được.

Hàn Khải như đang ngẩn ngơ suy nghĩ gì đó, quỹ sai bên cạnh đến gần khẽ nói: “Hàn tiên sinh, hình như có cái gì đó... không ổn.”

“Hửm?” Hàn Khải hồi thần, nhìn quanh thấy không có gì thay đổi, “Cái gì không ổn?”

“Chúng tôi đã từng đi qua con đường này không chỉ một lần, theo lý mà nói, đáng lẽ năm phút trước đã đến chỗ Địa Tạng Vương đại nhân, nhưng bây giờ... Hơn nữa, những ngôi nhà đá xung quanh hình như không ngừng xuất hiện lặp lại.”

Hàn Khải nhíu mày: “Là kết giới sao?”

“Không rõ lắm, cũng có thể là chúng ta không cẩn thận đi vào ảo cảnh.”

Hàn Khải đang định nói gì đó, đột nhiên xung quanh nổi lên một cơn gió lớn, Hàn Khải giơ tay che mắt mình theo bản năng, gió không có dấu hiệu dừng lại mà ngược lại càng ngày càng mạnh, Hàn Khải miễn cưỡng nhìn quanh, cảm thấy xung quanh dần dần biến thành màu đen, suy nghĩ của cậu như cũng càng ngày càng không rõ ràng.

Nháy mắt trước khi hoàn toàn chìm trong bóng tối, cậu bóp nát mảnh thạch anh trong tay.

Sau khi gió lặng, mười tên quỷ sai đưa mắt nhìn nhau.

Còn Hàn Khải cứ biến mất như không khí...

Mà mấy tên quỷ sai lại nhận ra, chỗ bọn họ đang đứng là nơi cách rừng không xa.

Không đến một phút, Mã Duyệt cũng chạy tới, nhìn mấy tên quỷ sai đứng sững tại chỗ, cảm giác không ổn bắt đầu dâng lên.

“Hàn Khải đâu?”

“Không... biết.”

Mã Duyệt lập tức chạy đến chỗ Địa Tạng Vương...

Sau khi Hàn Khải tỉnh lại, bên tai truyền tới tiếng nước, cậu miễn cưỡng ngồi dậy, nhưng cảm thấy như cả người không có sức lực.

Xem ra, hình như là đang ở trong sơn động.

Không gian không lớn, chỉ có một mình Hàn Khải đang ngồi trên giường đá, tiếng nước là từ đỉnh sơn động nhỏ xuống, trên vách đá cách Hàn Khải không xa, có một cái cửa động không lớn.

Hàn Khải cố chống đỡ cơ thể đứng lên, định xem cánh cửa đó có thể đi ra ngoài hay không, tuy là... không có khả năng.

“Cậu tỉnh rồi à, tôi nghĩ trước hết cậu đừng cử động thì tốt hơn.”

Khi Hàn Khải sắp mò đến cửa động, một người đàn ông mặc sơ mi trắng bước vào từ cửa trên vách hang, Hàn Khải vừa nhìn thấy liền ngậy người.

Người đàn ông vung tay lên, bắt lấy Hàn Khải ‘đưa’ về giường.

Hàn Khải ngồi trên giường đá nhìn người đàn ông trước mắt, rồi lại chuyển mắt nhìn xuống hai chân hần.

“Không cần phải nhìn, tôi là linh hồn, nhưng những phù chú trong túi cậu đều không thể tổn hại tôi, nên

không cần phải uống sức.” Sắc mặt người đàn ông dịu dàng, cười nói với Hàn Khải.

Hàn Khải nhìn ‘người’ đang ‘bay’ tới gần mình, chân mày từ từ nhíu lại: “Hình như tôi... đã gặp anh ở đâu rồi...”

Người đàn ông bay tới ngồi xuống bên cạnh Hàn Khải, tay vuốt cằm như đang suy tư gì đó, nói: “Cậu đã từng đến Mã gia lão trạch?”

Hàn Khải gật đầu.

“Ánh mắt của Duyệt không tồi.” Người đàn ông dừng một chút, nói tiếp: “Nếu cậu cảm thấy đã gặp tôi, thì chắc là do trong Mã gia lão trạch còn mấy tấm ảnh của tôi đặt ở phòng sách của Mã Thiên.”

Hàn Khải nhìn người đàn ông như đang xác nhận gì đó.

“Anh là Mã Thiên!”

Mã Thiên không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, cười nói với Hàn Khải: “Còn ba ngày nữa là phá nhật, giờ Tí ba ngày sau tôi sẽ biến cậu thành người mạnh nhất.”

Hàn Khải không nói đúng, cũng không nói sai: “Nhưng linh hồn trong thân thể đổi thành anh, đúng không?”

“Xem ra, các người biết nhiều hơn so với tôi tưởng tượng.” Mã Thiên vẫn cười, “Nhưng cậu không cần nghĩ đến chuyện Mã Duyệt có thể tìm ra cậu, chỗ này là nơi tiếp nối giữa địa phủ và nhân gian – Hang Địa Ngục, chỗ của chúng ta đương nhiên là nằm giữa dãy núi Hang Ngục, chỗ này, chỉ có thể dùng pháp lực mới có thể mở, xung quanh đều bị đá bao vây, cho dù có người tới nơi này tìm thì bằng kết giới do tôi bố trí, không có cách nào đào ngọn núi này tìm ra vị trí của cậu.”

Tuy trong lòng Hàn Khải gấp gáp, nhưng biểu hiện vẫn thản nhiên: “Nếu tôi đã là vật trong tay của anh, vậy trước khi chết, có thể cho tôi biết kết quả được không?”

Mã Thiên nói: “Hôm nay tôi còn có việc phải xử lý, cậu cứ ngủ trước, nếu trước khi ngày đó đến, tôi có thời gian thì nhất định sẽ làm thoả mãn lòng hiếu kỳ của cậu.”

Nói xong, Mã Thiên vung tay lên, Hàn Khải lần nữa chìm vào bóng tối.

Sau khi bạch quang loé lên, bên trong thạch thất chỉ còn lại tiếng nước...

38. Quyển 3 - Chương 11

Trong cùng lúc đó, ở chỗ ở kiêm nơi làm việc của Địa Tạng Vương, Mã Duyệt đang nóng lòng như lửa đốt gần như muốn đánh sập cả toà nhà đá.

Địa Tạng Vương vừa loay hoay với cái gương soi nhỏ trên tay, vừa nói với Mã Duyệt: “Nếu ta đoán không sai, người bắt cóc Hàn Khải vẫn còn đang chờ thời cơ để thi chú, chỉ ít trước mắt cậu ấy vẫn chưa nguy hiểm.”

“Khi nào mới có kết quả?” Mã Duyệt không để ý đến lời ‘xoa dịu’ của Địa Tạng Vương, bây giờ hắn chỉ muốn biết rốt cuộc Hàn Khải đang ở đâu.

Địa Tạng Vương không trả lời, chỉ yên lặng niệm chú ngữ, hai phút sau, trong gương hiện ra một luồng ánh sáng trắng.

“Có ngay... hoá ra là ở đây, khó trách lâu như vậy mà tìm không ra.” Địa Tạng Vương cười cười, chỉ vào dãy núi trong gương, “Hiện tại Hàn Khải ở đây, chỗ này là thung lũng cửa vào nối tiếp giữa nhân gian và địa phủ. Chú ngữ của ta chỉ có thể truy lùng đến đây, nhưng không có cách nào xác định vị trí cụ thể của cậu ấy, xem ra là có người đã bố trí kết giới, hơn nữa... pháp lực không thấp.”

“Cho tôi mượn Bạch Thập Tam.” Mã Duyệt vừa đi ra ngoài vừa nói.

“Cứ tự nhiên.” Địa Tạng Vương vẫn mỉm cười nhìn bóng dáng vội vàng bỏ đi không biết lễ phép của chàng trai trước mắt.

Tuy Bạch Thập Tam ngoài mặt không tình nguyện, nhưng vẫn mang theo khoảng năm mươi tên quỷ sai đi theo Mã Duyệt vào Hang Ngục, còn Mã Thần và Mã Nguyên khi biết tin đã mang theo mấy tên quỷ sai bên mình tới đó trước.

Nhìn dãy núi tối om trước mắt, mọi người đều không biết nên bắt đầu từ đâu, đường chân trời kết nối bầu trời và dãy núi hiện lên màu đỏ nhạt, may là ở đây không có người, không thì nhất định thế giới sẽ đại loạn.

“Làm sao bây giờ?” Bạch Thập Tam thản nhiên, với mấy người này, ông không có hảo cảm, mà cũng chẳng có ác cảm, hoạt động của bọn họ chỉ giới hạn trong mệnh lệnh của Địa Tạng Vương, tất cả chỉ là công việc, ông không biết nhiều về cấm chú, cũng không rõ Hàn Khải mất tích sẽ có hậu quả gì hay không, và cũng không tỏ vẻ quá quan tâm vào việc tới cứu cậu.

Dường như Mã Duyệt hiểu suy nghĩ của Bạch Thập Tam, nhưng bây giờ hắn không có thời gian giải thích cho ông ta, hơn nữa, Mã Duyệt và Mã Thần đều cảm thấy nếu việc này có liên quan đến Mã gia và lời tiên đoán của tổ tiên, thì họ vẫn nên cố gắng không để người khác biết quá cận kề.

“Chúng ta chia nhau ra tìm.” Mã Thần nhún mày nhìn dãy núi, chỉ có thể đề nghị như vậy.

Sau khi mọi người gạt đầu ra hiệu, lập tức dẫn theo quỹ sai bắt đầu chia nhau tìm Hàn Khải.

“Tôi rất nhanh.”

Mã Thiên một thân áo trắng phát phát tay, thu hồi hình ảnh trên vách đá, xoay người đi vào thạch thất bên trong.

Hàn Khải nằm trên giường đá vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Mã Thiên không quan tâm cậu có nghe được hay không, chỉ khẽ nói: “Còn ba ngày, cậu nói xem, bọn họ có thể tới tìm và cứu cậu ra ngoài hay không?”

Mã Thiên chậm rãi bay đến trên giường đá, cúi người nhìn Hàn Khải vẫn còn đang ngủ say: “Chúng ta cược một lần xem, tôi cược là... không có khả năng, còn cậu? Muốn cược không?”

Nói xong, một luồng bạch quang loé lên, bên trong đã không còn bóng dáng Mã Thiên nữa, chỉ còn lại Hàn Khải vẫn đang ngủ say.

Mấy mươi người lẫn quỹ không ngừng lục soát khắp Hang Ngục tìm tung tích Hàn Khải, nhưng chỉ thu được hồi báo “không phát hiện gì”.

“Sao thế được, đã lục soát khắp dãy núi, cho dù bố trí kết giới ngăn cản cũng không thể hoàn toàn không tìm được bất cứ sự khác thường nào mới đúng.” Mã Nguyên vỗ lên tảng đá bên cạnh, đã qua hai ngày, tìm ra Hàn Khải càng trễ thì xác suất xảy ra chuyện càng lớn.

Mã Duyệt lẳng lặng tựa vào thân cây bên cạnh, nhìn sắc trời càng ngày càng tối ở phía xa, không nói một lời nào.

Một lúc lâu sau, tất cả mọi người đã nghỉ ngơi đủ, đang chuẩn bị tiến hành tìm kiếm tung tích Hàn Khải lần nữa, rốt cuộc Mã Duyệt nói: “Tôi muốn dùng cách của mình thăm dò một chút.”

Mã Nguyên và Mã Thần hơi ngần ra, lập tức hiểu ‘cách’ mà hắn nói là gì, Mã Thần nhíu mày nói: “Con vẫn chưa thể làm chủ được loại linh lực kia, hơn nữa bây giờ, người duy nhất có thể ngăn cản con tẩu hỏa nhập ma không có ở đây, cha không đồng ý con làm vậy.”

“Vậy mọi người có cách gì tốt hơn sao?”

Mọi người im lặng.

“Chú Nguyên, trước khi lên đường chú và ông ba đã liên lạc với nhau phải không, ông ấy đã nói cho chú

biết làm thế nào để ngăn cản con. Chú... có thể ngăn cản con đúng không?” Mã Duyệt mỉm cười nhìn Mã Nguyên, Mã Nguyên không trả lời.

“Có phải ông ba nói, nếu như con mất ý thức, nhất định phải giam cầm con trong thời gian ngắn nhất, sau đó phải giết chết con, đúng không? Cho nên chú cãi nhau với ông ba, không đồng ý làm vậy?” Mã Duyệt vẫn cười, “Chú Nguyên, vậy thì xin hai người hãy quan sát con thật kĩ, con đã quyết định, chỉ có như vậy mới có cơ hội tìm được Hàn Khải, chúng ta không có thời gian lục soát từng tấc lá cây của cả dãy núi.”

Mã Thần và Mã Nguyên bắt đầu đi liếc nhìn nhau, gật đầu, bắt đầu niệm chú. Bọn họ tạo ra vòng tròn quanh Mã Duyệt khoảng mười mét.

Mã Duyệt tựa vào gốc cây ngồi xuống, nhắm mắt lại bắt đầu tìm kiếm Hàn Khải, hẳn biết, khi mình không thể kiểm chế luồng linh lực đó, nó sẽ phun trào bất cứ khi nào có thể, nhưng phun trào càng nhiều lại càng không thể kiểm soát.

Mã Duyệt cảm thấy linh lực trên người càng ngày càng mạnh, hẳn không chút do dự phát tán linh thức từ chỗ mình đến khắp mọi nơi, hẳn muốn dùng linh thức bao quanh cả dãy núi, dò xét tất cả góc chết, lần này nhất định phải tìm được Hàn Khải.

Năm phút trôi qua, mười phút trôi qua...

Khi Mã Duyệt mở mắt lần nữa, Mã Thần và Mã Nguyên căng thẳng trong lòng, quả nhiên, con người của hắn hoàn toàn biến thành màu đỏ.

“Duyệt,” Mã Nguyên do dự nói, “Con có ổn không?”

Mã Duyệt vung tay phải lên, đột nhiên một hình ảnh xuất hiện, trên giường của một thạch thất, Hàn Khải đang ngủ say.

“Chẳng trách không thể tìm ra, người bắt Hàn Khải đã bố trí kết giới không gian trong dãy núi.” Nói xong, Mã Duyệt cảm thấy đầu mình vô cùng đau đớn, vội vàng dùng tay phải ấn huyệt Thái Dương, tay trái nâng lên một con hạc giấy ngưng tụ linh lực, “Đi theo nó, mau cứu A Khải.”

“Con trai, con sao vậy.” Mã Thần lo lắng muốn chạy đến bên Mã Duyệt.

“Đừng đến đây, thừa dịp con có thể khống chế nó, chú Nguyên mau lên, dùng vật mà ông ba đưa cho chú.”

“Nhưng...”

“Mau!”

Nhìn ngọn lửa đỏ đột nhiên xuất hiện trong thân thể Mã Duyệt rồi vây lấy hắn, Mã Nguyên cắn răng, lấy ra một tấm gương từ trong túi, miệng lầm bầm niệm chú ngữ, tấm gương thoát khỏi tay Mã Nguyên, từ từ bay lên đỉnh đầu Mã Duyệt, bắt đầu hấp thụ linh lực của Mã Duyệt.

Vài phút sau, Mã Duyệt cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, ngã trên mặt đất.

Tấm gương bay trở về tay Mã Nguyên.

“Chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc các người giấu tôi bao nhiêu chuyện?” Mã Thần hung hăng trừng Mã Nguyên.

“Chú ba sợ... anh không ra tay được, cho nên mới nhờ cậy em, em cũng không biết vì sao Duyệt lại biết.” Mã Nguyên ngồi xuống cạnh Mã Duyệt, đỡ hắn giao cho quỷ sai công.

“Có thể hấp thụ linh lực dư thừa là chuyện tốt, sao anh không thể ra tay được?”

“Không phải vậy... khi này không phải hấp thụ linh lực của Mã Duyệt, mà là... hấp thụ sức sống của nó. Sau khi sức sống của nó đạt đến giới hạn cuối, linh lực trong cơ thể nó sẽ vì nó không có sức lực mà không thể sử dụng được nữa. Chú ba nói chỉ có cách này, nhưng nếu không cẩn thận sẽ giết nó... Cho nên... không nói cho anh biết.”

Mã Thần không nói gì, ông muốn trách mắng Mã Nguyên, nhưng lại không thể mắng. Muốn trách Mã Duyệt, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tái nhợt của con mình, ông không thể nói nên lời nào.

“Cứu Hàn Khải quan trọng hơn, chúng ta đi tìm cậu ta trước, Mã Duyệt có thể hồi phục bất cứ khi nào.” Rốt cuộc Bạch Thập Tam cũng xen vào.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khoảng nửa canh giờ nữa là sẽ ổn.”

Mấy chục tên quỷ sai trùng trùng điệp điệp đi theo con hạc trắng của Mã Duyệt vào trong hang, không lâu sau, hạc trắng dừng lại trên vách đá cuối cùng.

“Là ở đây sao?” Bạch Thập Tam dùng tay sờ vách đá thăm dò, không có bất kỳ sự khác thường nào.

“Đúng vậy.” Mã Nguyên gật đầu nhìn Mã Thần, hai tay Mã Thần kết ấn bắt đầu niệm chú phá núi.

“Cha, không cần phiền phức như vậy, muốn gặp con cứ nói một tiếng là được, cần gì phải huy động nhân lực nhiều như vậy.”

Một bóng trắng lướt qua đỉnh đầu mọi người, dừng ở nơi cách Mã Thần và Mã Nguyên không đến năm mét.

Người vừa tới cười cười: “Hai vị trưởng bối, đã lâu không gặp.”

Mã Thần và Mã Nguyên sững sốt hồi lâu, cuối cùng lớn tiếng kêu lên: “Mã Thiên! Tại sao là con?!”

Mã Thiên tiếc nuối cười cười: “Tốt xấu gì hai người cũng là cha và chú của con, không muốn gặp lại con đến vậy sao? Mã Duyệt cũng lớn như vậy rồi à! Lâu rồi không gặp, coi như là anh tặng quà ra mắt cho em.”

Mã Thiên vung tay phải lên, Mã Duyệt giật giật, từ từ mở mắt, nằm trên người quý sai đã được thực thể hoá, mơ màng nhìn mọi việc xảy ra trước mắt.

“Anh hai...?”

Dù sao cũng là người đã trải qua sóng gió, vừa suy nghĩ là hiểu ngay toàn bộ sự việc.

Mã Thần thấp giọng hỏi: “Là con bắt Hàn Khải? Là con phát động tử vong cấm chú? Là con chỉ thị cho Cổ Diệc Thành giết người? Là con hơn mười năm trước bắt đầu tính toán mọi chuyện cho ngày hôm nay kể từ khi chết đi sao?”

“Chính xác mà nói là từ ngày mà con phá giải được tử vong cấm chú, con đã bắt đầu sắp đặt mọi việc. Còn Cổ Diệc Thành, hẳn ta vẫn mãi cho rằng hắn đang chuẩn bị phát động tử vong cấm chú cho mình, tên ngu xuẩn.”

“Tại sao?” Mã Thần không hiểu, ông hét lên với Mã Thiên, “Con là người xuất sắc nhất của Mã gia trong nhiều năm nay, sẽ hoàn toàn kế thừa tất cả mọi thứ của Mã gia, tại sao con phải làm những việc này, thậm chí còn không ngại tổn thương người thân nhất của con?”

Mã Thiên nở nụ cười: “Mười tuổi con có thể thu phục thần thú, mười sáu tuổi thông hiểu tất cả chú ngữ, bao gồm cả cấm chú mà Mã gia không cho phép sử dụng, thứ con thiếu chẳng qua chỉ là linh lực mạnh hơn. Cha cho rằng, tất cả chỉ là vì kế thừa toàn bộ Mã gia sao? Bằng năng lực của con, nếu tử vong cấm chú có thể được phát động thành công theo tính toán của con, thì e rằng còn thống nhất được cả tam giới.”

Bạch Thập Tam hừ lạnh: “Hình như người xem Thần Ma quá đơn giản rồi thì phải?”

Mã Thiên không quan tâm: “Sao cũng được, với người tu luyện mà nói, không gì có thể hưng phấn hơn việc đạt được pháp lực chí cao vô thượng. Chỉ cần tử vong cấm chú thành công là con có thể đạt được linh lực mạnh hơn gấp mười lần thậm chí gấp hai mươi lần, cha, hấp dẫn như vậy, lẽ nào cha không động lòng?”

Với lời của Mã Thiên, tất cả mọi người và quý sai đều không phản bác lại, nếu như thật sự có cơ hội như vậy đặt trước mắt, có thể đạt được thành quả gấp mười lần, gấp hai mươi lần, thật sự có thể không động lòng sao?

“Hàn Khải ở đâu?” Mã Duyệt đã đứng trên mặt đất, tuy vẫn cảm thấy thân thể không nghe lời, bất cứ khi nào cũng có thể ngã xuống, nhưng hắn vẫn kiên trì đi tới trước mặt Mã Thiên.

Trong mắt Mã Duyệt không hề có chút tình cảm nào, với người anh trai đã dùng cả tính mạng cứu mình, đến tận bây giờ Mã Duyệt vẫn rất kính yêu và nhớ mong, nhưng khi hiểu rõ tất cả chỉ là mưu kế của Mã Thiên, những gì đã qua đều giống như hoa trong gương, trăng dưới nước(1). Nhưng bây giờ không phải là lúc để đau lòng, Hàn Khải vẫn còn đang chờ hắn, hơn nữa, quyết không thể để cho âm mưu của Mã Thiên thành công.

CHÚ THÍCH

(1) Nguyên văn là “kính hoa thủy nguyệt” – ý chỉ việc hư ảo, không có thật.

39. Quyển 3 - Chương 12

Tuy mọi người đều nhất trí nghĩ cách làm thế nào để ngăn cản Mã Thiên, nhưng cách thức áp dụng cụ thể lại rất khó khăn.

Cơ thể Mã Duyệt vẫn đang suy yếu, không thể thi triển bất cứ pháp thuật hay chú ngữ nào, nếu còn tiếp tục đánh nhau một trận, Mã Thần và Mã Nguyên cũng cảm thấy có hơi lực bất tòng tâm, để giữ vững kết giới họ đã phải dùng hết tất cả sức lực, chỉ còn lại một mình Bạch Thập Tam đơn độc tấn công, những quỷ sai khác đã sớm bị định thân, không thể di chuyển.

Xem ra hơn mười năm nay, Mã Thiên không hề trốn tránh vào ai, chỉ dựa vào linh lực hồn phách mà lấy một địch trăm, nếu thật sự thi triển thành công tử vong cấm chú...

Mã Duyệt tựa vào tảng đá sau lưng Mã Thần và Mã Nguyên, quan sát mọi người chiến đấu.

“Cha, chú Nguyên, hình như Mã Thiên đang kéo dài thời gian.” Mã Duyệt nhíu mày nói.

Mã Thần gật đầu: “Cha cũng nhận ra, khi này có hỏi Bạch Thập Tam, qua vài canh giờ nữa chính là giờ Tí, Mã Thiên đang chờ giờ Tí của phá nhật.”

“Phá nhật, Hàn Khải cũng sinh ra vào phá nhật.” Mã Duyệt nói.

“Chẳng trách, nhưng cha tin rằng Mã Thiên chọn Hàn Khải không chỉ vì việc này, hoặc nói là không phải vì việc này.” Mã Thần gật đầu.

Mã Thiên lơ lửng giữa không trung như đang không hề lo nghĩ gì về tình hình trước mắt. Mã Thiên cười một cái rồi nói: “Hình như mọi người còn rất nhiều chỗ chưa rõ ràng lắm?”

“Tại sao là Hàn Khải?”

Mã Duyệt suy nghĩ một chút rồi hỏi, những chuyện khác gần như đều có thể có đáp án ngay khi Mã Thiên xuất hiện, nhưng vấn đề này hẳn có làm thế nào cũng không nghĩ ra, nếu Mã Thiên vì đạt được linh lực mạnh hơn, thì tại sao không tìm người có linh lực uyên thâm để thi triển cấm chú mà lại tìm Hàn Khải?

Mã Thiên: “Em trai của anh, chuyện này em sẽ biết ngay thôi.”

Đầu óc Mã Duyệt nhanh chóng xoay chuyển, nhưng hẳn cũng biết bây giờ mình chưa đủ tỉnh táo, vẫn không bắt được bất kì điểm then chốt nào.

“Xem ra, lời tiên đoán Mã gia sẽ diệt vong của tổ tiên có lẽ là ám chỉ anh, nếu anh đạt được cấm chú, thì e rằng không chỉ Mã gia, mà cả nhân gian cũng sẽ biến thành địa ngục.” Mã Duyệt cố gắng phân tán lực chú ý của Mã Thiên, Mã Thiên cũng biết ý hẩn, nhưng lại không lưu tâm.

Hai tay Mã Thiên vừa bấm ấn quyết nhốt Bạch Thập Tam lại, vừa nói: “Em sai rồi, Mã gia sẽ không diệt vong vì anh, mà ngược lại, vì anh, Mã gia sẽ trở thành gia tộc vĩ đại nhất từ Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay.”

“Buồn cười,” Mã Duyệt hừ lạnh, “Anh cho rằng Mã gia sẽ thần phục loại người đầy dã tâm như anh?”

“Không có sự thật tuyệt đối, dù gì cũng có biện pháp.”

Mặt Mã Duyệt hơi biến sắc, nhìn về phía Mã Thần và Mã Nguyên, chỉ nhìn thấy hai người cũng chau mày.

Chẳng lẽ Mã Thiên thật sự đã học hết tất cả cấm chú, bao gồm cả thuật khống chế nhân tâm?

Phải nghĩ cách phá vỡ cục diện bế tắc này mới được.

Mã Duyệt ngồi xuống, kiểm tra linh lực của mình còn lại bao nhiêu.

Sau một hồi kiểm tra, Mã Duyệt cảm thấy rất kỳ quái, luồng linh lực cần phải áp chế không còn đâu nữa, làm thế nào cũng không tìm được. Có chuyện gì xảy ra?

“Hình như đã gần đến giờ rồi, nếu các người muốn gặp Hàn Khải, vậy con sẽ thoả mãn mọi người.” Mã Thiên cười nói.

Vừa dứt lời, một luồng bạch quang dần xuất hiện từ vách núi sau lưng Mã Nguyên, vách đá từ từ chia thành hai nửa, bạch quang từ từ nâng một người lên, di chuyển lên trên đỉnh đầu Mã Thiên.

“A Khải.” Mã Duyệt đứng lên hét to một tiếng, Hàn Khải như đang ngủ say, không nghe thấy gì.

“Không phải mọi người vẫn luôn muốn biết vì sao con chọn Hàn Khải làm ‘lộ’ hay sao?” Mã Thiên lấy ra một cái la bàn, vừa quan sát kim chỉ phía trên, vừa tính giờ, “Mọi người sẽ biết ngay thôi.”

Mã Thiên ném la bàn trong tay, hai tay kết thành một thủ ấn mà ba người của Mã gia đều không hiểu, trong miệng thì thào niệm: “Huýnh hài khởi tử. Trường sinh đại quân, đan giới thiên tôn, Chu Lăng độ mệnh...”

Mã Duyệt nhìn thấy một luồng hồng quang từ từ vây lấy Mã Thiên và Hàn Khải, tâm trạng hoảng loạn, vội vàng triệu hồi nguồn linh lực bị phong ấn trong cơ thể, nhưng không có bất kì phản ứng nào, cơ thể rỗng tuếch.

Chú ngữ rất dài, chú ngữ càng đến gần cuối, sắc trời trong Hang Ngục càng đỏ hơn, lần này ngay cả kết giới xung quanh do bọn Mã Duyệt thi triển cũng từ từ bị hồng quang bao vây.

“Cấp cấp như luật lệnh!”

Mã Duyệt nóng lòng, không ngừng dùng Ngũ Lôi chú bổ về phía Mã Thiên, nhưng hắn cũng hiểu, dưới kết giới phòng ngự của Mã Thiên, những thứ này đều vô dụng.

Đột nhiên, hồng quang bao vây Mã Thiên và Hàn Khải chợt loé sáng, chỉ còn nghe thấy Mã Thiên nhanh chóng niệm lên vài câu chú ngữ cuối cùng, biến thành một luồng bạch quang đánh lên đầu Hàn Khải.

“Không!” Mã Duyệt hét to, hắn biết rõ, một khi linh hồn Mã Thiên nhập vào không chế thân thể Hàn Khải, thì xem như cấm chú đã hoàn thành.

Nhưng ngoài ý liệu của mọi người, bạch quang đánh về phía Hàn Khải bị một luồng hồng quang cản lại.

Cấm chú... thất bại?

Mã Thiên hoá thành hồn phách, ngơ ngác nhìn tất cả quang mang đều tán hết khỏi người Hàn Khải.

Hàn Khải đã tỉnh lại.

“A Khải...”

Nhìn Hàn Khải đứng lơ lửng trước mặt Mã Thiên, trên mặt không có bất kì biểu cảm gì, đột nhiên Mã Duyệt cảm thấy, người này... không phải Hàn Khải.

“Đến cuối cùng, ông vẫn giữ lại thủ đoạn.” Mã Thiên ôm ngực chậm rãi chống chân quỳ xuống đất.

“Người vốn có thể trở thành người xuất sắc nhất Mã gia, nhưng vẫn chọn cho mình một con đường sai lầm.” Xung quanh Hàn Khải hiện lên hồng quang, thản nhiên nói.

“Tại sao? Rõ ràng tôi điều tra ông đã sớm chuyển kiếp, rõ ràng ông tự nguyện từ bỏ toàn bộ năng lực để làm một người bình thường sau khi chuyển kiếp, sao lại như thế này? Đến chết ông vẫn quyết bảo vệ Mã gia!” Mã Thiên như không cam lòng đến thời khắc cuối cùng vẫn là chuyện sắp thành lại bại, cuồng loạn hét lên với người trước mắt.

“Lẽ nào người không nghĩ tới, Địa Tạng Vương đương nhiệm và sư phụ ông ấy đều có giao tình với ta sao? Mà những thứ người điều tra được, chẳng qua chỉ là việc mà Địa Tạng Vương đương nhiệm muốn cho Cố Diệc Thành nhìn thấy mà thôi.”

Mã Thiên ngẩn ra, nở nụ cười khổ: “Tôi cho rằng nghiên cứu lâu như vậy là tôi đã trở thành người hiểu rõ mọi chuyện nhất, không ngờ, chẳng qua chỉ là một con cờ.”

‘Hàn Khải’ lạnh lùng nhìn Mã Thiên: “Người sai rồi, người không phải là con cờ, bởi vì nếu chính bản thân người không đi bước này, ta sẽ vĩnh viễn ngủ say trong cơ thể Mã Duyệt cho đến khi nó chết đi.”

“Chuyện đã đến bước này, còn có cái gì để nói, ra tay đi.”

“Người vẫn không muốn từ bỏ, đúng không?” Như có chút bất đắc dĩ.

Mã Thiên ha ha mỉm cười: “Sắp xếp lâu như vậy đến khi sắp thành lại bại, nếu tôi có thể sống, nhất định sẽ trả lại gấp bội.”

“Nếu đã như vậy, giữ lại người nhất định sẽ là tai hoạ.” ‘Hàn Khải’ vươn ngón trỏ phải ra, sau khi niệm chú liền điểm lên trán Mã Thiên.

Hồn phách Mã Thiên dần dần trong suốt, chậm rãi tan biến, mãi đến khi biến mất.

Vung tay phá kết giới, sau khi xuống đất, trong thân thể Hàn Khải nảy ra một luồng hồng quang, cơ thể Hàn Khải lại lần nữa mềm nhũn ngã xuống đất.

Mã Duyệt nhanh chóng tiến lên ôm lấy Hàn Khải.

Hồng quang nhanh chóng ngưng tụ thành hình người, một chàng trai trẻ tuổi mặc trang phục Vu sư màu đỏ hoa lệ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ta là Mã Lâm.”

Mọi người sửng sốt.

Cái tên này, là Vu sư cung đình đời đầu tiên... Mã Lâm?

Như nghe được lời nói trong lòng mọi người, Mã Lâm khẽ gật đầu.

“Vậy chắc hẳn các ngươi có rất nhiều thắc mắc, trước tiên hãy tìm một chỗ nghỉ ngơi, ta sẽ từ từ nói cho các ngươi biết.”

Mã Lâm vung tay, mọi người được một luồng hồng quang bao lấy, khi quan mang tan biến, tất cả đã trở lại chỗ ở của Địa Tạng Vương.

“Rốt cuộc đây là sao, ngài...” Tuy Mã Nguyên muốn kêu một tiếng ông tổ, nhưng đối mặt với linh hồn mang hình dáng của một thiếu niên, thật sự là không kêu được.

Mã Lâm nói: “Khoảng hơn 1000 năm trước, ta vẫn là Vu sư cung đình, Hoàng Thượng đối xử rất trọng hậu với gia tộc Mã thị, chúng ta đảm nhiệm tất cả những việc liên quan đến lễ tế và cầu phúc. Là Vu sư duy nhất có thể dự đoán tương lai của thời đó, đương nhiên ta cũng đã tiên đoán cho tương lai của Mã gia, nhưng không thể đoán thẳng lời tiên đoán có liên quan đến mình, cho nên ta chỉ có thể đoán gần đoán xa lời tiên đoán, vào khoảng thời kỳ này Mã gia sẽ có một kiếp nạn lớn, hơn nữa còn có liên quan đến ta. Ta bắt đầu tìm cách phá giải, Hoàng Thượng thấy ta lo lắng như thế liền để ta làm lễ tế, mục đích là muốn hoá giải kiếp nạn của Mã gia. Nhưng không ngờ Hoàng Thượng bị kẻ gian lừa gạt, mời đến một gã Hắc Vu sư của nước đối địch, hắn dùng tà chú làm cho mấy ngàn tướng sĩ mất mạng uống phí, nhưng việc này không thể để lộ ra ngoài nên chỉ có thể chôn cất các tướng sĩ, do ta trông coi và niệm chú, hoá giải được oán khí mà Hắc Vu sư tụ hội. Nơi chôn cất các tướng sĩ chính là sơn động mà các ngươi tìm được hộp gấm.”

Mọi người gật đầu, hoá ra những thứ được phá giải từ kiến thức mơ hồ đều chệch lệch rất xa so với thực tế.

Mã Lâm dừng một chút rồi nói tiếp: “Sinh mệnh con người dù sao cũng có hạn, khi sinh thời ta không thể hoá giải hoàn toàn luồng oán khí đó, nên ta giữ lại một phần linh lực của mình trong sơn động kia, biến thành một gốc cây tiếp tục phá giải. Mà một phần linh lực kia cũng bị làm phép phong ấn, hơn nữa chú ngữ sẽ được truyền lại tiếp nối cho hậu nhân của Mã gia đời đời kiếp kiếp, còn hồn phách của ta từ bỏ tất cả linh lực bước vào Luân Hồi Điện. Khi đó ta đã dự đoán đại khái được Mã gia sẽ phải đối mặt với kiếp số gì, cho nên chỉ hy vọng việc phân tán linh lực và cơ thể của ta có thể khiến cho những người khác không thể thông qua linh lực mà điều tra ra nơi chuyển kiếp của ta. Cứ như thế an an ổn ổn qua rất nhiều năm, nhưng người lại gặp cậu ấy.”

Mã Lâm nhìn Hàn Khải vẫn đang ngủ say, nói tiếp: “Nếu như nói trước đó bọn họ chọn Hàn Khải tất cả

chỉ vì tiến hành thăm dò những ai sinh ra trong phá nhật, thì kể từ khi người và cậu ấy gặp nhau, Mã Thiên đã xác nhận Hàn Khải chính là người mà mình mong muốn, bởi vì thân thể sau chuyển thế sẽ sinh ra cộng hưởng khi gặp phải linh lực kiếp trước, Mã Thiên không chỉ quan sát tình hình hai người bên nhau một lần, Mã Thiên không chỉ muốn thân thể sau khi linh hồn chuyển kiếp, mà còn muốn cả linh lực của ta. Sau khi chiến đấu với Cổ Diệt Thành, phong ấn trong người Mã Duyệt được phá giải, khi ấy Mã Thiên cũng ở đó và nhìn thấy luồng linh lực này. Vì vậy gấp gáp muốn có được nó, lập tức tăng nhanh tốc độ hành động. Trên người người có một phần linh lực bị phong ấn, cho nên người rất dễ dàng tìm được một nửa linh lực còn lại, đây cũng là lý do vì sao Mã Thiên không ngừng ra tay với các người. Khi người mở hộp gấm, tất cả linh lực đã dung hợp vào người người, sau đó ta chỉ có thể nhờ cậu Địa Tạng Vương hỗ trợ ta mang một chút linh thức của mình đặt vào người Hàn Khải, có nó dẫn dắt, ta có thể thuận tiện ngăn cản đúng lúc Mã Thiên cướp cơ thể Hàn Khải.”

Mã Duyệt không thoải mái nghe Mã Lâm nói xong, vội vàng hỏi: “Vậy Hàn Khải thì sao? Bây giờ cậu ấy thế nào?”

40. Quyển 3 - Chương 13

Mã Lâm khó có được mà mỉm cười: “Người mong thế nào?”

“Đương nhiên là mong cậu ấy bình an vô sự.” Trong lòng Mã Duyệt cảm thấy có chút phức tạp, Hàn Khải là Mã Lâm chuyển kiếp, Mã Lâm là ông tổ của mình, việc này... “Còn nữa, ông có thể thu hồi lại toàn bộ linh lực trong cơ thể tôi.”

“Đương nhiên là ta đã thu hồi lại, không thì người nghĩ ta dựa vào cái gì mà đứng ở đây nói chuyện với các người lâu như vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt của Mã Duyệt, Mã Lâm nói: “Sự khác biệt giữa người với người quả thật rất lớn, một kẻ vì đạt được linh lực của ta mà không tiếc phản bội gia tộc, một người thì lại thờ phào nhẹ nhõm khi ta thu hồi nguồn linh lực này.”

“Anh ấy phản bội gia tộc là vì có thể đạt được nguồn linh lực mạnh hơn ông.” Mã Duyệt nhìn trời.

“Nhưng cuối cùng vẫn thất bại.”

“Phải rồi,” Mã Duyệt chợt nghĩ tới điều gì đó, “Tại sao là tôi? Nếu Mã Thiên kế thừa trực tiếp linh lực của ông, có phải mọi việc sẽ không như thế này hay không?”

“Ta không lo lắng việc đó, phong ấn kế thừa linh lực đã được sắp xếp chặt chẽ khi ta thi chú,” Mã Lâm cười nói, “là cấm chú, muốn học không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Vậy nếu cho người một cơ hội, giết chết người thân nhất, đổi lại là pháp lực chí cao vô thượng, người có ra tay không?” Mã Lâm nhìn Mã Duyệt hỏi.

Mã Duyệt đi tới bên cạnh Hàn Khải, ngồi xuống, vươn tay khẽ vuốt ve tóc cậu: “Kiểu câu hỏi ngu ngốc này, không muốn trả lời.”

Mã Lâm nở nụ cười, ông không hề tức giận vì Mã Duyệt chống đối mình: “Ta sẽ nhờ Địa Tạng Vương giúp ta biến nguồn linh lực này thành Thủ Hộ Thần của Mã gia, từ nay về sau Mã Duyệt người sẽ không thể triệu hồi nguồn linh lực lớn mạnh này nữa. Hàn Khải vì từng bị Mã Thiên làm chấn động tâm trí khi ta chưa kịp bảo vệ nên sẽ bị mất một phần ký ức, ngay cả ta cũng không biết Hàn Khải quên mất bao nhiêu, người... sợ không? Có lẽ Hàn Khải sẽ hoàn toàn quên mất người.”

Mã Duyệt nhẹ nhàng ôm lấy Hàn Khải: “Vậy tôi sẽ lần nữa tìm lại cậu ấy, có những chuyện dù có ra sao cũng không thay đổi. Bây giờ... xin đưa tôi ra khỏi đây.”

Địa Tạng Vương đã vào từ lâu nhưng vẫn không cắt ngang mọi người, cuối cùng ông cũng xuất hiện, gật đầu với Mã Lâm, lập tức đưa mọi người trở về nhà Mã Duyệt.

Nhìn mọi người đi, Mã Lâm chậm rãi nói: “Nếu khi đó ta có thể tính toán chính xác tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, có lẽ ta sẽ khiến mình hồn phi phách tán.”

Trong nhà Mã Duyệt ngoại trừ bụi hơi dày ra, thì dường như không có gì thay đổi.

Tất cả giống như một giấc mộng dài...

Mã Duyệt nhẹ nhàng đặt Hàn Khải lên chiếc giường trong phòng ngủ, cẩn thận cởi tất cho cậu, kéo chăn lại, rồi khẽ đóng cửa đi ra ngoài.

Chuyện có lẽ đã kết thúc, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Tối hôm đó, Mã Thần và Mã Nguyên lập tức thu dọn trở về, Mã Duyệt đến văn phòng thám tử của Hàn Khải một chuyến, chỉ nói gần đây Hàn Khải không khỏe, có lẽ cần phải nghỉ ngơi một thời gian, cũng may hai người trợ lý đã quen, không hỏi gì nhiều.

Sau đó Mã Duyệt do dự có nên gọi điện nói cho Hàn Nhật Chiêu biết tình trạng bây giờ của Hàn Khải hay không.

Lần gọi điện trước là trước khi bọn họ đi, Hàn Khải nói với anh hai là mình muốn đi du lịch khoảng một tháng, Hàn Nhật Chiêu tuy lo lắng về vấn đề an toàn, nhưng cũng không can thiệp.

Mã Duyệt buông điện thoại trên tay xuống.

Vẫn nên chờ đến khi Hàn Khải tỉnh lại, tự gọi cho anh ta.

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ khi về đến nhà.

Bình vitamin và đường gluco treo bên giường từ từ nhỏ vào mu bàn tay Hàn Khải.

Mã Duyệt ngồi bên cạnh cậu, mặt không chút thay đổi nói: “Này, A Khải. Cậu muốn ngủ bao lâu? Trong nhà đã không còn thức ăn lẫn nước uống, tôi cũng sắp chết đói rồi.”

Liệt biến thành bờ câu trắng đứng trên bệ cửa sổ, liếc mắt nhìn Mã Duyệt, ngu ngốc, cậu gọi như vậy, người ta để ý cậu mới là lạ.

“Trước khi cha và chú Nguyên đi có dặn chúng ta về nhà ăn Tết, tháng sau là Tết rồi, chẳng lẽ cậu định để tôi đi một mình?”

“Tôi đã đổi khách phòng thành phòng sách, sau này tôi chỉ có thể ngủ chung một phòng với cậu.”

“Hàn Khải, tôi tìm được việc rồi, vẫn làm bảo trì internet, lần này tôi nhất định sẽ không để người ta đuổi.”

“A Khải, tôi muốn đi du lịch, cậu đi với tôi có được không?”

“A Khải...” Mã Duyệt cúi người, khẽ hôn lên khoé môi Hàn Khải, “Tôi vẫn chưa nói với cậu, thật ra tôi yêu cậu. Cho nên cậu không thể để tôi lại một mình.”

“Ừm... phiền muốn chết, cậu ồn quá.” Người trên giường lẩm bẩm hai câu như đang ngủ.

Mã Duyệt sững sốt, vội vàng bắt lấy hai cánh tay Hàn Khải, lay cậu một hồi.

“Cậu làm gì vậy, tôi mệt.”

“A Khải, cậu đã tỉnh rồi sao?”

Hàn Khải ngồi dậy, vẽ mặt ngờ ngàng nhìn kim tiêm trên tay, rồi lại nhìn Mã Duyệt.

Trong lòng Mã Duyệt trầm xuống, lẽ nào Hàn Khải đã thật sự quên mình?

Lát sau, Hàn Khải quơ quơ tay: “Có chuyện gì vậy? Không phải chúng ta đang ở địa phủ sao? Sao về rồi?”

Mã Duyệt sững sốt, sau đó vươn tay ôm chặt lấy Hàn Khải. Như có thể cảm giác được Mã Duyệt đang run rẩy, Hàn Khải cũng vươn cánh tay không bị ghim kim ra ôm lấy hắn, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Cậu không nhớ từ đoạn nào?”

“Ừm... Tôi chỉ nhớ chúng ta đã gặp Địa Tạng Vương, mấy ngày nay đều chạy mất mạng tìm tên thi chú chết tiệt kia.” Hàn Khải suy nghĩ một chút rồi nói.

Thật may thật may, Mã Duyệt vẫn không buông hai tay đang ôm Hàn Khải, hắn từng tự nói trong lòng rất nhiều lần rằng, cho dù Hàn Khải quên mình cũng không sao, hắn tin mình nhất định có thể tìm lại tình cảm này, cho dù kí ức có biến mất.

Nhưng nói không sợ là nói dối, mấy tháng này ở bên nhau này, chỉ một câu quên mất là có thể xoá bỏ sao?

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hàn Khải khó hiểu hỏi, phản ứng của Mã Duyệt khiến cậu thấy lạ.

“Chuyện này tôi có thể từ từ nói cho cậu nghe, còn bây giờ có rất nhiều việc chờ chúng ta làm.” Mã Duyệt cười nói.

“Việc gì?”

“Trước hết cậu phải gọi điện thoại cho anh Hàn, nói cho anh ấy biết cậu bình an vô sự, còn phải nhanh chân đến thăm văn phòng thám tử sắp phá sản, sau đó cậu phải đi du lịch với tôi, vì đầu tuần tôi phải đi làm rồi, cuối cùng, cậu phải chuẩn bị cuối năm nay theo tôi về nhà ăn Tết, rất nhiều người thân muốn gặp mặt cậu.”

“Hả?” Hàn Khải giật mình, “Tôi cảm thấy cậu có hơi lạ.”

“Hửm?” Mã Duyệt có chút lo lắng, chẳng lẽ là do linh lực của Mã Lâm đã biến mất, “Có gì lạ?”

“Tôi không biết, nhưng tôi thích cậu bây giờ hơn.” Dáng vẻ sinh động giống hệt như lần đầu tiên tôi quen biết cậu.

Mã Duyệt mỉm cười hôn lên môi Hàn Khải, giống như luyện tiếc phải buông ra mà hôn rất lâu.

“Có đói không?” Mã Duyệt kê trán mình lên trán Hàn Khải, hỏi.

Mặt Hàn Khải phỉm hồng, gật đầu.

“Vậy mau dậy đi mua thức ăn với tôi, trong nhà cái gì cũng hết.”

“Hả?”

Hàn Khải ném cái gối qua, nhìn Mã Duyệt chạy đi, nghe hấn vào phòng khách không che giấu kể hết mọi chuyện cho cha và chú Nguyên, nói cậu đã tỉnh lại, Hàn Khải nở nụ cười, cậu nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Mã Duyệt, khi đó hấn phát ra quang mang như thiên thần hạ phàm, cũng nhớ lại điệu bộ tham tiền của Mã Duyệt khi hấn nói phải có mười vạn mới bảo vệ mình, cũng nhớ lại dưới ánh mặt trời rực rỡ, lần đầu tiên Mã Duyệt hôn cậu.

Bỏ lỡ cái gì, quên đi cái gì, Hàn Khải đã không còn quan tâm nữa, chỉ cần có người này bên cạnh là đủ.

“Hả? Cậu nói người thi chú chính là anh trai cậu?” Hàn Khải vừa gặm cái đùi gà mới mua về cùng thức ăn, vừa nghe Mã Duyệt kể lại chuyện mấy ngày nay. “Người của Mã gia thật lợi hại.”

Mã Duyệt cười nói, “Cậu cũng là người của Mã gia.”

“Phi, nói nhảm.” Mặt Hàn Khải nóng lên, bỏ xương gà trên tay xuống, dùng sức vỗ vỗ tay chuẩn bị thu dọn bàn ăn.

“Đây là cha tôi nói, nếu cậu có ý kiến, cứ tìm ông ấy nói.” Mã Duyệt nói.

“Vậy sao không nói chuyện với anh tôi, tôi nghĩ nhất định anh ấy rất sẵn lòng tặng cậu mấy ‘hạt đậu phộng’” Hàn Khải vừa thu dọn đồ trên tay vừa nói.

“Cậu đang uy hiếp tôi?” Mã Duyệt kéo Hàn Khải lại, “Nếu không thì chúng ta cược thử xem?”

“Cược cái gì?”

“Cược xem... ai là người nhà của ai.”

“Này này này, cậu làm cái gì.”

“...”

“Buông ra, sắp rót đĩa rồi.”

“...”

“Cậu lưu manh.”

Đêm còn rất dài....**HẾT.**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-vong-cam-chu>